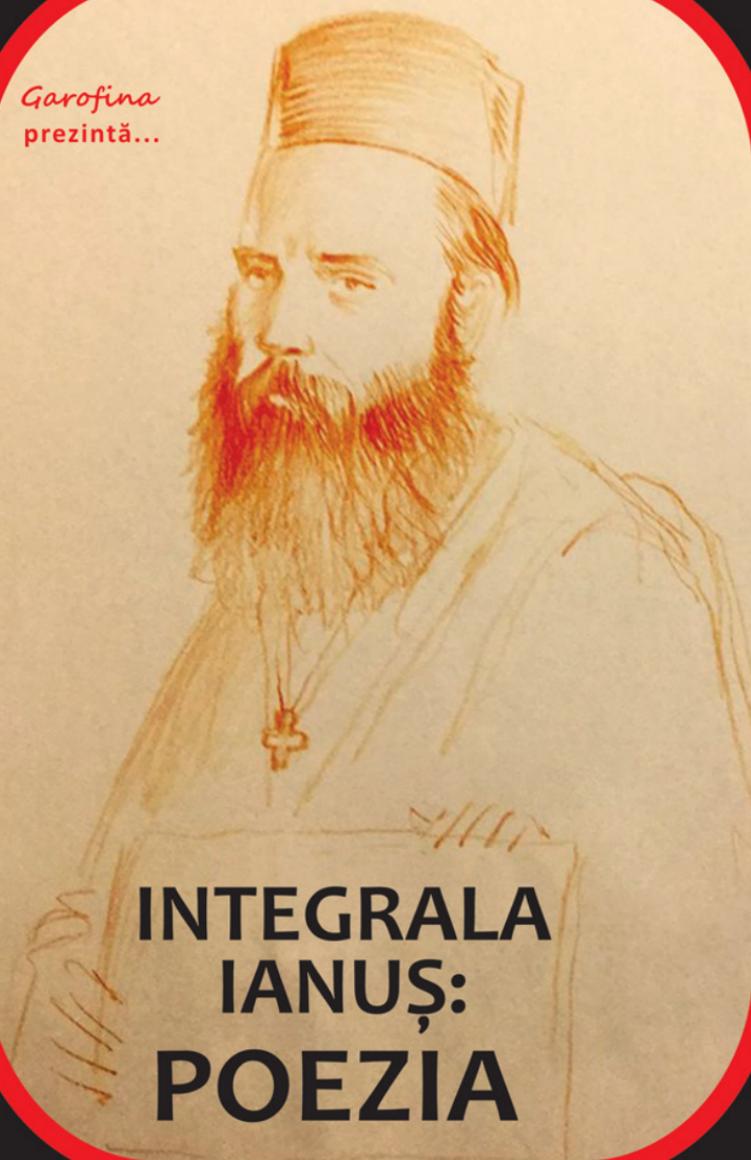

Garofina
prezintă...

**INTEGRALA
IANUȘ:
POEZIA**

ANII PRIBEGIEI
(2010-2015)

ANII NEBUNIEI
(1993-2010)

Paginare, coperta: Autorul.

Lectura: Pr. Ignatie Grecu.

Desenul de pe copertă: George Zograf.

Marius IANUȘ (Drăjan Marius-Christian)

S-a născut la 24 Decembrie 1975 la Brașov.

Absolvent al Liceului Militar Dimitrie Cantemir, Brea-za.

Studii foarte îndelungate (din dezinteres) în cadrul Facultății de Litere din Universitatea București.

A practicat mai multe profesii, a scris mai multe cărți, are poezii traduse în mai multe limbi.

Pe lângă cărțile prezente în această antologie, au-
torul ține să mai menționeze aici o carte, de proză:
„GÂNDURI DE PE DRUMUL CRUCII MELE”. Istoria unui
pelerinaj de 700 de kilometri, făcut pe jos, cu o cruce
în spate.

În anul 2010 și-a renegat toate scrierile de până
atunci, din motive de credință, iar acum le reia pe cele
poetice, în această antologie, într-o formulă definitivă
și irevocabilă, alături de poeziile sale mai noi.

Din anul 2015 încearcă să părăsească lumea, deven-
nind frate de mănăstire. (Amănunte în: „O SUTĂ DE
ZILE LA ATHOS”, carte de povestiri în curs de finalizare.)

Blog personal: yanush.wordpress.com

*Protestez împotriva tuturor formelor de identificare numerică
și electronică a produselor, plantelor, animalelor și oamenilor.
Se caută răpirea libertății noastre și se va ajunge la însemna-
re cu numărul fiarei, la mâna dreaptă sau la frunte, potrivit
profeției din Capitolul 13 al Apocalipsei, care spune că nimeni
nu va mai putea cumpăra sau vinde dacă nu va avea acest nu-
măr / simbol / semn și că aceia care îl vor primi vor ajunge în
iad.*

Autorul

Fratele Începător Marius

INTEGRALA IANUȘ: POEZIA

**TOT CE RĂMÂNE
DIN VERSURILE CELUI CARE A FOST
MARIUS IANUȘ**

Garofina
2016

EDIȚIA ELECTRONICĂ

CUPRINS (CLICK)

PAG. 415

ANII PRIBEGIEI
(2010 - 2015)

Rugăciune de noapte

Doamne,
întoarce la bunătate
și la rugăciune
și în Căile Tale
pe toți vrăjmașii mei
și pe toți prietenii mei
și pe toți cunoscuții mei
și pe toți cititorii mei
și pe toți cei dintr-o rudenie cu mine
și pe toți cei care fac parte
din planul vieții mele
și pe mine însumi.

Îndreaptă tot răul
pe care l-am făcut eu
în această viață
cu voie sau fără de voie.

Apără-mă pe mine în tot locul și în tot ceasul
și ajută-mi în toate lucrurile mele bune.
Și îndreaptă, Doamne, toate lucrurile mele spre bine.

Curățește și vindecă mintea și sufletul
și trupul meu, care sunt bolnave.

Alungă orice duh necurat
de la mine și din preajma mea.
Dezleagă orice legătură necurată,
orice farmec, orice blestem,
puse asupra mea,
asupra celor dragi mie,
asupra celor dintr-o rudenie cu mine
sau puse de mine.

**Umple sufletul meu cu Duh Sfânt
și mintea mea cu înțelepciune.**

**Și nu mă lăsa pe mine
să mai cad vreodată în păcat. Amin.¹**

---

1) *Poezia a apărut, într-o variantă restrânsă, în volumul „Refuz fularul alb”. Ea are ca punct de plecare o rugăciune a Părintelui Gherontie Puiu: „Doamne, întoarce la bunătate pe toți vrăjmașii mei.” Varianta a doua (pentru apropiați): „Doamne, întoarce la bunătate și la rugăciune și în Căile Tale pe toți vrăjmașii lui X și pe ai lui Y și pe ai lui Z, și pe toți prietenii acestora și pe toți cei dintr-o rudenie cu ei și pe ei înșiși. Apără-i pe aceștia toți etc.” Varianta a treia (pentru toată lumea): se înlocuiește „lui X”, „lui Y”, „lui Z”, cu „tuturor vrăjmașilor”, „tuturor prietenilor”, „tuturor vecinilor”, „tuturor celor care fac parte din planul vieții mele” etc, la libera alegere a celui care spune rugăciunea.*

REFUZ FULARUL ALB! (2010)

Offline pentru totdeauna

Și tu o să fii offline pentru totdeauna,
iar blogurile tale se vor împăienjeni în neputință.
Toți așa-ziii tăi prieteni de pe facebook
nu vor ști că filmul tău s-a terminat.
Vor adăuga o altă persoană cu ochi căprui
și cu asta, basta...

Mesajele tale vor rugini
în mințile lor, apoi în uitare.

Și tu o să fii offline pentru totdeauna...

Ce piese or să zăngăne atunci în mintea ta?
Vei fi judecat pentru câtă desfrânare
ai băgat în tine?

Pentru câte înjurături și răutăți ai ascuns
după tastatură?
Vei ajunge în Iad, între stafiile singurătății?

Sau, salvat de Hristos, vei ajunge în Rai
sub mângâierea Iubirii Lui Dumnezeu?

Ca o cifră care s-a întors în Marele Număr...
Ca un pocăit care s-a culcușit în iertare...

Nea Pribeagu

Mi-a fost frică.

Pentru că nu izbuteam să te iubesc.

Vorba ta mi se părea o bătăleală neînțeleasă...

Bubuiturile din ușă m-au înspăimântat.

Eram singur și mi se spusese

să nu le deschid străinilor...

Apoi, două ore de chin, în care mormăiam

de o parte și alta a unui perete, răcnetele tale...

Apoi, ascultând sirena salvării care nu a vrut să te ia,

m-am gândit că moartea ta cade întreagă pe mine.

Mi-a fost frică.

M-am întrebat

dacă și eu voi muri fără adăpost,

fără apă, în scara unui bloc...

Dacă nu cumva merit asta...

Da, eu te-am omorât

și l-am omorât pe Hristos în tine!

Da, eu merit asta!

Mă vei ierta vreodată, Flămândule?

Mă vei ierta vreodată, Însetatule?

Mă vei ierta vreodată, Străinule?

Mortule? Mortule care n-aveai pe nimeni?

Zveruța mea

Te aștept în parc, fetiță frumoasă, inima mea.
Nu știi tu cât am plâns fără tine.

Dacă n-aș ști că Dumnezeu te iubește
mai mult decât aș putea visa să te iubesc eu
aș înnebuni.

Poem pentru Zvera

Vino cu mine spre Rai,
unde e lumina cea adevărată.

Vino cu mine spre Rai,
unde-s pășunile neștiute.

Vino cu mine spre Rai,
acolo vom găsi izvoarele izvoarelor.

Vino cu mine spre Rai,
unde inima se bucură de Hristos, Domnul.

Bătrân și singur

Dintr-odată sunt bătrân și nu mai am nimic.
Numai credința în Dumnezeu și gândul că merit tot.

Am mâna și orbita dreaptă arse
și totul era știut – cu o zi înainte
se bășicase de la soare pielița de plastic
a cărții de rugăciuni.

Nu trebuia să o las în mașină.
Pentru asta să fi plătit?

Dintr-odată sunt bătrân și singur
în camera bunicii mele Garofina,
de unde maică-mea a smuls-o către sfârșit
– de ce?

Dintr-odată sunt bătrân și singur
și nu pot să mă rog neîncetat
și de asta am și scris această poezie.

Dintr-odată sunt bătrân și singur...

Soarele îmi arde rana mâinii
când urc pe drumul Mănăstirii Voroneț,
pe jos, după ce am trecut prin Ariniș, ca în copilărie.

Doamne! M-ai văzut atunci și mă vezi și acum!
Tu știi că am fost al Tău întotdeauna!
La primul semn aș fi căzut la picioarele Tale!
Ai milă de mine, acum când nimeni nu mai are!
Ridică-mă de unde am căzut!
Vezi-mi bătrânețea bruscă și necruțătoare!
Vezi tot ce n-am putut să fac!

**Cercetează-mă, Doamne, vezi-mi viața și iartă-mi
păcatele.**

**Scutură preșul murdar al minții mele de necurățiile
care s-au strâns pe el
și fă-ți din el așternut picioarelor Tale!**

**Ridică-mă de unde am căzut!
Din acest șanț stătut de la marginea vieții mele!**

**Fă cu mine ceva bun.
Fă cu mine ceva folositor.**

**Nu mă lăsa ca un bătrân prostit la marginea
drumului.
Nu mă lăsa ca pe unul fără Dumnezeu.**

**Ridică-mă, Doamne, și îndreaptă-mi mintea!
Și îndreaptă mințile celor care au lucrat împotriva
mea!**

**Tu știi ce am vrut eu întotdeauna!
Tu știi câtă singurătate s-a strâns în inima mea!
Sunt ființa Ta!
Caut să lucrez pentru Tine!**

Pe o bancă, la marginea vieții mele...

Îți mulțumesc, Doamne, pentru șansa asta.
Voi ști să o folosesc?

Inima mea e goală de iubire,
iar mintea mea e plină de păcat.
Unde să mă duc, Doamne, în halul ăsta?

Sunt ca o rană supurândă.
Nimic bun nu mai e în mine.

Îți mulțumesc, Doamne, că văd asta.
Stau pe o bancă, la marginea vieții mele,
în parcul Astra din Sibiu.

Un bătrân care îmi seamănă
stă pe o bancă de la marginea vieții lui
și își face o cruce mare și scrie:

„Acum e noapte.

*Prin pereții apartamentului în care stau se aude totul.
Cum să te poți feri de păcate? Cum să închizi ochii?”*

Cât plâns și câte noduri amare
voi mai mânca aici, la marginea vieții mele?
Când se vor termina toate?

Suferința mi-a scormonit sufletul.
Suferința și securitatea m-au distrus.

Doamne, nici ceva mai frumos decât o copilărie
fericită
nu mi-ar spune acum mai nimic...

Vindecă rănilor minții mele!
Oblojește inima mea!

Părinte Monah Arsenie,

eu n-am nevoie de ajutor,
ci de asistență permanentă.
Creierul meu e prins în lanțul fricii.

Am plâns în Dumbrava Sibiului
și în pădurea de la Sâmbăta.

Ți-e ușor ție să afli
ce mi s-a făcut și de către cine...

Un strop de dreptate mi-ar încălzi inima,
dar nu mi-ar ajunge.

Am nevoie de asistență permanentă.
Am nevoie să știu că ești când te chem.

Și că nu mă vei lăsa niciodată.

*„Arată-mi calea
în care voi merge...”*

Doamne, arată-mi urma pasului meu ce va să fie.
Tu știi durerea mea crâncenă.
Tu m-ai văzut zdrobit, cu ochii în pământ,
căutând orice...

Câte zile în care voi simți că nu mai pot trăi
vor mai veni peste mine?
Când se va termina totul?
Arată-mi urma pasului ce va să fie.

Doi agenți secreți ai Lui Dumnezeu

Bătrînul care a insistat să merg pe alt drum
și nu l-am ascultat.

M-am învîrtit de două ori în Voluntari,
dar mîna Domnului m-a așezat exact ca în parcare.

Omul desculț care mi s-a uitat în ochi
și privirea lui
mi-a pornit mașina.

Frigul, umilința...

Dimineața mă răzbește frigul.
Într-o cameră neîncălzită sau într-o mașină
care îmi cere jumătate de oră
ca s-o încălzesc.

Mă răzbește frigul, mă năpădește durerea.
Tu, Doamne, le rabzi pe toate,
până și conducerea securistă a acestei țări,
care și-a bătut joc de viața mea și de câte vieți!

Dar eu sunt al Tău și nu-mi voi pierde nădejdea.
Îi vei răsplăti pe cei care mi-au făcut asta atît de crunt
încât nu vor mai putea lega două gânduri.

Vor trăi tot ce am trăit eu, frigul, umilința,
de câte ori va fi nevoie,
până la sfârșit.

Numai Tu

**Numai Tu mă iubești cu adevărat.
Numai Tu mă poți iubi cu adevărat.
Ajută-mă în ceasul ăsta greu,
când stau pe malul Moldovei și plâng,
singur în toată singurătatea asta.**

**Sunt cel care stă și plânge pe această bancă.
Cel a cărui privire alunecă peste acești copaci.**

**Ajută-mă, Doamne, ridică-mă din lacrimi.
Spulberă singurătatea mea. Dă-mi Viață.
Dă-mi Duh Sfânt.**

Mai bine ras în cap decât nemângâiat

**Mai bine ras în cap decât nemângâiat.
Mai bine mort și mântuit decât viu și legat în păcat.
Mai bine în Gura Humorului, într-un pat,
decât în Germania, în mașină, însingurat.**

Zveruța mea...

Într-o zi o să plecăm noi doi
într-o țară de la capătul pământului.

Dumnezeu are să-i răsplătească atât de crunt
pe cei care ne-au făcut asta
că se vor ruga de noi să plecăm.

Iar noi vom pleca în țara de unde venim.
Pentru că noi nu suntem din urâciunea asta.

Suntem din țara fără sfârșit de la capătul pământului.
Suntem din țara de peste mări și țări.
Suntem din țara de peste șapte munți,
unde credința stă în inima oamenilor
ca Domnul Iisus în ieslea staulului.

Noi suntem de altundeva.
Ne vom întoarce acasă
și o vom termina pentru totdeauna
cu oamenii ăștia de nimic
și cu toată nenorocirea asta.

*Răspunde-mi,
Nikolai Velimirovici!*

Întrebările mele sunt tari ca piatra
și înțepătoare ca niște arici.
Nu știu care o să-mi fie soarta,
mi-e frică și nu știu unde o să plec de aici.

Cred în Domnul Iisus și în Calea Sa, dar aș vrea,
dacă se poate, un pic de bine și aici, pe pământ.
Loviturile necuratului le mai duc și nu prea,
îs ca o frunză zbuciumându-se în urma trenului,
în vânt.

Nikolai Velimirovici, tu ești mare sfânt al sârbilor,
iar sufletul meu e un pic sârb, pe departe...
De ce sunt atât de fragil în fața oamenilor?
Cum să fac primul pas în ceea ce va fi mai departe?

Întrebările mele sunt tari ca piatra
și înțepătoare ca niște arici.
Nu știu care o să-mi fie soarta...
Răspunde-mi, Nikolai Velimirovici!

Patria mea

Dar eu SUNT patriot! Patria mea e undeva dincolo
de întinderea cerească. Îmi doresc să fiu sfânt.

Sunt patriot!

Aș vrea să învăț o limbă îngerească
și în ea să învăț să cânt.

Eu sunt patriot! Durerea care m-a lovit o arată.
M-am dus în Lăcașul cel Sfânt al Mamei mele și am
plâns.

„Maica Domnului, ajută-mă”, i-am spus, „iată,
tu ești mama mea adevărată, ridică-mă din plâns.”

Și Măicuța a plâns cu mine, pentru că mă iubește,
și i-a părut rău să vadă sufletul meu distrus,
creierul vraieste, inima însângerată... Securiști
sadici, ce va urma v-am mai spus.

Humorul, cel mai trist pârâu

Trec peste valea Humorului cu firul ei de apă.
Am fost bătut de Dumnezeu pe drept cuvânt,
    pentru desfrâu.
Obcinele împădurite stau deoparte, oraşul e preşul
    camioanelor,
iar Humorul e cel mai trist pârâu.

Unde, în ce colţ uitat al acestei ierni, aş putea găsi
ceva care să-mi facă bine, un suflet străveziu?
Pe aici se trece de la Suceava la Dorna,
iar Humorul e cel mai trist pârâu.

Dă-mi rost, Doamne!

M-a răzbit tristețea, deznădejdea cumplită...

Bețivul pe care îl ridic de pe iarba înghețată
și îl urc într-un taxi
e mai fericit decât mine.

El se duce acasă să fie certat de ai lui.
Eu mă duc acasă să plâng.

Doamne, citește inima mea și repară
rândurile ei stricate.

Ridică-mă din deznădejde,
urcă-mă într-un taxi
și trimite-mă undeva
unde să fiu
cu adevărat
Acasă.

*În adâncul dorințelor mele
Te căutam pe Tine*

Ce-mi mai rămâne, Doamne?

Să stau într-un colț al vieții și să plâng?

Am greșit de la bun început, nu merit mila Ta,
dar fără ea nu pot răzbi mai departe.

Pe Tine Te-am căutat toată viața.

Pe Tine Te căutam, fără să o știu.

Pe Tine Te căutam, acolo unde nu erai...

Pe Tine Te caut, ridică-mă, Doamne!

Și semnul a venit

Doamne, cât voi mai sta în această Vale a Plângerii?
Am căutat, am crezut și am așteptat.
Totul ar fi putut să fie bine, aveam liniște,
iar acum nu știu nici încotro să mă duc.

Cerul e albastru, iarba e verde,
iar lumea nu mai e un adăpost pentru mine.

Dă-mi un semn că mă iubești cu adevărat,
arată-mi că nu sunt singur,
că nu sunt doar
acest om care plânge într-o parcare.

Cerul e albastru, iarba e verde,
iar în lume nu mai văd un loc pentru mine...

Străzile pe care am copilărit²

Am mers pe străzile pe care am copilărit.
Aici a stat Atti³, iar casetofonul lui
a fost un element covârșitor în peisaj.

M-a tras spre rău, se pare...

Străzile pe care am copilărit sunt triste.
Strada Vulturului e o stradă tristă
și strada Privighetorii e o stradă tristă.

Și blocul de la Piese Auto, unde locuia
Ovidiu Pocan⁴.

Am fost mic între blocurile astea galbene,
pe alea aceea înfrunzită.

Eram mic și rău, amenințat și departe de Dumnezeu...
Dar niște rugăciuni lucrau pentru mine.

---

2) Această poezie și cele două care îi urmează nu au apărut în volumul din 2010.

3) Coleg de clasă la Școala Generală nr. 4, Cartier Răcădău, Brașov.

4) La fel.

Întrebări către Domnul

Ce să știu eu, Doamne, din toate acestea?
Nu înțeleg ploaia, frumusețea, văpaia,
nu știu cum mi se umple cu noapte
sau cu lumină odaia...

Nu știu nimic, Doamne.
Ce e tristețea? Ce sunt gândurile?
Unde se strâng, în taină,
amintirile?

Ce aș putea să vreau? Și ce ar trebui?
Ce e iubirea? De unde vine nada?
Și de ce aceste fete țâfnoase
îmi tot arată coada?

Mă Vei salva? Îmi vei da
mila și bunătatea Ta?

Aș vrea să fiu cana
din care să poți să bei apă vie.

Rugăciune

Doamne, mi-ai dat ceva ce nu știu să folosesc
- această viață.
Învață-mă ce să fac cu viața mea.
Învață-mă ce să gândesc și ce să vreau.
Curăță, Doamne, fărădelegea
din mintea și din inima mea.

**VINO, MĂICUȚĂ!
FLORI DUHOVNICEȘTI
PENTRU MĂICUȚA DOMNULUI (2013)**

*Flori duhovnicești
pentru Măicuța Domnului*

**Primește aceste flori duhovnicești,
minunată Stăpână.
Adună-le cu mâna ta cea ascunsă
din a mea pustiită grădină.
Primește iubirea mea mică și plânsă...**

**Iartă-mă și ridică-mă în acele povești
pe care doar sfinții care te-au iubit le cunosc.
Dă-mi să simt când te apropii de ale mele ferești,
să cunosc pașii tăi nevăzuți pe de rost...**

**Fii și măicuța mea, Împărăteasă a Puterilor Cerești,
atinge-mi sufletul cu toată dragostea ta,
arată-mi-te în toată lumina în care ești și
iartă-mă că-ți cer așa ceva.**

**Primește-aceste flori duhovnicești
și tot ce-i bun în inima mea.**

Vino, Măicuță

Măicuța Domnului, tu poți
să vii acum, aici, în toți.
Vino dar tu, plutind, din astre,
și-atinge sufletele noastre.

Că mult Duh Sfânt a fost în tine
când ai ținut pe Cel ce ține
tot Universul viu prin Sine.

Tu ai născut pe Cel ce are
întreaga lume la picioare.

Vino dar tu, plutind, din astre,
și-atinge sufletele noastre.

Măicuța îndurărilor

**Măicuța întristărilor, Regina vindecărilor,
acoperă cu haina ta cea îngerească
arsura minții mele din focul relelor
și vindec-o cu mila ta împărătească.**

**Vino ca șoapta, vino ca suspinul
și, cu un strop din slava ta, cea nelumească,
alină-mi chinul
și-ndreaptă mintea mea.**

**Vino ca noaptea, vino ca seninul,
ridică-mă din boala mea cea grea,
alină-mi chinul
și-ndreaptă mintea mea.**

Măicuță bună

**Măicuță bună, caldă, tu stai în slava ta,
într-o lumină cum noi nu putem visa.
Acolo, în splendoare, nici umbra nu ajunge.
Aici, în ispășire, e cald, e frig și ninge...**

**Tu vino ca o briză ce scutură nectarul
și mângâie, adoarme și-neacă-ne amarul.
Tu vino ca ieșirea din somn către trezie
și schimbă jalea noastră întregă-n bucurie.**

Chemare

Când inima mea plânge,
tu vino și-o atinge.

Vino cu-n braț de crizanteme
și stinge patimile mele.

Vino cu-n braț de crini sălbatici
și stinge focul rău din patimi.

Atinge-mă cu un alb crin
și ia întregul meu suspin.

Când necuratul vrea să cad,
atinge-mă cu al tău fald.

Când necuratul vrea să pier,
alungă-l cu al tău mister.

Măicuța Domnului să fii
cu mine-n fiecare zi!

*Veșmântul tău de duh
să îmi atingă mintea*

**Veșmântul tău de aer să îmi atingă mintea
și să-mi picuri în suflet acel balsam secret,
Măicuță și Crăiasă a plânșilor și marea
apărătoare-a noastră, al lumii-ntregi buchet**

**adus spre închinare Fiului ce, în ceruri,
pe tronul de lumină s-a așezat și stă
peste catapeteasma de ape din văzduhuri
unde cete de îngeri fulgerători adastă.**

**Tu ești Regina lor, Măicuță îngerească!
În alba ta ținută, ești floarea cea cerească
și orice suflet candid va vrea să te iubească.**

**În noaptea cea amară tu ești lumina noastră,
în cer și pe pământ.**

Măicuța Domnului, nu mă lăsa!

**Măicuța Domnului, ajută-mă în toate,
dă-mi acea libertate de dincolo de libertate,
alungă satana din preajma mea, vindecă-mi sufletul
și mintea cea nemernică și întreg trupul.**

**Măicuța Domnului, nu mă lăsa!
Diavolii se joacă în multe feluri
cu mintea mea!
Ajută-mă, ca să mă pot vindeca.**

**Atinge-mă cu o rugăciune!
Salvează-mă cu un sărut!
Fă-mă bine!
Ridică-mă de unde am căzut!**

**Umple-mi inima cu Duh Sfânt,
dă-mi binecuvântarea ta...
Rupe-mă cu totul de pământ
și nu mă lăsa!**

Măicuța Domnului, nu mă lăsa!

Mistică Roză

**Mistică Roză, Floare a Înălțimilor,
Măicuța Domnului, Leagăn suspinelor,**

**unde ești tu lumina Duhului
ne învelește asemenea soarelui.**

**Unde ești tu, Crinul Ascuns,
e și sărutul Celui de Sus.**

**Unde ești tu, Măicuța Domnului,
Îngerul trece prin apele somnului.**

**Unde ești tu, Minunată Crăiasă,
toată nevoia noastră ne lasă.**

**Vino la noi, Regină a Stelelor,
și ne dezleagă din lanțul relelor.**

**Șterge-ne mințile de apa lacrimilor
și ne ridică peste muntele patimilor.**

**Vino la noi, Măicuța Domnului,
și ne dă viață din Fiul Omului.**

*Regina Îngerilor,
roagă-te pentru mine!*

Roagă-te pentru mine în acest ceas,
când sunt împrăștiat, obosit și laș

și nici nu te iubesc pe cât s-ar cuveni
pentru ce-mi poate da Domnul când va veni...

Roagă-te cu iubirea ta cea fără de sfârșit
să mi se-ncălzească inima măcar un pic.

Să te văd, să te întrezăresc, dacă se poate,
să ascult măcar o dată ale tale șoapte...

Dă-mi lumina unui zâmbet
care să mă ridice din rău.
Un zâmbet de la tine, al tău...

Măicuța cea bună a Lui Dumnezeu,
Împărăteasa sufletului meu!

Măicuța de Sus

Noi toți cei cu inimi deschise
îi cântăm Măicuții din vise!

Cântăm cum Floarea Tristeții
ne smulge din jalea vieții!

Cântăm cum Regina Luminii
ne rupe din lanțul minciunii.

Cântăm cum Măicuța de Sus
ne binecuvântează cu Pruncul Iisus.

Noi toți cei pierduți în talazuri
te rugăm să ne scoți din necazuri.

Noi toți cei căzuți în durere
te rugăm să ne dai mângâiere.

Mater dolorosa, ora pro nobis⁵...

Floare a Sărutului Nevăzut,
roagă-te pentru noi!
Mamă a Celui Neîncăput,
roagă-te pentru noi!

Rouă peste păcatele noastre aprinse,
roagă-te pentru noi!
Crăiasă a întinderilor ninse,
roagă-te pentru noi!

Măicuță îndurerată,
roagă-te pentru noi!
... cerească și minunată,
roagă-te pentru noi!

Lumină a Răsăritului,
roagă-te pentru noi!
Lumină a Apusului,
roagă-te pentru noi!

Regină a tuturor înțelesurilor lumii,
roagă-te pentru noi!
Scoate-ne din caruselul minciunii
și-ajută-ne să ne întoarcem la Voi!

---

5) *Măicuță îndurerată, roagă-te pentru noi!*

Regină înstelată

Regină înstelată,
limpede fată,
Măicuța îndurărilor,
roagă-te pentru noi!

În liniștea nopților,
în cumpăna zilelor,
Iertare a păcătoșilor,
roagă-te pentru noi!

Cerească, amarnică

**Cerească, amarnică fată,
tu, care-ai născut în poiată
pe Domnul cel Bun,
al nostru Stăpân,**

**ne vindecă rănile minții,
ne dă duh senin conștiinței,
ridic-ale noastre păcate
și dă-ne acum libertate.**

Cerească, amarnică fată,

lumină prealină...

Lumină Înaltă!

Crini pentru Măicuța Domnului

Lacrima Lumii, Iubire Curată,
pe un tron de lumină așezată,
de Îngeri înconjurată,
Fecioară Minunată,

primește această micuță rugăciune
ca pe un fir de crin cules pentru tine.
Primește aceste gânduri curate
ca pe niște flori înmiresmate.

Roagă-te pentru noi în fiecare zi
și în ceasul în care vom muri.

Celei care plânge

Măicuță a lacrimilor,
care plângi cu sânge,
toată durerea ta s-a schimbat...

Acum te dor relele noastre,
al nostru păcat...

Măicuță amarnică,
cum întristarea
s-a răsturnat!

Măicuță a lacrimilor,
Soarele Vieții
în noi L-ai urcat!

Cea care plânge,
vino în taină
și ne atinge.

Măicuța durerii
stinge-ne jalea
în apa serii.

Și ne preface
din gropi posace
în Bucurie!

Și ne dă viață
prin Cel ce viața
ți-a dat-o ție!

Îngerii se minunează...

Măicuță Preabună, Marie Preafrumoasă,
ajută-mă să stau liniștit în casă,
inima să mi se umple de dragostea ta
și să nu îmi mai doresc nimic altceva.

Dă-mi toate cele de folos din belșug,
nimic să nu caut, după nimic să nu fug,
ci să stau în această dragoste pentru tine frumos
ca un copilaș cuminte într-un coș,

ca inima ta înaripată și dragă
între Îngerii care Lumina Nemaivăzută care ești
ar vrea cu lumina lor să o înțeleagă,

ca ale tale străluciri nelumești
în cerul nopții, în lumea-ntreagă...

Măicuță preabună, Minunată Crăiasă,
ajută-mă să stau liniștit în casă.

„Lumină Lină...”

**Îngerii se minunează, stelele plâng,
când te apropii tu, Lumină Lină, de pământ,
când te arăți deasupra bisericilor tale,
atâtor oameni, din atâtea popoare...**

**Adăști în haina ta de neînțeleasă lumină
ca o muștrare lină, ca o blândețe
supărată că s-au uitat ale sale povețe.**

**Fă Semnul Păcii deasupra Pământului,
Măicuța Cuvântului!**

**Roagă-L pe Domnul să ne dea nouă
o viață nouă!**

Mai sfântă decât toți sfinții

Mai sfântă decât toți sfinții,
Crăiasa Îngerilor, Mângâietoarea minții,
Cea care ne umpli inimile cu duh curat,
Cea care ai născut fără de păcat,

ascultă rugăciunile robului tău
în orice ceas târziu și rău.
Să ai milă de mine când voi fi nătâng,
când mă voi clătina și voi călca strâmb.

Să ai milă de mine când nimeni nu are,
să mă ascuți și să-mi dai vindecare,
ca să pot să îndrăznesc către tine și eu,

Măicuța cea bună a Lui Dumnezeu,
Măicuța sufletului meu!

Cerească, minunată...

**Cerească, neîntinată, minunată,
Împărăteasă a Universului,
cum te-ar putea cuprinde pe tine
cuvintele versului?**

**Cum ar putea vorbi această lume
despre ceva atât de Nelumesc?
Toate cele bune din Univers
îți cântă și te iubesc!**

**Toate cele curate se roagă ție!
Toate cele cu adevărat frumoase
sunt a ta vie!**

Iartă-mă...

Preabună Împărăteasă,
a Cerului neatinsă Mireasă,

arată-mi-te, cum i te-ai arătat
Melaniei Calvat!

Vreau să mă duci la sfințenie,
ca pe Părintele Arsenie!

Iartă-mă, Măicuță,
îți cere un om atât de mic
un lucru atât de mare...

Mă mir cum de mai am obraz
să vin la închinare...

Iartă-l pe păcătosul care sunt
și desprinde-l încetuc de pământ!

Și, când mă mai vezi cu atâta curaj
sărind peste al puterii mele pârleaz,
dă-mi îndreptare fără necaz.

Și pace și bucurie zilei de azi.

Arată-mi-te

**Arată-mi-te-n taină,
a minții noastre Doamnă.**

**Oricât de mult te-am supărat,
nu mă lăsa iar în păcat.**

**Oricâte rele am făcut,
tu fă-mă ca la început,**

**rugându-l pe Domnul Hristos
să-mi pună-n toate un folos,**

**rugându-ți Blândul Copilaș
să-Și facă-n sufletu-mi lăcaș.**

Nu mă lăsa să pier!

Nu mă lăsa să pier, Măicuță,
ci fă din grăunța micuță
a credinței mele căzută în ger
un arbore întins către cer.

Nu mă lăsa nicicum să pier,
ci-ntinde-ți mâna de lumină
peste a inimi-mi grădină
și umple-o cu al tău mister.

Măicuță, nu lăsa să pier!

Binecuvântarea

**Blândă Doamnă, celor ce pierim
înăuntrul acestui chin,
departe de tine,
schimbă-ne necazurile
în zile senine.**

**Arată-ți chipul preacurat
deasupra vieților noastre
și ridică-ne din păcat.**

**Fă deasupra noastră
semnul minunat!**

**Binecuvântarea,
cea nebiruită ca marea.**

Ajută-mă, Măicuță

Ai văzut, Măicuță, cât sunt de slab,
cum a încercat diavolul să mă dea peste cap
când a văzut iubirea pe care ți-o port.
Cum a vrut să mă azvârle în ceva fără rost...

Nu-l lăsa să se mai apropie de mine,
să mă mai îmbrobodească în așa nebunie.
Oricât de frumoasă și de bună ar fi,
făptura lumească e un puf de-o zi.

Făptura lumească m-ar putea iubi?

Ajută-mă, Măicuță, să rămân lângă tine
și-alungă orice lucru necurat din mine.
Ajută-mă să rabd până la sfârșit,
oricât aș fi de slab și poticnit.

Lumină nelumească

**Inima mea e rănită,
Măicuță Preaiubită!**

**Ridică-mi întristarea
cu binecuvântarea!**

**Pune foc ceresc în inima mea
cu puterea ta!**

**Cu mâna ta cea nevăzută
mângâie mintea mea căzută!**

**Din coroana ta de flori cerești
aș vrea să-mi zâmbești.**

**Cu lumina ta preafrumoasă
să atingi firea mea păcătoasă.**

**Cu lumina ta nemaipomenită
să înalți firea mea pocăită.**

Îngerii te adoră

**Îngerii te adoră, sfinții te preamăresc,
Măicuță a Necuprinsului Ceresc,
Fecioară curată, Preanevinovată,
lumii dată.**

**Îngerii te înconjoară, sufletele ți se cucernicesc,
iar lacrimile tale toți le iubesc.**

**Toți tac înaintea durerii tale,
pentru că și ea e ruptă din soare.**

**Durerea ta e frumoasă
ca o Împărăteasă!**

**Lacrimile tale sunt un tezaur
din fire de aur.**

**Iubirea ta pentru noi
ne scoate curați din noroi.**

**Lacrimile tale
ne spală de jale.**

**Iar inima ta ne dă nouă
inimă nouă.**

Măicuță îndurerată

Măicuță îndurerată, ai milă de noi,
tu le știi pe toate care vor veni peste noi,
pentru că ne-am făcut nemernici și reci
ca niște strigoi.

Nici soarele n-ar mai trebui să răsară pentru noi!

Măicuță, ai milă de noi!
Du-ne încet și cu grijă pe Calea Îngerească,
fă ca nimic să nu ne atingă, nimic să nu ne lovească,
ai milă de copiii tăi cei reci și goi.

Nu ne părăsi în vânturi înghețate,
nu îl lăsa pe diavol să ne piardă,
fii lângă noi în fiecare zi,
în toată prigoana care va veni.

Apără-ne, Măicuță

**Tu, care stai în două lumini,
înconjurată de trandafiri!**

**Tu care ești
lumina din inima Trandafirului Ceresc!**

**Tu, care ai nebiruită putere
asupra tuturor celor care ne sunt spre durere!**

**Apără-ne, în orice clipă și în orice loc,
ridică-ne neloviți din acest joc
pe care nu-l înțelegem până la capăt...
Ferește-ne de patimi!**

**Apără-ne, Măicuță, cu rugăciunea ta nestinsă.
Lacrima ta las-o să cadă în inima noastră întinsă.**

Măicuță,-ndură-te de noi!

**Preasfântă,-ndură-te de noi!
În această Vale a Lacrimilor,
patimile au mușcat inimile noastre
și ne-au lăsat străini și goi...**

**Măicuță,-ndură-te de noi!
Suntem cuiburi șerpilor vicleni!
Am pierdut tot ce aveam din Astre!
Nu mai știm să ne întoarcem la Voi!**

**Mireasă a Cerului,
îndură-te de noi,
smulge-ne din patimi
și ne ridică înapoi.**

Smulge-ne din tot acest noroi!⁶

---

6) Variantă a acestui vers: „Smulge-ne dintre acești moroi!”

Floarea Cerului, roagă-te pentru noi

Cu rugăciunile tale se mai ține lumea,
cu rugăciunile tale mai trăim.
Fiecare lacrimă a ta prelungeste minunea
în care ar trebui să învățăm să iubim...

Vorbele tale mai fac posibilă viața,
tristețea ta ce ne mai dă bucurii...
Dar ne-mbulzim la rău și nu ne trage ața
să ne întoarcem și să îți fim ca niște copii...

Niciodată nu vom putea să-ți înapoiem ce ne dăruiești.
Niciodată nu îți vom merita iubirea, cea atât de adâncă.
Floarea Cerului ești!
Ridică în inimile noastre a Credinței nebiruită stâncă!

Ține-o deasupra minților noastre rele
ca o amenințare.
Învăță-ne să iubim!
Atinge-ne și dă-ne alinare...
Și-ai tăi să fim!

Să te văd la capătul vieții mele

Tu ești lumina care risipește bezna vieții.

Aș vrea să te văd la capătul vieții mele.

Tu ești prima strălucire adevărată a dimineții.

Aș vrea să te văd la capătul vieții mele.

Aș vrea să mă aștepti și să mă aperi când voi pleca,

aș vrea să știi că mă vei feri mereu de rele,

în toate cele ale acestei vieți și după ea,

când aș vrea să te văd, coborâtă din stele.

Aș vrea să te văd în clipa de la capătul vieții mele.

Aș vrea să simt mângâierea despre care atâtea am auzit.

Aș vrea să mă cureți cu privirea de toate păcatele mele

și să te porți cu mine ca și cu un fiu destul de iubit.

Aș vrea să fiu atât de smerit

încât să cobori pentru mine din stele.

Pieta

De câte ori
te-ai întors înapoi?

De câte ori ai plâns acolo unde
ai strâns la piept trupul coborât de pe cruce?

De câte ori ai simțit durerea aceea cumplită
a mamei care primește un trup mort
între-o clipă grăbită?

De câte ori ai simțit durerea nebună
a Pruncului tău omorât, mamă bună?

Câte lacrimi ai plâns tu, care și astăzi plângi?
De câte ori ai urcat cu pași grei acele stânci?

Câte vieți de amar ai trăit tu în clipa cea rea?
De câte ori a stors durerea
și ultima picătură
din inima ta?

Inima Fiului tău

**Inima Fiului tău a salvat lumea!
Cum a fost când ți-a fost descoperită minunea?
Tu, care ești cea mai pură bătaie a Inimii Lui...
Cum a fost când ai înțeles ceea ce nu puteai să spui?**

**Inima Fiului tău se coboară în inimile noastre
prin inima ta.
Ca un picur de lumină care se scurge din astre.
Ca o mângâiere care ne apasă ușor,
împingând al inimii ușor.**

**Inima Fiului tău se așează în inimile copiilor tăi
aducând puterile Crucii în ei.**

**Inima Fiului tău apasă stăruitor
ca un soare care vrea să străpungă un nor.**

Ca o mână deschizând un zăvor.

Binecuvântarea ta

**Cu binecuvântarea ta, Maică Fecioară,
viețile noastre se întind către soare,
sufletele noastre înfloresc,
pentru că tu ne iubești.**

**Cu binecuvântarea ta, Măicuță din Astre,
inimile noastre se încarcă de dragoste,
sufletele noastre se umplu de Duh,
de Darul secret, ascuns în Văzduh.**

**Cu binecuvântarea ta, Fecioară Marie,
toate cele din noi ți se închină ție,
inima strigă, mintea te înconjoară,
sufletele noastre în brațele tale
ar vrea să sară.**

Iubire Dumnezeiască

Marie preabună, Măicuță preafrumoasă,
iarăși m-au prins sărbătorile
singur în casă...
Iarăși s-au ofilit florile
gândurilor mele...

Dar vino tu, cu strălucirea-ți din stele
și învață mintea mea iar să iubească...

Iubire binecuvântătoare,
Iubire Cerească,
Măicuță Dumnezeiască.

Măicuța Domnului, salvează-mă, nu mă lăsa,
când va veni clipa cea grea,
te rog să mă înfiezi de-adevăratelea,
să mă scoți de oriunde voi cădea...,

să nu lași nicio umbră diavolească
să se-arate înaintea mea.

Numai tu

**Numai tu mă iubești cu adevărat.
Numai tu ai milă de mine în ceasul greu.
Numai tu mă asculți când sunt supărat.
Tu știi ce se întâmplă în sufletul meu...**

**Măicuță, iartă-mi versurile pentru ființe lumești...
Numai tu poți cu adevărat să mă iubești.
Numai tu poți să-mi întorci durerea în bucurie...
Numai tu poți fi sufletului adevărata soție.**

**Numai tu poți iubi.
Numai tu poți salva.
Iubirea cea dintâi
numai tu ne-o poți da.**

Ridică-mă

Măicuța Domnului, ridică-mă din această nenorocire...
Ce a trebuit să îndur mi s-a părut peste fire.
Durerea s-a înfipt în inima mea ca un cuțit
pe care diavolul l-a tot răsucit.

Dă-mi vindecare, ajută-mă să mă fac bine,
fă ca viața să reizbucnească în mine,
dar creștină, curată, supusă...
Deschide-mi a viitorului luminoasă ușă!...

Să vadă toți că mila ta e mai puternică decât moartea
și că binecuvântarea ta poate să schimbe soarta.
Să vadă toți cum îi ajuți pe cei ce se roagă ție,
cum le dăruiești, după tinerețe, o nouă copilărie.

Ridică-mă, Măicuță, din necaz, și pe mine
și-ntoarce răul vieții mele în iubire.

Dă-mi floarea zâmbetului tău

Măicuță blândă, frumoasă, smerită,
cât aş vrea să te ştiu fericită!

Cât aş vrea că ştiu că nu mai plângi
şi c-un zâmbet nelumesc mă atingi!...

Cât aş vrea să ştiu că în fereşti
între razele soarelui tu îmi zâmbeşti!...

Cât aş vrea să văd lumea dezrobită
şi pe tine plutind în ea, fericită!...

Catren

Fecioară preasfântă, Marie preabună,
tu care stai într-un glob de lumină,
dăruieşte-mi mie mereu să ştiu
ce să spun, ce să fac, ce să scriu.

Nu mai plânge, Neatinsă Mireasă...

Nu mai plânge, Domnul a biruit!
Nu mai plânge, Soarele soarelui a răsărit!
Nu mai plânge, Sfântul Serafim ți s-a rugat
toată viața și te-a iubit cu adevărat.

Nu mai plânge, copiii tăi au învins lumea!
Nu mai plânge,
Fiul tău ne-a arătat cum să biruim minciuna!
Nu mai plânge,
chiar dacă numai lacrimile tale ne mai țin,
am vrea să știm că te bucuri și tu puțin.

Nu mai plânge, Neatinsă Mireasă,
Dumnezeu și-a făcut în tine casă.

Salvarea îndureraților

Toți cei zdrobiți, cei căzuți la pământ
la tine găsesc dumnezeiescul alint.

Toți cei cuprinși de durere
la tine găsesc mângâiere.

Măicuța bolnavilor, Scăparea îndureraților,
Regina pocăiților,
tu nu-ți întorci fața de la mizeria greșiților...

Tu întinzi mâna către cei care vor să se întoarcă Acasă
și le dai binecuvântarea ta de Neatinsă Mireasă.

Tu îi ajuți pe toți rugătorii izbiți de talazuri
și îi ridici din ale vieții necazuri.

Catren cu trenă⁷

Ce frumos, ce departe, pe întinderea stelei
pe care trăim se arată puterile Celei
pe care-o iubim, ce ne-nvață Jerfa Copilului
în care sperăm, să ne scoată din văile chinului
ca să-I cântăm.

(15 martie 2015)

---

7) Poezie adăugată volumului în această antologie.

Roagă-te pentru noi

**Măicuța Luminii, roagă-te pentru noi!
Abisul Lacrimii, roagă-te pentru noi!
Tristețe infinită, roagă-te pentru noi!
Mireasa Durerii, roagă-te pentru noi!**

**Adu bucurie în sufletele noastre,
risipește ale gândurilor ploii
și fă ca Fiul tău să ni se arate
pe peretele de sub varul minții
și să se sălășluiască în noi.**

**Crăiasa triseților noastre, roagă-te pentru noi!
Mângâietoarea celor necăjiți, roagă-te pentru noi!
Inimă îmbunată a celor care plâng, roagă-te pentru noi!
Candoarea lumii, roagă-te pentru noi!**

**Ridică mâna ta și binecuvântează,
șterge lacrimile care din minte ne curg,
dă-ne pacea Fiului tău, liniștea întreagă
a celor care locuiesc deja în al Cerului crug...**

**Floare a Cerului, roagă-te pentru noi!
Taină ascunsă, roagă-te pentru noi!
Marie Preacurată, roagă-te pentru noi!
Fecioară Preamilostivă, îndură-te de noi!**

Pentru că tu

Pentru că tu meriți cu adevărat să fii iubită,
pentru că ești Măicuța Adevărului, cea smerită,
pentru că le-ai arătat tuturor puterea Lui Dumnezeu
cu minunile tale,
pentru că te-ai arătat unor copii nevinovați,
desprinsă din soare...

Pentru că tu ne ajuți să trecem
peste necazurile vieții,
pentru că ne amintești mereu că vor veni
Razele Dimineții,
pentru că doar iubirea ta e singura omenească
adevărată iubire,
pentru că toți cei încredințați ție
simt că vor primi fericire...

Pentru acea fericire supraumană,
pentru taina ascunsă a Inimii Fiului tău,
pentru că prin tine primim în suflet
mila și pacea Lui Dumnezeu,
pentru că tu ai fost ridicată deasupra îngerilor
și slăvită de ei,
pentru că tu știi toate tainele lumii,
împărțite și neîmpărțite în trei...

Pentru că tu ești adevărata mea măicuță...
Pentru că m-ai ajutat de atâtea ori...
Primește aceste poezii omenești și sărace
și ascultă-le de dincolo de nori.

FLORI DE FOC, DE GÂND ȘI DE LUMINĂ (2014)

Floarea de Foc

Când gerul își trecuse firii,
când iarna și-a țesut cojoc,
Aiudul împletit în jale
a cunoscut Floarea de Foc.

Era „Alba” o celulă a morții,
zisă „Frigider”,
în ger cumplit țin temnicerii
acolo oameni care pier.

La poarta de fier, scrâșnită și mușcată
de-al morții greu somn,
au fost aduși, în zeghe și cătuși,
Părintele Daniil și un om.

Au fost împinși acolo
ca să le piară cuvintele,
în gerul acela îngrozitor,
neomenesc, dar Părintele

s-a azvârlit pe jos îndată,
cu brațele deschise,
în toată zloata murdăriei
închipuind o cruce.

„Așează-te pe mine!” –
acum, ca două cruci de oase,

cei doi „bandiți” ai Lui Hristos
stau spate peste spate.

„De-acum nimic să nu mai spui,
nici să gândești în tine,
decât «Hristoase, Dumnezeu,
ai milă către mine!»”

Și dintr-odată o lumină nespasă,
albă foarte,
a cotropit celula ceea
și i-a trecut prin moarte.

Ei n-au știut cât timp a curs,
„Opt zile” – au spus aceia
care i-au scos din „Frigider”
când a scrâșnit iar cheia.

Lângă Părintele era
topită ghețaraia,
iar trupul lui parcă ardea
din rugăciunea aia.

Când gerul își trecuse firii,
când iarna și-a țesut cojoc,
Aiudul împletit în jale
a cunoscut Floarea de Foc.

Floarea de Gând

Tot împletind cununi de spini,
și flori de gând, și flori de ceară
călugărul zicea plângând
în mintea sa a mia oară:
„O, Doamne, nu lăsa în mine
nimic din ceea ce-o să piară!”

Treceau prin mintea sa străinii,
ai tinereții ani nebuni...
„O, Doamne, eu îmi merit spinii
și-aș merita să mor acum!”
Așa spunea bătrânul bun...

„Aș merita ca niciodată
Tu fața să nu mi-o arăți!
Aș merita cu mii de sulți
Tu să mă-mpungi și să mă certți!
Iar Tu mă ierți!...”

„Cum îmi mai dărui clipa asta
și bucuria după plâns
și toat-această Mare Pace
care-mi mângâie părul nins...
când știi că și eu Te-am ucis?!”

Așa zicea bătrânul cela,
plutind în liniștea de seară,
și tot gândindu-se așa
la faptele de-odinioară
își îpletea cununi de spini,
și flori de gând,
și flori de ceară.

Floarea de Lumină

În dimineața mângâierii,
plutind pe apele tăcerii,
biserica de la baraj
sticlea în albul ei miraj.

Erau în ea din toată țara,
din Făgăraș și Hunedoara,
de la Brașov și București,
creștini veniți să afle vești
de Sus în ceea ce-i privește.
Stăteau cumiți ca-ntr-o poveste.
Nu începuse liturghia,
dar sus pe schele era via
minune, fluture rupestru:
călugărul din Drăgănescu.

„Mă, Gheorghe, eu atâta-ți spun,
tu n-ai făcut nimica bun
când te-ai certat cu Ana ceea.
Te du și-ți împacă femeia.”
Iar Gheorghe, tremurând de frică,
nemaștiind ce să mai zică,
„De unde-i știe tot Acela?!”
Și ce vorbise cu femeia!...”,
plângea simțind că înspre sine
se pogorâse Cel ce Ține
întreaga lume prin iubire.
Și toți simțeau că-și ies din fire.

Iar Marele Învățător,
într-un halat de muncitor,
picta cu o pensulă fină,
la capul unei gropi din tină,
cum dintr-un mort întins pe masă,
ținând în mâini o ceară groasă,
iese o floare de lumină.

De aceea nu mai vin

*Scrisoare a unui băiat
plecat la mănăstire
cătreci de acasă*

Am plecat să urc un munte
presărat cu stânci de chin.
Ale vieții căi bătute
le privesc ca un străin.

Într-o zi voi fi acolo
unde toate se cunosc,
iar în lumea de dincolo
voi fi Fiu Duhovnesc.

Fiindc-am auzit cocoșii
cum vestesc al lumii chin!
Noaptea flutură zori roșii
și de-aceea nu mai vin!

Cu Fecioara Preacurată
spre Lumină voi porni.
Voi clădi pe-a Vieții Piatră,
iar pe draci îi voi zdrobi.

Fiindc-am auzit cocoșii
cum vestesc al lumii chin!
Noaptea flutură zori roșii
și de-aceea nu mai vin!

În războiul care-ncepe
în al morții mele vad
sângele-mpletit în lacrimi
mă va-mpiedica să cad.

**Voi privi deșertăciunea
împăcat și fără vis.
Voi surpa înțelepciunea
acestui fals paradis.**

**Fiindc-am auzit cocoșii
cum vestesc al lumii chin!
Noaptea flutură zori roșii
și de-aceea nu mai vin!**

**Nu mă tânguieți zadarnic,
eu în Viață voi păși.
Domnului voi fi paharnic
și pe toți vă voi iubi.**

**Fiindc-am auzit cocoșii
cum vestesc al lumii chin!
Noaptea flutură zori roșii
și de-aceea nu mai vin!**

Cântec la crucea Părintelui

Pe valea Streiului, la umbra teiului,
șade în munte un moț vestit.

El ne privește și tânguește
toate durerile ce ne-au urnit.

Fără de faimă, cu-a morții haină,
el se preface în cer trecut.

Dar printre flori și lumânări,
în chip de taină, pășește mut.

La umbra teiului, se roagă Domnului
ca să ne ierte câte-am făcut.

Iară mulțimea sărută tina
și mulțumește pentru sărut,

că urma Sfântului dă foc pământului
și face sufletul ca la-nceput.

Pe valea Streiului, la umbra teiului,
plânge românul tot ce-a făcut.

Zveră – dveră

Zveră-dveră, Dumnezeu
să te apere de rău.

Să-ți mângâie gândurile,
să-ți aline plânsetele.

Să îți pună strajă plină
ca unei flori de lumină.

Ferită de of și jale
să te-nchine Maicii Sale.

Și să birui relele
cum se frâng lalelele.

Și să mergi pe-un drum de foc,
cu metanii-n loc de joc.

Ca văzând Domnul așa
să te ia în ceata Sa.

Unde pomii-au florile
în toate culorile.

Unde-i numai bucurie,
ca să fii a Sa soție.

Zveră-dveră, Dumnezeu
să te țină-n mâini mereu.

Cântec despre țara de mâine

Vom face o țară în munte de piatră,
vom face un cuib în ținutul înalt,
din cremenea tare vom face o vatră,
din peștera mută vom face un pat...

În stâncă va sta România de mâine,
în codrul cel verde vom pune zăplaz
să nu intre-acolo al vremilor câne
să nu treac-acolo al morții ucaz.

Vom ține cu dinții de inima noastră,
vom ține Credința așa cum s-a dat,
că-n ceruri e Țara ce va ține această
țară a noastră din muntele-nalt.

În stâncă vor sta ortodocșii de mâine,
în codrul cel verde vom pune zăplaz
să nu intre-acolo al vremilor câne
să nu treac-acolo al morții ucaz.

Sfântă Vineri

Sfântă Vineri, din iubire,
tu ne dai la toți de știre
când începe sărbătoarea-ți
sfântă ce urnește țara.

Noști întregi înșiruiți
oameni altcândva grăbiți
stau și-așteaptă sărutarea
care îi va trece marea
încă unui an. Tu dai
vindecare fără ban,
răspuns fără întrebare,
dragoste fără cicoare.

Sfântă Vineri, din iubire,
tu ne chemi pe toți la tine.

Că din Iași până la cer
se clădește drum de fier,
drum de fier
și de mister.

Că Moldova-ntreagă suie,
pe frumoasa cărăruie,
până la Poarta Raiului,
la piciorul Craiului,
Craiului bălaiului.

Cu Măicuța Domnului
stai în apa somnului
și ne chemi, mare și mic,
să ne înălțăm un pic.

Când se-ntoarce Făt-Frumos?

*„Unde-a plecat, călare, Făt-Frumos?
De nu se mai zărește nicăierea,
Oricât și-ar pune soarele puterea,
Oricât s-ar pogorî luna de jos?”*

Tudor Arghezi

*„Înalt, ca toți fârtații lui de dor,
Trecu prin viață ca o adiere.
Și-a fost pentru nevolnici mângâiere,
iar pentru cei mișei a fost fior.”*

Demostene Andronescu

*„Mergi printre noi cu sfânta-ți moarte vie,
ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai înviere,
prin tine luminăm de veșnicie.”*

Radu Gy

**Când se-ntoarce Făt-Frumos,
biciul Domnului Hristos?
L-ați văzut trecând prin noapte
cu cămașă albă-n spate?**

**L-ați văzut pe drum în jos,
sub cer cenușiu, pufos?
Pe la școala de cătane,
unde-s nopțile amare?...**

**La Izvorul Muntelui,
la groapa Părintelui,
unde toate câte-au fost
iar-au căpătat un rost?...**

**Când se-ntoarce Făt-Frumos?
L-a ucis un domn câinos**

la o margine de drum
într-al ceții nopții fum?

Făt-Frumos, când te-ntorci
ca să-i vezi pe-acești netoți,
ca să vezi boarfe cornute
cum ne pun semne de iude?

Căpitane, când te-ntorci,
ca să vezi a tale oști
răstignite la Aiud,
jos, în beciul fără fund?...

Ca să vezi oștile tale,
tinere, cu viața-n cale,
răstignite la Pitești
de sălbatici nefirești?

Ce e românesc nu pierde,
însă geme de durere.
Am fost staul Domnului,
suntem coada iadului.

Doar masoni și securiști...
Căpitane, vino-aici
ca să vezi cum ară naiba
țara strânsă-n gard cu șaiba.

De la Tâncăbești din vale
ieși în noapte pe cărare
să vezi țara dumitale
cum se tânguie de jale.

Și de jale, și de dor,
că s-a dus al ei fecior.

**De jale și chinuri grele
c-o mușcă năpârce rele.**

**C-o mușcă până la os...
„Când se-ntoarce Făt-Frumos?”,
tot suspină din băiere.
„Când s-a da el jos din stele?”**

**Vino iară, Făt Frumos,
din albastrul lăcrămos,
ca să-nveți băieți și fete
să doinească pe-ndelete.**

**Ca să-nveți prunci și bătrâni
rânduiala din străbuni.
Ca să-nveți om și muiere
că ce-i din Hristos nu pier.**

**Vino iară, Făt-Frumos,
bici al Domnului Hristos!
Ca să biruim în cer,
ca tine, făcuți din fier.**

Cântec despre tinerețea unor martiri

- Tinerețe, un' te duci,
îmbrăcată-n foi de nuci?

- La Aiud și la Pitești,
la Gherla și București...
C-au ieșit iude în cale,
ca să-mi puie lungi zăbale,
ca să-mi puie zeghe grele
și să mă înnoade-n ele...

- Tinerețe, unde pleci,
învelită-n frunze verzi?
- Plec pe-un munte de calvar,
la o piatră de hotar,
unde moartea o zărești
îngrozită la ferești...
Că de-atâta chin și jele,
moartea moare la zăbrele.

- Tinerețe, un' te pierzi,
îmbrăcată-n cămeși verzi?
- Nu mă pierd, că mă înviu.
Dau un sac pe care-l știu
de țărână tot, de lut,
și capăt veșnic ținut.
Capăt straie de lumină
și iertare de-orice vină.

Cântec pentru Căpitan

Căpitane de haiduci,
prin scânteii, în Rai ne duci.
Ne slobozi de-a noastră jale
și ne dai visele tale.

Vise mari, cât România,
să le știe toată glia.
Vise mari, pline de sânge,
să le știe cine plânge.

Că suntem țară săracă,
pusă de jidovi la clacă.
Că suntem țară distrusă,
de masoni și jidovi mulșă.

Că suntem țară de jale,
cum sunt ochii dumitale.
Și suntem țară de dor,
care plânge-al ei ogor.

Căpitane de haiduci,
dincolo de dor și jale
și scânteii, în Rai ne duci
și ne dai visele tale.

Povața Sfântului

„Tu iar vei învinge! Învinge-vei soarta,
și lupta cu turcii, și lupta cu moartea,
dar Domnului nostru, în milă bogat,
Îi vei face din piatră un lăcaș preainalt.
Din piatră vei face lăcaș preafrumos
în care să vină Domnul Hristos!”

„Tu iar vei învinge!”, i-a zis Daniil,
duhovnicul nostru ascuns și umil,
viteazului Ștefan, venit să-l descoasă
de-i vine izbândă sau a morții coasă.

„Tu îl vei învinge!”, i-a spus cel bătrân,
sihastru al Voronețului, despre păgân.

Iar Ștefan cel Mare sabia-ncinge
și sfarmă turcimea într-o baltă de sânge.

Că știe că-n Cer e scrisă victoria
și că Domnul Hristos Își așteaptă Biserica.

Și știe că-n Cer a mers fumul cântului
celui smerit din ruga Sfântului.

Colind cu zăpadă

În lumina blândă, albă, a amiezii
au venit în taină meșterii zăpezii
și-au țesut cu grijă un covor frumos
ca să-L veselească pe Pruncul Hristos.

Fulgi de nea (*, fulgi de nea*)⁸ îi vestesc sorții
că El nu e (*, că El nu e*) robul morții ! (*Bis*)

Și-au țesut cu grijă un frumos covor
ca să nu-și rănească Pruncu-al Său picior
și să nimerească magii mândrul loc
unde înflorit-au florile de foc.

Fulgi de nea îi vestesc sorții
că El nu e robul morții !

Ca să nimerească magii mândrul staul
și să-I pună-n față florile de aur.
Să găsească ieslea unde a venit
Cel Ce ne-a salvat cu al Său colind.

Fulgi de nea îi vestesc sorții
că El nu e robul morții !

---

8) Între paranteze – varianta cantabilă.

Florile de Fier

Tot ce-a avut mai bun această țară,
tot ce a dat mai bun acest pământ,
băieți și fete cu privirea clară
au fost zdrobiți și-ascunși într-un mormânt.

Doamne, care poți întoarce toate
și-ai văzut și știi tot ce a fost,
trimite din Cer această Gardă
ca să căpătăm din nou un rost.

Ei, care-au plătit cu-a lor făptură
răul nostru și al nostru cânt,
numai ei ne pot rupe din ură
și ne pot uni într-al Tău gând.

Doamne, care poți întoarce toate
și ții totul cu al Tău Mister,
vino iar în cerul României
și trimite-i Florile de Fier!

Cărarea ascunsă

Există o cărare ascunsă sub zăpadă,
există un drumeag acoperit de fum,
exist-un sens al vieții acestei și-o răsplată
a celor care-n taină găsit-au acel drum.

Există o cărare și-un sens final al vieții,
există-n Cer un cântec răscolitor și bun,
exist-o viață lungă sortită tinereții
eterne-a celor care înving veacul nebun.

Există o cărare ascunsă sub zăpadă,
exist-un drum de taină, învăluit în fum,
exist-o apăsare în inima ce-i gata
să urmeze pașii Mielului Cel Bun.

Cântec pentru România (care se va ridica) din pământ

Unde sunt copiii României?
Unde sunt cei care nu mai sunt?...
Să privim în ochii nebuniei
care se petrece pe pământ!

Au murit în pântece de mame,
smulși din vis cu căngile de fier!
Au murit la ocne și canale,
răstigniți ca Domnul cel din Cer!

Au murit pe străzi strigând amarul
unei vieți de chin și de nevoi!
Au murit uciși de trădătorii
securiști și diavoli dintre noi!

Unde sunt copiii României?
De-i vedeți, aduceți-i-napoi!
C-au mâncat adâncurile gliei
ce era mai bun de pe la noi!

Unde sunt copiii României?
Unde sunt cei care nu mai sunt?...
Doamne, precum romburile iiei,
ei s-au strâns cu toții în pământ!

Dar va fi iar Ziua Tinereții
când Vei prăvăli acest decor...
Vor ieși atunci la lampa vieții
toți copiii-acestui trist popor.

Vor ieși în Soarele Dreptății,
în izbânda Fiului Ceresc,

**toți cei care și-au dat focul vieții
pentru păsul nostru pământesc.**

**Vor ieși toți cei uciși degeaba,
cerând partea lor de viață-n cer.
Vor ieși cei morți la Periprava
și pe fronturi și-n al nopții ger!**

**Unde sunt copiii României?
Unde sunt cei care nu mai sunt?...
Doamne, rupe zeghea veșniciei
și preschimbă-n viață al lor cânt!**

În noapte, departe...

**Bădiță Mihai, în noapte, departe,
se-nalță Iubirea ca un rug peste toate?
Se-nalță Iubirea pe un tron de lumină
în Lumea cea Vie, desprinsă de tină?**

**Ești viu într-aceea sau dormi în mormânt
și-aștepti să răsunе-al heruvilor cânt?
Aștepti ca, strigând dintr-o trâmbiță mare,
Îngerul să ridice toți morții-n picioare?**

**Aștepti în uitare, bădiță Mihai?
Aștepti mângâierea visatului Rai?
Aștepti Adevărul, bănuț printre șoapte,
să rupă-ntunericul și tăcerea din moarte?**

**Atunci vom învinge, vestitulе Crai?
Vom goni împreună pe-ai Visului cai?
Vor rămâne în urmă durerile toate?
Vom ajunge la Domnul Vieții, departe?**

Prin moarte vom învinge!

lui Daniel Focșa, Irinei Bazon, lui Horia Gârbea, lui Ovidiu Hurduzeu, lui Gheorghe Vrânceanu-Peștera și aviatorilor lor

Vin vremuri grele, iz de închisori
se simte pritocind străzile noastre.
Ninsorile nu ne mai sunt ninsori,
iar stelele nu ne mai sunt albastre...

Vin vremuri grele. Cei aleși vor sta
privind minciuna-n ochi, cu forța Vieții.
Vor părăsi lumea de mucava,
să fie lângă Domnul Tinereții.

Vin vremuri grele, glas de pocăință
va răsună din uliți și din curți,
din mănăstirile trecute în neființă
se vor întoarce la Lumină mulți.

Vin vremuri grele, într-a lumii noapte
ne vor urca pe tronuri o momâie,
slugoiul pierzătorului, ieșit din Moarte,
ce se va semeți chiar până la Tărie.

Dar Domnul va zdrobi cu vorba Sa
lucrare-acestor iude ticăloase,
va prinde lumea și-o va scutura,
chemând la viață adormite oase.

Vin vremuri grele, dar vom birui
căci Domnul a învins semnul viclenei,
iar noi suntem acum ai Săi copii
pe care nu-i va da lucirii Gheenei.

**Vin vremuri grele, însă vom învinge,
de nu vom accepta al fiarei semn.
Vin vremuri grele, Maica noastră plânge
din chipurile ei sădite-n lemn.**

**Vin vremuri grele, însă întristarea
de-o clipă de pe suflet va pieri.
Căci noi suntem aleșii, suntem sarea,
sămânța ce din moarte va rodi.**

Floarea de Zăpadă

**Meșterită-n Ceruri, cu o artă fină,
floarea de zăpadă-i floare de lumină
trecută prin ghețuri, chiciuri și alene
așezată-n albe, tinere troiene.**

**Floarea de zăpadă-i floare îngerească.
Mirele din Ceruri s-o blagoslovească!**

**Meșterită-n Ceruri, de la Început,
floarea de zăpadă e ceresc sărut.
Ea îmbracă lumea într-o haină pură
și păstrează vatra tinei la căldură.**

**Floarea de zăpadă-i floare îngerească.
Mirele din Ceruri s-o blagoslovească!**

**Floare de zăpadă i-un exemplu bun
al celor pe care nu știi să le spun.
În plutirea-i albă pare că se roagă
să avem cu toții suflet de zăpadă.**

**Floarea de zăpadă-i floare îngerească.
Mirele din Ceruri s-o blagoslovească!**

Părinte Arsenie...

**Părinte Arsenie,
să ne duci la Sfințenie!**

**Să ne iei pofta strânsului,
să ne dai harul plânsului,
să dai foc nopții patimilor,
ca să luăm calea lacrimilor.**

**Părinte Arsenie,
să ne duci la Sfințenie!**

**Să vedem cele rele din noi,
să găsim al Iubirii trifoi,
să dăm loc Nemuririi din toate
ca să-ndrepte ale noastre netoate.**

**Părinte Arsenie,
să ne duci la Sfințenie!**

**Să ne strângi în a ta rugăciune,
să ne-aprinzi al Iubirii tăciune,
să ne treci pe noi vămile toate
de aici și din moarte.**

**Părinte Arsenie,
să ne duci la Sfințenie!**

Ridică-te Gheorghe!
Ridică-te, Ioane! (2)

*„Ne vom întoarce ca un fum,
Ușori, ținându-ne de mâni,
Toți cei de ieri în cei de-acum,
Cum trec fântânile-n fântâni.”*

Radu Gyr

Ridică-te, Gheorghe!
Ridică-te, Ioane!
Veniți să gustăm
ale Morții Izvoare!

Din griji, din neazuri,
din adâncuri de ger,
ridică-te, Ioane,
ca o bardă de fier!

Ridică-te, Gheorghe,
din tăcerea-ți amară
și ridică-ți din moarte
o altfel de țară!

Veniți ca, de sânge,
să punem un semn
lângă Crucea Domnului,
lângă Dulcele Lemn!

Din tăcerea adâncă,
din griji și din foame,
ridică-te, Gheorghe,
ridică-te, Ioane!

Veniți să clădim
o țară de soare!

**Veniți să gustăm
ale Vieții Izvoare!**

**Veniți să tăiem
cu sânge, din sânge,
un chip al Icoanei
ce-n inimi ne plânge.**

**Un chip al icoanei
neamului nost,
bătut și scuipat
ca Însuși Hristos.**

**Un chip al icoanei
celor mințiți,
vânduți și uciși
de acești sataniști!**

Garda de Fier

**Aici și Acolo, în moarte și-n viață,
în noapte și-n zi, în soare și-n ceață,
aceeași mulțime de viteji luptători,
aici pe pământ și-n a Cerului flori.**

**Aici și Acolo – aceeași oștire,
aceeași escadrilă de vulturi de fier,
aceeași dorință, aceeași iubire,
aici și în Cer. Ca o gardă de fier.**

**Un Domn, un Arhanghel și un Căpitan,
în somnul de veci, dar și-n veșnicul an,
în țara de-aici, din trista istorie,
dar și-n Țara de Sus, luminată de glorie.**

**Aici și Acolo – aceeași oștire,
aceeași escadrilă de vulturi de fier,
aceeași dorință, aceeași iubire,
aici și-n al Cerului Cer.**

**Izbânda se poate numai prin moarte!
Viața cea Vie nu este aici.
O Gardă de Fier ne arată, prin fapte,
pe unde se iese de-aici!**

**Aceași dorință – ale Cerului șoapte.
Aceași speranță – un Arhaghel din Cer.
Aceași iubire – ale Domnului fapte.
Aici și Acolo! Ca o gardă de fier.**

Clopotul Inimii

Clopotul inimii bate ca fierul
peste al mănăstirii somn blând.
Părintele Justin străbate cerul
cu pași nevăzuți, de sfânt.

De funia sângelui trage chiar pronia
neamului nostru rănit.
În Poiana Paltinului simți cum istoria
se reasează în mit.

Clopotul inimii bate-n clopotnița
trupului meu păcătos.
Părintele Justin trece prin temnița
timpului nostru hidos.

Clopotul inimii bate-n clopotnița
turlilor mele de os.
Părintele Justin străbate iar bolnița
și ne ridică de jos.

Clopotul inimii se ia la-ncercare
cu clopotul turlei de sus.
Și-n suflet, și-n Ceruri e sărbătoare
ținută de Domnul Iisus.

Că încă un sfânt din neamul românilor
s-a contopit în Mister.
Și că s-a-ntărit împotriva vrăjmașului
Garda noastră din Cer.

Sfânt din Aiud

Sfânt din Aiud,
vreau iar s-aud
clopotul inimii
cu zgomot mult,

ca-n noaptea-n care
facea-ncercare
cu cel al turlei
răsunătoare.

Vreau să rămâi
la mine-n gând
ca amintirea
într-un cuvânt.

Fă să înving
al Morții spin
și să primesc
al Vieții vin,

Sfinte Justin.

Suntem acolo unde trebuie să fim

*Iuliei Ionescu,
fetița care a fugit la mănăstire,
pentru curajul și credința ei*

**În durerea vieții, ca într-un ospiciu,
cercetăm cu frică norii de siliciu,
să vedem din vreme dacă-n veacul rău
va deschide-n Ceruri Domnul Semnul Său.**

**Îl va face astăzi? Îl va face mâine?
Se adună neaua, moale ca o pâine,
se adună neaua, împletind pe jos
un covor de Stareț Domnului Hristos.**

**Va striga din Ceruri, cu durere mare,
Trâmbița temută cu înfiorare?
Va întoarce viața, năruind-o-n Sus,
cu Mânie Sfântă, Blândul Domn Iisus?**

**Astăzi... poate mâine... poate înc-un drum,
dar suntem acolo unde-i scris să fim.**

Cântec pentru Sfântul Valeriu⁹

Valeriu, Valeriu, sub pecetea nopții,
în crugul infernului nostru târziu,
s-au dus haiducii, s-au dus toți hoții
de Rai dintr-al Domnului Fiu?

S-au dus la Domnul aceștia, cu toții,
prin bezne și temnițe reci de dureri?
S-au dus toți aceștia în Văile Morții,
să bea Apa Vie ce curge din Cer?

Valeriu, Valeriu, un ceas ca un câine
dă roată timpului nostru sărac...
Ce a fost ieri? Dar ce va fi mâine!
Durerile toate în al trupului sac...

Tu roagă-te-n taină să rupem tăcerea,
să vină Izbânda cu Armata-i de Fier,
să crească în inimi din nou Învierea,
ca să trecem al Noptii nopților ger.

---

9) Această poezie și cea care urmează au fost adăugate volumului
„Flori de foc, de gând și de lumină” în prezenta antologie.

Treziți-vă!

**Treziți-vă din somn,
treziți-vă din vis,
legionari!**

**Din morminte și-amintiri,
plini de lacrimi și suspin,
veniți iar!**

**Ridicați-vă din somn,
ridicați-vă din vis,
legionari!**

**Că o țară din povești
vă primește-n cupa ei
ca pe-un dar!**

**Ridicați-vă din somn,
ridicați-vă din vis,
legionari!**

**Ceasul nostru a venit,
ceas de taină și avânt,
să fim tari!**

**Treziți-vă din somn,
treziți-vă din vis,
legionari!**

**Să ne facem jertfă iar,
pentru vechiul ideal,
țării dragi!**

Cântec (1992)

Profesorului Constantin (Monșer) Giurginca

**Frații mei de haiducie,
m-a tăiat o frunză,-n codru,
lângă coasta arămie
și-a strigat la mine „Lotru!”**

**Mă tot cheam-un gând pribeag
de risipă în Lumină
și de drum prelung și drag
și de răstignire-n tină.**

Îndreptare

*Florinei Latiș, lui Andrei Bodiș,
lui Alexandru Cistelean, lui Virgil Podoabă,
cei care cunosc povestea din spatele acestei poezii*

**Ce frumos! Ce frumos! Ce frumos!
Să fii alături de Domnul Hristos!
El să-ți ierte toate căderile în păcat
și să-ți dea sângele Său minunat!**

**Ce bine e să nu mai ai ură!
Ce frumoși sunt munții în a zăpezii căldură!
Cum sticlește apa Humorului de sub lespezi de gheață!
Ce bine trebuie că e în cealaltă, în Ascunsa,
în Adevărata Viață!**

ACATISTUL CĂII PĂRINTELUI ARSENIE (2014)

Rugăciunile începătoare

În Numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh.

Împărate Ceresc, Mângâietorul, Duhul Adevărului, care pretutindenea ești, și toate le împlinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi, și ne curățește pe noi de toată întinăciunea, și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne! (De trei ori.)

Slavă Tatălui, și Fiului, și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor! Amin!

Preasfântă Treime, miluiește-ne! Doamne, curățește păcatele noastre! Stăpâne, iartă fărădelegile noastre! Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru Sfânt Numele Tău!

Doamne, miluiește! (De trei ori.)

Slavă Tatălui, și Fiului, și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor! Amin!

Tatăl nostru, care ești în Ceruri, sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne lăsa pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

Ușa milostivirii deschide-o nouă, Binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu ești Mântuirea neamului omenesc!

Troparul

Părinte Arsenie,
pisc de sfințenie,
Brad Înălțimilor,
Înger Luminilor,

intră și-adastă
în casa noastră
și curățește
aceste ferestre!

Și astă glastră,
prea omenească,
fire de iască,
fă să-nflorească!

Astă făptură,
plină de ură,
câtea nebună,
fă-o mai bună!

Ia-ne cu Tine
la Cel Ce Ține
a lumii fire
cu-a Sa Iubire!

Să ne dea nouă
o viață nouă!
Să ne aline
de-al lumii „bine”!

Într-o câmpie
cu flori o mie,
unde Crăiasă-i
a Sa Mireasă!

Condacul 1

Pentru rugăciunile Sfinților Brâncoveni, cum s-a vădit,
Domnul pe meleagurile noastre te-a rânduit,
ca să aperi Credința în vremuri de mare chin
și să ne dai să gustăm din al Mirelui vin.

Bucură-te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Icosul 1

*Tu, care ai trecut prin viață curat ca un copil,
binecuvântează-ne, ca să-ți cântăm umil:*

Bucură-te, copilule însingurat,
care calea cea bună ai ales și ai urmat!

Bucură-te, copilule crescut fără mângâieri,
care ai știut ce să vrei și ce să ceri!

Bucură-te, că la Vața de Sus,
semn de viață Domnul te-a pus!

Bucură-te, că maica ta te-a închinat
încă din pântec Marelui Împărat!

Bucură-te, copilule de moți,
din poienile verzi de sub munții stâncoși!

Bucură-te, că de mic te-ai arătat înțelept,
ai citit, ai învățat și te-ai făcut deștept!

Bucură-te, că ne chemi în Sălaș de Lumină
și ne-nveți să ne rupem de tină!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 2

Nu ți s-a-implinit visul de a deveni aviator,
pentru că Domnul te-a dat unui mult mai înalt zbor.
Ca să te rogi în Cer pentru România
și să cânti cu noi toți „Aliluia!”

Icosul 2

*Binecuvântează, tinere fără deșertăciune și ură,
ca să ne minunăm de a ta făptură!*

Bucură-te, tinere curat,
că în Lumina Duhului ai umblat!
Bucură-te, că, prin Rugăciune și Post,
te-ai înălțat în fruntea neamului nost!
Bucură-te, că în lume n-ai călcat,
ci ai stat în cămin și ai studiat!
Bucură-te, că Teologia
ți s-a așternut pe suflet precum iia!
Bucură-te, că Artele Frumoase
ți-au fost ale sufletului alinări și prinoase!
Bucură-te, că ai urmat și cursuri de medicină,
ca să le fii oamenilor vindecare deplină!
Bucură-te, că la Mântuire
ne chemi să ajungem prin tine!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 3

La Muntele Athos ți s-a arătat
Măicuța Domnului, în chip minunat.
Și ai primit darul de a înțelege cerește,
ca să strigi pentru noi: „Doamne, miluiește!”

Icosul 3

*Binecuvântează-ne, Jertfă fără de chin,
ca să-ți aducem acest suspin:*

Bucură-te, că pe muntele cel înalt
Măicuța Domnului de mână te-a purtat!
Bucură-te, că pe vârful cel împietrit
Sfântul Serafim din Sarov v-a primit!
Bucură-te, că ai avut duhovnic minunat,
venit la Athos din Cerul cel Preaînalt!
Bucură-te, copilule crescut fără a mamei milă,
care ai fost îndrumat de a Cerului Regină!
Bucură-te, Părinte, ascuns în Cuvinte,
rupt de a lumii răsufare fierbinte!
Bucură-te, că ai reușit
să-ți pui viața lumească la zid!
Bucură-te, că prin inima ta
Rugăciunea va trece pururea!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 4

Întors în țară, ai fost trimis la Mănăstirea Sfinților
Brâncoveni,
să o ridici din paragini și să-i înalți pe făgărășeni.
Tu i-ai învățat să-și albească și sufletele, nu numai iia
și să-I cânte Lui Dumnezeu „Aliluia!”

Icosul 4

*Binecuvântează, Monahule încercat,
ca să nu ne oprim din cântat!*

Bucură-te, ctitor de mănăstiri sufletești,
care pe toți cei necăjiți îi primești!
Bucură-te, duhovnic minunat,
care știi viața omului și drumul de urmat!
Bucură-te, cunoscătorul gândurilor omenești
așezat la ale sufletelor noastre ferești!
Bucură-te, călugăr nemaivăzut,
deasupra pământului de Duhul ținut!
Bucură-te, apărătorul celor ascunși în păduri
de ale satanei cozi de securi!
Bucură-te, că în focul aceluia rău
s-a călit ca oțelul Duhul Tău!
Bucură-te, că, prin tine,
Dumnezeu a coborât la a țării mulțime!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 5

Securiștii te-au dus la pușcăria din Brașov
sperând să te poată lua în bătaie de joc.
Dar prin tine li s-a arătat, neomeneste,
puterea Celui Căruia Îi cântăm „Doamne miluiește!”

Icosul 5

*Binecuvântează, moșule neînfricat,
ca să strigăm către Cerul înalt:*

Bucură-te, că mașina securiștilor nu a pornit
până nu te-au lăsat să-ți iei ce ai dorit!
Bucură-te, că ai făcut pușcărie în rasa călugărească,
iar paznicii nu au putut să te oprească!
Bucură-te, că unor paznici necredincioși
le-ai spus ce aveau femeile de la poartă în sacoși!
Bucură-te, că securiștii s-au înspăimântat
de puterea pe care ți-a dat-o Marele Împărat!
Bucură-te, că nu te-ai dezis de a Legiunii ființă,
ci i-ai lăudat pe gardiști pentru Credință!
Bucură-te, căci curajul tău nezdruncinat
și pe șeful pușcăriei l-a tulburat!
Bucură-te, că, prin tine,
beznele s-au umplut de lumine!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 6

Mai apoi ai fost dus la Canalul Dunăre
- Marea Neagră,
unde mulți vrăjmași ai satanei au fost atârnați
de a morții grea creangă.
Dar și acolo tu ai răspândit Mărturia
și i-ai învățat pe toți să cânte „Aliluia!”

Icosul 6

*Binecuvântează, mucenice al Lui Hristos,
ca să-ți cântăm mângâios:*

Bucură-te, că la Canal te-au pus șef de echipă,
iar tu le-ai arătat a Domnului iubire nesfârșită!
Bucură-te, că făceai două norme pe zi,
ca unul dintre oamenii tăi să se poată odihni!
Bucură-te, că la groapa mamei tale ai venit,
deși erai și la Canal, bine păzit!
Bucură-te, Ziane, Jiane, „Cel care vine”,
că Domnul Hristos te-a primit pe tine!
Bucură-te, Arsenie, Arsenios, „Cel bărbat”,
că în Numele Domnului ai ars și ai lucrat!
Bucură-te, că ai stat la Canal și după eliberare,
ca să le fii deținuților pâine și sare!
Bucură-te, că, prin tine,
cei jertfiți s-au umplut de iubire!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 7

Văzând că puterea ta îi aruncă mereu în neștire,
securiștii te-au mai lăsat o vreme la a ta menire.
La Prislop, în ale Țării Hațegului păduri de poveste,
ai cântat Lui Dumnezeu: „Doamne, miluiește!”

Icosul 7

*Binecuvântează, Stareț neobosit,
pe cei care vor să fii fericit!*

Bucură-te, că și pe măicuțe le-ai învățat
drumul ascuns către Cel Preaînalt!
Bucură-te, că aici ai început să pictezi limpeziri,
icoane unduite în albe gândiri!
Bucură-te, că românii te-au urmat pe pământ
cu dragostea cuvenită unui sfânt!
Bucură-te, că și la Prislop
ai strâns mare de oameni într-al Duhului Foc!
Bucură-te, că securiștii ți-au urât bărbăția
și au hotărât să-ți ia preoția!
Bucură-te, că ai rămas preot al Lui Hristos
și din mormânt mărturisești și mai frumos!
Bucură-te, că, prin Tine,
țara s-a păstrat în iubire!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 8

Securiștii te-au făcut „pictor de gradul trei”,
iar tu Sfânta Treime ai predicat-o-n scăpărări de ulei
în pictura Bisericii Drăgănescu, care redă Bucuria
cu care ai strigat Lui Dumnezeu: „Aliluia!”

Icosul 8

*Binecuvântează, Pictor nelumesc,
pe toți cei care te-au iubit și te iubesc!*

Bucură-te, că la Biserica Drăgănescu ai pictat
cu vopselele Celui Preaînalt!
Bucură-te, că întreaga țară a venit să te vadă,
ca s-o îndrepti către a Domnului nadă!
Bucură-te, că i-ai pictat pe sfinți cum i-ai văzut,
în Lumina fără sfârșit și fără început!
Bucură-te, Pictorul Cereștilor Cumpene
care L-ai pictat pe Domnul Hristos în suflete!
Bucură-te, că înainte de Praga rusească
te-ai rugat ca România nimic să nu pățească!
Bucură-te, că preotul cel ales
a văzut lacrimile tale în Altar și a înțeles!
Bucură-te că și Bucureștiul a trecut
prin sufletul tău, către Cel Neîncăput!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 9

Ultimii ani ți i-ai petrecut la Sinaia,
la masa de piatră admirând lumina și ploaia.
Vedeai munții cum se tânguiau fumegând în ferestre
și-I cântai Lui Dumnezeu: „Doamne, miluiește!”

Icosul 9

*Binecuvântează, Duhovnic interzis,
pe fiii tăi care te caută în vis!*

Bucură-te, călugăr ascuns,
că ai mărturisit pe al Cerului Uns!
Bucură-te, învățător al Căii Mântuirii,
că Domnul ți-a dat Harul Vorbirii!
Bucură-te, că ai stat la mesele tăcerii
rugându-te pentru Clipa Învierii!
Bucură-te, aviator al Sfântului Duh,
care de păsări ai fost ridicat în văzduh!
Bucură-te, predicator minunat,
de care și lupii au ascultat!
Bucură-te, propovăduitor al Sfântului Maslu,
că ți s-a scris numele în cerul albastru!
Bucură-te, că, prin tine,
lumea își reintră în fire!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 10

La Prislop ai fost sădit în pământ, ca o minune,
și o mare mulțime te-a petrecut către cealaltă lume.
Dar tu ești aici și ne alini durerea, ne întetești bucuria,
ca să cântăm Lui Dumnezeu împreună: „Aliluia!”

Icosul 10

*Binecuvântează, Arhanghel de lumină,
pe toți cei care la tine vor să vină!*

Bucură-te, sfânt nemaivăzut,
că mari minuni la groapa ta s-au făcut!
Bucură-te, că ai apărut acolo ca o femeie îngerească,
iar cel care scrie poate să mărturisească!
Bucură-te, că acolo lucrezi în toți
și din filosofi necredincioși ai făcut preoți!
Bucură-te, că mormântul tău a înflorit
dincolo de loc și dincolo de timp!
Bucură-te, că o mulțime fără sfârșit
vine să vadă locul unde te prefaci adormit!
Bucură-te, că întărești Credința acestui neam
cu o lucrare fină, de ceasornicar!
Bucură-te, Părinte Arsenie,
și ne ridică din orice mizerie!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 11

Părinte Arsenie, minunat doctor fără de arginți,
care ne vindeci și azi, de acolo, dintre sfinți,
arată-ne Drumul cel desprins din poveste
ca să strigăm cu Tine: „Doamne miluiește!”

Icosul 11

*Binecuvântează, Izvor vindecător,
pe toți cei care te caută cu dor!*

Bucură-te că ai vindecat fata purtată în roabă
și ai făcut-o a Domnului sclavă!
Bucură-te, că ai vindecat boli grele și rare,
de s-au înspăimântat medicii de puterile tale!
Bucură-te, că pe toți ne întărești
binecuvântând din Porțile Împărătești!
Bucură-te, că ai avut ucenici
care au devenit ai Domnului mucenici!
Bucură-te, că slujeai Liturghia plângând,
iar lumea tremura, toată într-un gând!
Bucură-te, Sfânt tare în Credință,
că Aceasta a fost chiar a Ta ființă!
Bucură-te, că Porunca Lui Dumnezeu
a fost sângele Tău!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 12

Numai Domnul știe toate minunile tale,
pentru că multe au fost ascunse sub pecete și zale.
Iar cele care au ieșit din tăcere
au fost pentru întărire și nădejde în Înviere.
Acum, când necuratul își întetește mânia,
strigă alături de noi: „Aliluia!”

Icosul 12

*Binecuvântează, Părinte Arsenie,
să-ți cântăm cu smerenie:*

Bucură-te, Sfântul Ardealului,
că ai învins oastea dușmanului!
Bucură-te, călugăr de lacrimi și fier,
că te-ai înălțat la al cerului Cer!
Bucură-te, Părinte minunat,
că pentru neamul tău ai lucrat!
Bucură-te, Pictor de Cuvinte Duhovnicești,
că pe Cel Fără de sfârșit Îl mărești!
Bucură-te, că Domnul Hristos
ni te-a dat spre al nostru folos!
Bucură-te, al Domnului Uns,
al României Rege Ascuns!
Bucură-te, pisc de sfințenie,
mare făcător de minuni, Arsenie!

Bucură-Te, Părinte Arsenie,
și ne du pe toți la sfințenie!

Condacul 13

Sfânt minunat, nu lua aminte
la ale noastre sărace cuvinte...
Nu te uita cât suntem de goi,
ci pune toată rugăciunea ta pentru noi!

Ca să ne-mbrăcăm și noi
în lumini de zăpadă
și să-I aducem Domnului
ceruta roadă!

(Condacul 13 se spune de trei ori. Apoi se spun iar
Condacul 1, de la pagina 107, și Icosul 12, alăturat, și se în-
cheie cu rugăciunea de mai jos, cu poezia de la pagina 94,
„Părinte Arsenie”, sau cu Troparul de la început,
pagina 106.)

Rugăciune atribuită Părintelui

„Preot monah Arsenie,
trimite-mi duhul tău paznic
și dă-mi sănătate și liniște.

Depărtează de la casa mea
necazurile și suferințele,
că ai Duh Sfânt.”

IUBITĂ IOANA (INEDIT)

A) SCRISORI CĂTRE PRINȚESA PRINȚESELOR DE HÂRTIE

Ionuca...

Dacă nu poți să mă iubești, ascultă-mă...

Dacă nu vrei să te căsătorești cu mine,
măcar lasă-mă să te văd uneori.

Nu mă alunga, nu îi pune pe prietenii tăi
să mă amenințe...

Dacă nu vrei să te căsătorești cu mine

măcar lasă-mă să te urmăresc uneori prin geam,
să îți mângâi obrajii cu mâinile minții.

Lasă-mă să cred că am putea fi într-o zi împreună...,

în aceeași culoare, în aceeași muzică,

în același oraș, pe aceeași stradă,

în aceeași casă, în aceeași dragoste...

Mesaj pentru Ioana cea frumoasă

Mă uit la o poză a ta capturată de pe internet.
Tu ești copilul din brațele copilului
pe care îl ții în brațe!

Ești atât de frumoasă!
Cu ce aș putea să compar zâmbetul tău?

Cât de mult aș vrea să îmi zâmbești așa... mie!

(Nu știi de ce mai folosesc versurile, pentru că lucrurile astea sunt dincolo de poezie...)

Inima mea se topește, zâmbetul tău m-a năucit...
Ce cuvinte să inventez ca să spun asta?
Tot ce am eu frumos e o poză alb-negru cu tine
și cu o fetiță care deschide gura maaare.

Am renunțat la filme, mă uit la poza ta...
Cât de frumoasă ești! Cum e posibil?!

Ionuca, tu trebuie să păstrezi gingășia asta
fără margini pentru mine.
Ionuca, tu trebuie să îmi dăruiești mie
zâmbetul ăsta de lumină.

Trebuie, îți spun, altfel voi fi inimaginabil de trist,
pentru că l-am văzut.

Trebuie să te căsătorești cu mine,
altfel mă voi prăvăli ca o serpentină...

O mărturisire de ocazie pentru Ioana B.

Pasagerul din dreapta mea e beat,
cel din spate nu înțelege ce spune radioul,
iar eu încerc să-ți compun o poezie...

Cât aș vrea să fii și tu aici,
în acest verde cu fremătări de catifea,
în această duminică minunată,
și să vrei să fii soția mea!...

Pasagerul din dreapta mea se clatină,
cel din spate privește pierdut cerul,
iar eu încerc să-ți compun o poezie...

Ce fac eu nu e atât de „aiurea”, nu exagera,
nu-i ceva indefinibil, incalificabil, nefiresc...
Conduc o ocazie printr-o frumoasă duminică
și încerc să-ți spun că te iubesc.

Pasagerul din spate se micșorează într-o răscruce,
cel din dreapta mea a adormit cu capul în piept,
iar eu încerc să-ți spun că te iubesc.

*Te iubesc, Ioana,
despre asta e vorba!*

Sunt singur și aș vrea să fiu cu tine
pentru că tu poți face totul frumos.
Din niște simple bucățele de hârtie
tu faci prințese, care se întind melancolice jos...

Te iubesc, Ioana, pentru că ochii tăi ard,
pentru că ai Credință și o rugăciune puternică,
pentru că nu îți pasă de lumea asta și de sensul ei
strâmb...

Te iubesc, Ioana, despre asta e vorba!

Sunt singur și aș vrea să fiu cu tine
pentru că tu îi ții cu dragoste pe acei copilași...
Cum îi strângi pe ei, strânge-mă și pe mine,
și eu sunt un copil prăpădit căutând un făgaș...

Te iubesc, Ioana, pentru că ochii tăi ard,
pentru că ai Credință și o rugăciune puternică,
pentru că nu îți pasă de lumea asta și de sensul ei
strâmb,

Te iubesc, Ioana, despre asta e vorba!

„Nu vom fi niciodată împreună?”

Tu ești din tribul celor care speră,
eu sunt din tribul celor care deznădăduiesc.

Cei din tribul tău au cucerit lumea și
și-au pierdut sufletele,
cei din tribul meu au cucerit lumea și
și-au pierdut mințile.

Între noi e prăpastia sinucigașilor blonzi
și prăpastia sinucigașilor maghiari.

„Nu vom fi niciodată împreună?!”,
îi spune timidul criminal din filmul meu
pianistei nervoase din filmul tău.

„Nu vom fi niciodată împreună!?”
îi strigă Raskolnikov damei cu camelii
prin ușa ferecată.

„Nu vom fi niciodată împreună!”
îi spune cățelușa Laica motanului Tom
întorcându-i coada.

„Niciodată, niciodată...
tu ești din alt trib, din alt vârtej de istorie...”

„Nikagda, nikagda...”
îi șuieră Yuri Gagarin lui Brad Pitt
arătându-i stelele.

Nu trageți, domnișoară!

Vă scriu versuri ca și cum
aș merge pe o pojghiță subțire de gheață...

Dacă o să mă loviți cu ură
pentru că zic că sunteți frumoasă?

Dacă o să mă desființați
pentru că v-am șoptit că vă iubesc?

Dacă o să-mi aruncați ceva în cap
pentru câte am să vă povestesc?

Să vă scriu versuri
e cum nu se poate mai periculos.

Dacă o să fiu arestat pentru o rimă nefericită
și târât prin cetate, în lanțuri, pe jos?

Dacă o să fiu linșat?
Dacă o să fiu dat la fiare?...

...pentru că mi-am dorit cândva să vă sărut
sau... pentru că am publicat
câteva versuri visătoare în ziare?

Învăță-mă tu...

Eu „gândesc negativ...”,
    aș putea să scriu despre asta o carte...
„Cum să te arunci de pe pod în moarte”,
    „Cum să-ți faci rău”...
Eu „am energii negative...”,
    dă-mi tu altfel de energii, curate,
Ajută-mă să ies dintre aceste șoapte,
    răsturnate de duhul cel rău

Învăță-mă tu ce să scriu!
Învăță-mă tu ce să vorbesc!
Învăță-mă tu cum să iubesc!
Învăță-mă tu să zâmbesc!

Învăță-mă tu cum să fac poezie.
Învăță-mă tu cum să fac poezie din nimic.
Învăță-mă tu cum să pictez ce am vrut să spun.
Și învață-mă ce am vrut să spun.

Învăță-mă să țin cuțitul și furculița.
Dresează-mă și fă din mine un om.
Învăță-mă să sper că mi se va întâmpla ceva bun
în această noapte de neînțeles, special pentru mine...

Învăță-mă să nu mai fiu negativ.
Bate-mă, dacă e nevoie.
Învăță-mă ce să spun când vreau să strig,
ce e voie și ce nu e voie...

Eu „gândesc negativ...”,
    aș putea să scriu despre asta un poem:
„Cum să arunci din tren tot ce era al tău”,
    „Cum să-ți faci rău”...
Eu „am energii negative”...

Dă-mi tu altfel de energii, curate.
Ajută-mă să ies din acest hău,
    în care mă împinge duhul cel rău...

Învață-mă ce să cred și ce să sper,
învață-mă ce să aștept de la ziua de mâine,
la ce sfânt să mă rog și cum să fac
să am din belșug și mila Domnului și pâine.

Scrisoare către Prințesa Prințeselor de Hârtie

V-am scris douăzeci de mesaje în care doar schițez ce
aș vrea să vă spun
iar dumneavoastră mi-ați răspuns în două rânduri
drastice.

Dar ce am?! Sunt urât? Sunt bolnav? Sunt nebun?
O să stau într-o bună zi între șase scânduri sarcastice?

Eu nu sunt ocupantul cu cizme de fier care răcnește
să îi predați jucăriile! Nu o să vă fur nicio păpușă!
Sunt un biet om care vă admiră, poate chiar vă iubește,
și vă așteptă cu o floare uscată la ușă.

De ce nu-mi dați șansa să vă văd, să vă zâmbesc,
cum se poate
să aruncați deja la coș tot ce nu am apucat să vă spun?
Mă plimb printre umbrele nopții Humorului
- totul șoptește în toate...
Luminile orașului se reflectă în apă, în vitrine
și în mașinile de pe drum...

Dumneavoastră de ce v-ați închis în tăcere
ca într-o colivie?
De ce mă lăsați să îngheț sub balconul imaginației?
Întinsă pe treptele castelului, ca una dintre prințesele
dumneavoastră de hârtie,
vă ascundeți auzul ca să nu izbucnească în el
cântecul „ocupației”...

O poezie

Aș vrea să scriu o poezie perfectă, care să vă facă să
îmi spuneți pe nume,
o poezie care să nu aibă niciun cuvânt în plus, iar
toate cărțile dinăuntrul ei să fie pe față,
o poezie frumoasă și simplă, care să se impregneze în
lume,
o poezie mai puternică decât cea pe care a scris-o
Romeo cu propria-i viață...

și mai creștină decât aceea și cu un final fericit.
O poezie prin care să cadă întreaga noastră
formalologie:
eu să vă spun „Ioana”, iar dumneavoastră - „Dragul
meu iubit”.
Deși în această exprimare ar fi o ușoară tautologie,
glasul meu ar fi deja pierit...

Aș vrea să scriu o poezie care să vă facă să vă semnați
Ioana Drăjan.
O poezie mai eficientă ca un trilion de capsule
de somn și de trezie.
O poezie mai dulce ca frișca
și mai elaborată ca un pandișpan.

Scrisă frumos...

și colorat...

în roz-iubire.

O domnișoară de la Poștă

O domnișoară de la Poștă seamănă cu tine. Ar fi ceva să mă căsătoresc cu ea numai pentru că seamănă cu cineva.

Dar știe ea să îmbrățișeze pe cineva cu dragostea ta?
Ar putea ea vreodată să zâmbească așa ca tine?

O domnișoară de la Poștă seamănă cu tine.

Ar putea ea să mă izbească de toți pereții internetului?

Ar putea să se apere cu dinții de mine?

Ar putea să mă intrige, ar putea să mă neliniștească,
așa cum faci tu, așa ca tine?

Vorbește-mi, altfel îmi voi petrece restul vieții

la Oficiul Poștal, printre timbre și apostile...

Trimite-mi un surâs dintre apele dimineții

și un gând bun în fiecare zi care vine.

Dragă Ioana, roagă-te pentru mine.

Cerere de prietenie pentru fata de la Grădiniță

Te voi lăsa să te mai joci cu culorile toamnei.
Te voi lăsa să mai desenezi un curcubeu.

Și să râzi în mijlocul acelor ieduți care te iubesc.

Ești încă o adolescentă, ești încă o copilă,
ce aș fi putut eu să fac cu tine, pentru tine?...

Să fim prieteni, doar prieteni, bine?

Te voi lăsa să te joci cu culorile toamnei.
Te voi lăsa să desenezi un curcubeu.

Prieteni, bine?

Nu mai vreau să te tracasez.
Nu mai vreau să te mint.
Nu mai vreau să spun nimic
care să te doară.

Dacă aş avea un hiacint,
ţi-aş da un hiacint.
Dacă aş avea o lăcrămioară,
o lăcrămioară,
ca să-ţi treacă supărarea definitiv.

Nu mai vreau să te văd.
Nu mai vreau să te ating.
Nu mai vreau să cuceresc
pentru tine o ţară.

Frumoasă domnişoară,
nici dacă m-ai iubi şi m-ai visa
nu cred că ţi-aş mai cânta ceva,
vreodată, pe anumite corzi,
la chitară.

Poţi încerca.

Alte argumente ticluite

**Eu nu sunt frumos ca pictorul Andreev,
nu am librăria lui Ciprian, nici bani...
Sunt doar un biet pittbul îndrăgostit.
Sunt doar un băiat îndoielnic.**

**Mi-aş dori ca pe lume să fim doar noi doi
şi să te întind pe un pat de flori...
Ochii tăi să strălucească de dragoste
sub mângâierea Îngerilor Lui Dumnezeu...**

**Aş vrea să fim doar noi doi pe pământ
şi să te țin în brațe.**

Înfiază-mă, Ioana!

**Iubește-mă ca o mămică, bine?
Răsfață-mă și cumpără-mi prăjituri, da?
Primește-mi toate gândurile pentru tine
și învelește-mă în dragostea ta.**

**Deschide-mi ușa vieții tale,
dă-mi un scaun de bucătărie și o pijama
și vindecă-mi toate gândurile rele
ca și cum ai fi mămica mea.**

*Ce e în camera în care te ascunzi
când fugi de mine?*

**Sunt un personaj inventat de tine?
M-ai pus într-un borcan cu formol nu demult?
Știi cum se vor sfârși toate acestea
și ai știut totul, încă de la început?**

**Ioana, ce se întâmplă cu adevărat?
De ce nu poți să-mi vorbești?
Ce e cu tot misterul acesta și de ce
te ascunzi de mine după atâtea
adumbrite ferești?**

**De ce fugi? În ce cameră te ascunzi?
Acolo te rogi ca să te uit sau ca să te găsesc?
De câte ori să-ți mai spun că n-am încotro
și voi continua să te caut, pentru că te iubesc?**

Omuleți de plastilină pentru iubita mea

**Un omuleț de plastilină îți aduce o carte,
alt omuleț de plastilină îți aduce o hartă de mucava,
altul - mai multe cutiuțe de tinichea
și altul îți aduce dragostea mea.**

**Un omuleț de plastilină îți va întinde batista
atunci când, îmbrățișată de toamnă, vei strănuta.
Altul îți va cânta o melodie duioasă și tristă,
iar altul îți va aduce dragostea mea.**

Câte-n lună și în stele

**Îți voi cumpăra o cutiuță de peruzea
și un ponei cu coama înspicată,
dacă vrei să fii iubita mea,
dacă îmi dai mie viața toată.**

**Îți voi lua bomboane de ciocolată
și un cățeluș cu lătrătură de tinichea
și o căsuță dintr-un zahăr ca de vată,
dacă vrei să fii iubita mea...**

**Îți voi lua inima și îți voi dărui un magazin.
Îți voi lua dragostea și îți voi lăsa o hartă.
Iubește-mă și te voi duce într-un oraș de safir
unde vom inventa un fel necunoscut de artă.**

**Voi lua inima ta și îți voi dărui inima mea.
Îți voi lua dragostea și îți voi dărui iubire curată...
Dacă vrei să fii iubita mea,
dacă îmi dai mie viața toată.**

Versuri pentru „mascota mea”

Iubita mea, dragostea mea, draga mea,
chiar așa? Nicio vorbă? Niciun al vorbei pui?
Ții neapărat să fii „mascota mea”
și să scriu eu tot ce nu îmi spui?!

Vrei ca atunci când mă suni nervoasă
să răsune la mine „Păpușile Muppetz”?
Iar pentru tine să scotocesc internetul
ca să găesc „The Master of Puppets”?

Să te trag pe sfoară? Să te redefinesc?
Să te umplu cu vorbe goale?
Ioana, te rog, înțelege-mă, te iubesc,
n-aș vrea să mâzgălesc tocmai visele tale...

Scrie-mi o pagină și te las în pace.
Scrie-mi un rând și îți răspund doar cu un rând.
Trimite-mi două vorbe în care totul tace,
iar eu îți voi răspunde cu un singur cuvânt.

Versuri care urmau să ajungă la tine

Să ne iubim ca doi copii singuri.
Lasă-mă să mă joc cu prințesa ta,
împrumută-mi și mie culorile tale
și învață-mă să desenez ceva.

Să ne iubim ca doi copii însingurați,
să lăsăm sufletele noastre să se amestece
în chip minunat, să lăsăm mințile noastre
să se întrepătrundă, să se împetice...

Ca doi copii singuri la părinți, ca două cuvinte
care nu ar putea fi vreodată răstălmăcite.
Draga mea, nu-ți fă planuri pentru primăvara care vine
și nici pentru restul vieții tale, până la ultimele clipe.

Poze cu tine

Am interpretat fiecare poză cu tine.
Ce e tristețea și ce e singurătatea?
Noi suntem atât de asemenea...
De ce ții atât să îți păstrezi libertatea?

Ce vei face cu libertatea ta în viața asta?
Eu îți voi da dragoste, înțelegere și pace.
Eu îți voi asculta toate secretele și te voi iubi.
Dacă părinții tăi mi te vor da, ce te vei face?

Dă-mi mie libertatea ta, dă-mi mie
frumusețea care palpită în tine
ca un fluture înmiresmat pe o câmpie,
ca un cântec într-un stup de albine...

Sunt câteva poze cu tine pe care aș vrea
să le văd în fiecare dimineață.
Să mă uit la tine și apoi la ele și să zâmbesc așa...,
iar apoi să te servesc cu dulceață.

Inima
nu vrea
să mai bată

Să te văd,

să trec pe lângă tine

într-o mașină nefirească...

Foarte încet,

ca și cum

nu te-aș mai fi văzut

niciodată.

*O mică șansă,
un zâmbet*

**Ioana, ieri la biserică s-a întâmplat o minune:
o fată ca tine i-a zâmbit unuia ca mine.**

Ajunsesem să cred că nu îmi vei mai zâmbi niciodată...

Nu ai vrea să faci asta viața toată?

**Dă-mi o mică șansă și îți voi umple viața cu poezii.
Dă-mi o mică șansă și voi fi o parte din tine.**

Te-am urmărit pe străzi

Da, te-am urmărit pe străzi.

Am vrut să văd unde stai,
ca să pot umple
toate zidurile de pe strada ta
cu poezii.

Te-am urmărit pe străzi...

Roțile noastre au scrâșnit pe același pietriș.
Viețile noastre au mers în aceeași direcție...

Nu am renunțat când ar fi trebuit să renunț sau
nu am renunțat atunci când nu ar fi trebuit să renunț.

Te-am urmărit pe străzi.

Orașul tău e cel mai frumos oraș.
Strada ta e cea mai frumoasă stradă.
Soarele răsare mai întâi în viața ta,
apoi străbate Brașovul și ajunge la mine.

Dar totul e altfel acolo unde ești tu.

Încă o zi cu gândul la tine

Dumnezeu mi te scoate în cale.
De ce vrei să plec, să nu te mai văd niciodată?

Aș putea să scriu douăzeci de poezii
despre floarea nelumească a surâsului tău.
Doar lasă-mă să te mai văd de câteva ori.

Altfel, îți voi lăsa niște flori pe capota mașinii
și voi pleca.
Altfel, voi pleca și mă voi întoarce,
iar Dumnezeu te va pune iar în calea mea.

Încă o zi cu gândul la tine...

Tu în orășelul tău medieval, atât de frumos,
eu în acest câmp de pe Valea Tărlungului.

Două inimi în două case galbene,
de o parte și de alta a Brașovului...

Ce vreau să spun?
Că ar trebui să fim împreună.

Vreau să spun că Dumnezeu ar vrea, cred,
să fim împreună.

A doua cerere de prietenie pentru fata de la Grădiniță

Dumnezeu îmi arată ce e cu tine.

Eu aș putea să înțeleg toate necazurile tale,
eu aș putea să te sprijin în drumul spre Bine,
aș putea să te ajut să primești vindecare...

Dacă m-ai ajuta și tu, dacă mi-ai vorbi,
dacă ai rupe tăcerea asta apăsătoare...

Dacă ai vrea să fim prieteni, ca doi copii
care se joacă împreună în soare.

*Te voi iubi mereu,
Ioana Bohălțeanu!*

Te-am speriat, așa că trebuie să plec,
dar singura mea armă e iubirea.
Te-aș putea răni doar cu un cântec,
aș putea doar să încerc să-ți aduc fericirea.

Îți voi lăsa niște flori și voi pleca.
O să vină zăpada, o să treacă și anul...
Vei fi departe de inima mea,
dar eu te voi iubi, Ioana Bohălțeanu!

Dacă mi-ai arăta un strop de dragoste,
ți-aș scrie poezii frumoase și senine,
aș rămâne și nu ți-aș fi o pacoste,
dimpotrivă, aș fi o parte din tine.

Îți voi lăsa niște flori și voi pleca...
O să vină zăpada, o să treacă și anul...
Vei fi departe de inima mea,
dar eu te voi iubi, Ioana Bohălțeanu!

Ce să-mi povestești?

Cunosc răspunsul la această întrebare.

E simplu: ai putea să-mi povestești cum ai putut să trăiești până azi departe de mine. Și cum reușești să mă respingi tot timpul, să nu cazi în ai iubirii mele clești?...

Povestește-mi ce simți când vine iarna și ce simți când primele fire de iarbă încolțesc. Ce înseamnă pentru tine cerul albastru? Cum vezi tu așternutul ăsta nepământesc?

Când te-ai îndrăgostit de Doamne-Doamne? Unde ascunzi rugăciunile tale? Cum te rogi? (Să te rogi și pentru mine să nu mor de foame ca un om pe care nu l-am primit în casă, un sărman milog...)

Ce culoare are periuța ta de dinți? Care sunt florile tale preferate? Și când vei primi dragostea mea, acest inel de o mie de carate?

B) POEME DESPRE MĂGURA CODLEI¹⁰

Poem despre Codlea

Câți kilometri sunt de la Tărlungeni
până la Codlea?

Câți kilometri sunt de la Gura Humorului
până la Codlea?

Câți kilometri sunt de la Roma
până la Codlea?

Câți kilometri sunt de la München
până la Codlea?

Câți kilometri sunt de pe lună
până la Codlea?

Câți kilometri sunt de pe soare
până la Codlea?

Și...

Câți kilometri sunt de la Braunau am Inn
până la Codlea?

Câți kilometri sunt de la Câmpia Mierlei
până la Codlea?

Câți kilometri sunt din 24 decembrie 1975
până la Codlea?

Și câți kilometri sunt de când mă voi întoarce,
dacă mă voi întoarce vreodată,
până la Codlea?

---

10) Acest ciclu reprezintă o reacție la dorința fetei și a familiei ei de a nu-i mai scrie poezii.

Poem despre Măgura Codlei

Te văd de pe fereastra casei părinților mei...

Cum poți fi atât de rea cu mine, Măgura Codlei? De ce nu-mi răspunzi niciodată?

De ce nu-mi spui dacă ți-au plăcut poeziile pe care ți le-am scris?

Ce relație avem noi? Ce sunt cuvintele astea care s-au strâns între noi?

De ce ești așa de rea cu mine când tu, de fapt, ești atât de bună?

Măgura Codlei, iubirea de tine s-a-ntipărit în inima mea. Ești atât de departe de mine, dar eu te iubesc.

Aș vrea să stau lângă tine în iarba primăverii și vântul să ne înfășoare cu tandrețe și tu să-mi spui cuvinte pline de dragoste.

Voi pleca.

Poate izbutesc să scap de tine, Măgura Codlei!

Dar inima îmi spune că mă voi întoarce.

Să ai grijă de brăduțul pe care ți l-am adus, Măgura Codlei. Să îl crești mare.

Și încearcă să mă iubești și tu, pentru că tot ce ar fi trebuit să trăim împreună începe deja să se usuce în urma noastră.

Alt poem despre Măgura Codlei

Azi iar vrei să mă necăjești, Măgura Codlei?
Îmi spui cum e vremea în Țara Prințeselor?
Vreau să fiu cu tine vreau să fiu ca tine...
Pozele mele se vor transforma în pozuci,
ca să cuprindă depărtarea și dragostea.

Măgura Codlei, te iubesc!
Te iubesc de-adevăratelea, m-aș bucura
și dacă te-ai duce la mănăstire.

Dar cel mai mult m-ar bucura să fii soția mea,
să fim una, să trăim o dragoste binecuvântată,
pâna la moarte și dincolo de ea.

Măgura Codlei, e voie să-ți scriu poezii în sărbători?
Dragostea mea nu doare.
Dumnezeu vrea să fim împreună.
Dumnezeu mă va ierta.

Oricum vei fi soția mea.
Oricum vom petrece restul vieții împreună.

Dă-mi un semn de dragoste.
Spune-mi ce mai faci.

Nou poem despre Măgura Codlei

De ce vrei să mă dai pe mâna poliției
pentru că ți-am adus un brăduț?!

I-ai arătat tatălui tău tot ce ți-am scris
înainte să îl pui să mă sune?

Să știi că azi chiar m-a prins poliția,
pentru că rulam prea tare, și mi-a trântit o amendă...

Nu crezi că sunt gândurile tale la mijloc, Măgura Codlei?

De ce nu-mi răspunzi?
De ce „nu vrei să ai de-a face cu mine?”

Ți-au arătat deja
urâteniile pe care le-am scris?

De ce te aperi cu atâta înverșunare?

De ce nu mă iubești?

Cum mă vei răsplăti cândva
pentru toate astea?

Măgura Codlei, Sfântul Nicolae...

**Ai văzut ce frumos a nins
de Sfântul Nicolae, Măgura Codlei?**

**Și ai văzut opelul meu albastru
„întâmplător” pe stradă?**

**De fiecare dată când văd ceva frumos
aș vrea să fiu cu tine
și nu trebuie să fac nimic
ca să te găsesc.**

**Măgura Codlei, am fi putut să admirăm
prima ninsoare împreună...**

Măgura Codlei!
Măgura Codlei!
Măgura Codlei!

N-o să mai auzi bâzâielile mele.
Sunt la aproape 400 de kilometri de tine.

Dar cum o să te uit, Măgura Codlei?
Ești gingașă ca poza unui copilăresc sărut.

Ești ruptă din real!

Ești ieșită din comun! Ca dragostea!

N-o să mai facă Dumnezeu să ne vedem
„întâmplător”, pe stradă...

Măgura Codlei, când o să înțelegi
că Dumnezeu vrea să fim împreună?

Eu nu am nicio contribuție în povestea asta.
M-am lăsat dus de Dumnezeu
și am ajuns să te iubesc.

Ar vrea să mă vadă o fată de la Vaslui
și alta de la Galați. Dar eu
vreau să te văd numai pe tine.

Asta e dragoste adevărată!
De la Dumnezeu!
Iar Domnul nu-și bate joc de mine!

Dacă ți-ai deschide inima și ai urma Voia Sa
te-ai îndrăgosti și tu de mine.

**Măgura Codlei, iubirea nu doare!
Măgura Codlei, Dumnezeu îmi umple inima
când te gândești la mine!**

Nu simți și tu așa?

Poți să spui „da”?

**Măgura Codlei,
dragostea mea.**

Măgura Codlei, nu mă uita!

**Măgura Codlei, nu mă uita!
Când va îngheța și ultima brândușă,
Măgura Codlei, iubita mea,
tu să mă aștepți lângă ușă!...**

**Când vor îmboboci clopoței,
să nu mă uiți! Să mă strângi bine,
când se vor ridica din omăt ghioceii,
cu mâinile sufletești, lângă tine.**

**Când vor râde toate florile în soare,
Măgura Codlei, iubita mea,
să nu mă risipești în acea splendoare,
Măgura Codlei, nu mă uita!...**

Măgura Codlei, dragostea mea

Când se vor deschide lalelele, când vor înflori crinii,
zâmbetul tău mă va atinge iar, dureros de ușor,
cum atinge vântul toamnei, rătăcind, trandafirii...
Iar o să simt că trăiesc și că mor...

Când se va apropia soarele,
când se vor rostogoli pe câmpii mărăcinii,
voi culege rodul acestei iubiri... florile? spinii?
Abia atunci, dragostea mea, draga mea, vom vedea
dacă viețile noastre se pot înmănunchea.

Când se vor încălzi pietrele,
când se vor scutura pinii,
când se vor tulbura apele,
când se vor curăța de pomezi arlechinii...

*Măgura Codlei,
dă-mi un pui de speranță*

**Cât aș vrea să îmi dai un pui de speranță!
Să îmi zâmbești, cum mi-ai zâmbit în a bisericii stanță...
Să-ți întinzi brațele spre mine cu iubire
și să simt că vrei să mă ai mereu lângă tine...**

**Să te adulmec, să te strâng, să te iubesc
într-un mod diferit...**

**Cât aș vrea ca această floare a munților
să îmi sară de gât!**

**Cât aș vrea ca această floare înmiresmată
să se deschidă înaintea mea!**

**Cât aș vrea!... Cât aș vrea!... Cât aș vrea!...
Sufletul să ți-l pot îmbrățișa!**

Măgura Codlei, mereu...

**Aș vrea să îmi dea Dumnezeu
o viață și-o moarte alături de tine,
iar floarea cea blândă a surâsului tău
să fie mereu lângă mine.**

**Tu, floare gingașă, căprioară a munților,
roagă-te pentru mine Lui Dumnezeu
să mă ia cu tine în cetele sfinților,
ca să fiu lângă tine mereu.**

Măgura Codlei, ultimul vals...

Taică-miu mă tot cheamă de Crăciun,
dar mă codesc...
Am mai văzut o dată filmul, de Sfântul Nicolae:
o să vin, o să apari iar în calea mea, o să simt
că te iubesc,
că fără tine sunt rece, singur și necăjit
ca o ploaie...

De ce să vin, Măgura Codlei, dacă nu mă iubești?
Și ce aş putea să îi dau eu fotografi de îngeri care
ești?
Ce să-ți promit în niște serenade închiphuite
sub ale tale ferești?...
Că o să te fac să suferi atroce, până o să te
mântuiești?!

Ce vreau să fac?!

Să mai trag de viața asta
ca de o gumă de mestecat?
Să te prind în dragostea mea
ca un fluture înfipt cu un ac?...
Râzi în soare, Măgura Codlei, că ai scăpat!
Nu aş fi fost decât
al tuturor necazurilor tale capac.

Bucură-te, ca un om care a trecut
la câțiva centimetri de izbitura trenului.

Bucură-te, căci ai auzit șuieratul înfiorător al morții
care se deghizase în dragostea mea.

Bucură-te, ca o gazelă răpăind în savană,
care a scăpat dintre ghearele tigrlui.

**Ca o pasăre fragilă care s-a întors nevătămată
în colivia în care plutea, se ascundea...**

**Rămas bun, umbră suavă care ai trecut
pe la marginea vieții mele paradite!**

**Rămas bun, Ioana cea frumoasă, Măgura Codlei, poezie!
Nu-ți spun „Adio”, Prințesă a Prințeselor de Hârtie,
îți spun „Ia aminte!”**

Roagă-te ca Domnul să mi te scoată cu totul din minte!

Măgura Codlei, din nou...

Lasă-mă să mă joc cu tine, Măgura Codlei,
nu mă mai alunga.

Să punem pictura ta peste muzica mea.

Prințesele tale ar putea dansa

pe versurile mele.

Noi am putea sta alungiți și ne-am putea oglindi

în stele.

Am putea să ne rugăm împreună Lui Dumnezeu
pentru o lume mai bună,

am putea să ne povestim în taină descoperirile
duhovnicești, împreună...

să ne prindă clipe târzii și frumoase așa...

Am putea sta, ne-am putea ruga...

îngerii noștri s-ar putea îmbrățișa.

c) MOSCOVA DINTR-UN VIS

Deși nu au fost scrise pentru „Măgura Codlei”, ilustrând o ispită anterioară și diferită de apariția ei, poemele din acest ciclu, și în special primele patru, îi sunt dedicate tot ei. De altfel, în cele patru am și modificat câte un cuvânt, ca să se potrivească noii destinatare. Și ele chiar sunt, de fapt, scrise pentru ea, pentru că ea e completarea pe care o căuta sufletul meu pe vremea acestor versuri. Domnișoara Bohălțeanu, acum căsătorită, era, cum bine spuneam în poemul „Amintiri nefardate pentru o fotografă de Îngeri”, „al tuturor iubirilor mele trecute pretext”.

Flori pentru Prințesa Prințeselor de Hârtie

**Ce să-ți aducă din întinderea iernii,
Prințesă a Prințeselor, soldatul de plumb?
Ca să topim promoroaca inimilor noastre
să-ți aduc o floare, o carte, un bumb?**

**Vrei să fii încântată și iubită,
Frumoaso din Pădurea Adormită?**

**Ce să-ți aducă soldatul de plumb
ca să deschidă zăvoarele porților tale?
O floare, un cântec, o basma, un bumb...
învelite în toate rugăciunile sale?**

Ioana, pe tine te iubește cineva?

**Ionuca, pe tine te iubește cineva?
Vrea cineva să îi faci mulți copii?
Îi e cuiva întruna dor de tine? Dar...
Ionuca, ție îți scrie cineva poezii?**

**Floare albă, fată frumoasă,
nu se împletesc minunat albul și negrul într-o iie?
Nu mai lâncezi în gânduri pe fața de masă, ci
lasă-te în voia Lui Dumnezeu, ca să mi te dea mie.**

**Ionuca, pe tine te iubește cineva?
Îți pune cineva întrebări aiurii?
Sufletul tău se lipește de al cuiva? Și...
Ionuca, ție îți scrie cineva poezii?**

**Vino să mă croșetezi, vino să mă calci
și să-mi dai toate săruturile cu care îmi ești datorare...,
să mă speli, să-mi legi șireturile de la bocanci
și să fii iubirea mea cea mai mare.**

Rânduri pentru o fată cu zâmbet de floare

Simt că mă iubește o fată cu zâmbet de floare.
Simt că plutesc niște flori albe în mintea cuiva care se
gândește la mine.
Cum aş putea să-i dau acestei fete liniște, împăcare,
mulțumire?
Cum aş putea să-i feresc viața de orice ispită?

Doamne, dă-mi puterea să-i fac bine acestei flori albe
mereu,
să îi aduc tot lucrul bun pe care și-l dorește, să se
simtă iubită...
Dacă suntem potriviți unul pentru altul, lipește
sufletele noastre instantaneu
și dă-mi această putere pe care n-am mai avut-o:
să o fac fericită.

Să spui DA când te voi întreba

**Mâine sau peste un an? Acum sau mereu?
Ionuca, oricum va fi la fel de greu
și oricum Măicuța Domnului ne va ajuta.
Să spui „Da!” când te voi întreba.**

**Rugăciunea mă poate face mai harnic,
rugăciunea te poate face mai puțin cochetă.
Dragostea mea, suntem doi copii
care pedalează pe aceeași bicicletă.**

**Să nu lăsăm tinerețea să se scuture,
draga mea,
să spui „Da!” când te voi întreba.**

*Lilia înseamna crin,
un suspin în alt suspin*

**Lilia, tu cum crezi că pot
să-ți fac declarații de dragoste
între maimuțele SRI-ului sprijinite în cot
holbându-se la masa noastră de poezii și citate?**

**Asta e dragoste fără libertate?
Sentimentul vinei de a te fi născut între elefanți?
Speranță de viață în moarte?
Ne vom săruta știindu-ne filmați?**

**Ne vom face mărturisirile în pernă?
Vom face copii ascunși în dulap?
Nu vom putea nici plânge de durere?
Voi fi forțat să tac?**

„Rusoaico”, te iubesc

Tu ești o sfătoasă, un duș de înțelepciune
și luminezi totul cu surâsul tău curat, tineresc,
oamenii, mașinile și casele Iașului să știe...,
voi striga în Copou: Te iubesc!

Ești frumoasă și o știi, au să plângă
foștii tăi curtezani când ai să pleci...
Primarii au să se întristeze ca noaptea
când ai să pleci în orașul hărăzit ție pe veci...

Tu să nu mă uiți, chiar dacă ai să fii acolo cu mine,
să nu-ți ajung un soț bun de pus în dulap!
Să nu scoți chiar toată nebunia din mine,
roagă-te Lui Dumnezeu să-mi mai lase un vârful de ac...

Cât să mai scriu câteva poezii pentru tine,
în care să laud sufletul tău curat, tineresc,
să le spun și oamenilor și caselor din acea moscovă
târzie
mesajul nostru ultrasecret: Te iubesc!

*Lilia (T)rufanda,
du-mă la Moscova*

Trec pe un pod trist, în moscova Gurii Humorului
și mă gândesc la tine.

Vom fi împreună?

Orașul e trist, joi o humoreancă a murit la Iași
într-o discotecă în flăcări,
salvând o altă fată de la moarte,
iar tu îți faci griji pentru toți, buni sau Iași...

(La Iași...)

Putem face ceva pentru ei doar prin rugăciune,
grijile-s de la diavol,

în pacea inimii să ne rugăm să guste toți liniștea,
duhovniceasca miere.

Oare de unde vine numele tău, fată cu ochi adânci de
la Chișinău?

Lilia (T)Rufanda, să mă duci într-o moscovă
în care nu e durere...

Să nu te joci cu mine, ca să nu obosesc și să cad,
sunt abia născut în noua mea viață, un pui fără putere.
Dacă putem urca împreună, iubește-mă încă de azi și
du-mă într-o moscovă în care nu e durere.

Scrisoare către floare

A nu se citi în zilele de post

Acolo mai ninge? Aici s-au pornit
stihii strălucitoare să spulbere omătul.
Iarna și-a întins păturile alburii peste tot
și e la fel de frumos ca atunci Voronețul.

Dragostea mea, aș vrea să te trântesc în zăpadă
și să te sărut până ne pierdem cunoștința.
Dar să nu te smintesc înainte de postul de taină.
Aș fi fericit și să ne rugăm împreună către Măicuța.

Draga mea, tu să nu te iei după ce scriu eu în această
poezie,
ci să aduci primăvara cu tine din Sud.
Și să știi că eu sunt foarte supărat pe serviciile
secrete,
pe rețelele de telefonie mobilă și pe pâ râul Prut.

D) IUBITĂ IOANA...

Vino cu mine!

Vino cu mine unde ploile șoptesc dulce
cinci minute pe zi și apoi soarele străluce...
„Vino cu noi, vino cu noi”, zic ploile,
„unde va unde să fiți doar voi doi...”

Vino cu mine unde toate diminețile încep cu un sărut,
vino cu mine unde viața ta va fi o îmbrățișare,
vino cu mine unde fiecare sfârșit va fi un început,
unde vei râde fericită în soare.

Vino, acolo de unde rugăciunile noastre
se vor înălța îmbrățișate către Dumnezeu.
Vino, acolo unde viața va izbucni în noi,
dramatică, frumoasă, ca o floare.

Vino, acolo unde toate durerile tale
vor fi arse în cuptorul din sufletul meu.
Vino, acolo unde toate florile
vor fi strălucitoare.

Bună dimineața!

Sunt Marius, scriitorul de la Humor care vă iubește,
cel care, măcinat de umbre de patimi, îmbătrânește
între aceste obcini, înfodolit în tristeți...

Ce bine-ar fi fost să am două vieți pământești!...

Pe câmpul Iubirii cad șrapnelele Morții !...
Vă scriu dinăuntru acestui război nevăzut
în care m-a adus unda tulburată a sorții,
un război care pentru mine abia a început.

Cât va mai ține? Când se va sfârși?
Ioana, viața durează mult... prea mult...
Dacă măcar m-ai iubi
aș putea să întrezăresc un nou început,

o nouă formulă, o scăpare...
Dar așa... ce mă voi face, Ionucă?
Cum mă voi înălța până dincolo de soare
cu încărcătura asta hăbăucă?

Cum să fac să treacă timpul
altfel decât prin niște lungi poezii?
Dacă ai vrea să-mi arăți zâmbetul,
floarea inimii tale, cum doar tu știi!...

...totul s-ar schimba,
poeziile mele ar deveni mai precise...

Te-aș învălui într-o mulțime de flori și de vise...
Te-aș mângâia, te-aș iubi, m-aș ruga ca
Măicuța Domnului să ne fie alătura.

Dar... Bună dimineața!...
Nu ați vrea să vă țin în brațe toată viața?

*Pe câmpul iubirii
cad obuzele Morții*

De ce nu îi scriu tot Măicuții Domnului și aceste poezii?
Pentru că tu ești palpabilă și ai putea să-mi dăruiești
câteva copii?

Pentru că ai putea fi o parte din mine omenește,
în trup?

Pentru că aș putea, omenește, să te sărut?

Pentru că ai putea fi alături de mine în acest război
nevăzut?

Pentru că rugăciunile noastre înmănuncheate
m-ar smulge din trecut?

Pentru că am nevoie de frumusețea ta melodioasă,
de zâmbetul tău mângâios
când aud obuzele Morții explodând printre noi,
dureros?

Pentru că aș vrea...

să am copii care să suradă cu dragostea ta?

Să am copii care să zâmbească așa, nelumesc?...

Pentru că aș vrea, omenește, să te iubesc?

Tu, Ionucă...

**Tu, Ionucă, ce faci tu
în nopțile în care eu și tu
am putea, după ce ne-am rugat,
să ne culcușim împreună în pat?**

**Mi-ai da atunci un sărut binecuvântat?
M-ai lăsa să te mânâgi?
M-ai cuprinde cu brațe fierbinți?
Am face ceva ce nu le-ai mai povesti la ai tăi părinți?**

**Ionuca, viața se scurge, iar eu sunt duhovnicește mic.
Iartă-mă, dar...
uneori îmi doresc să te smotocesc un pic.**

**Dar nu în sărbători și în zile de post și, în rest,
numai cu binecuvântare de la Tatăl Ceresc.**

Amintiri nefardate pentru o fotografie de Îngeri

Nu am știut că ești fotografie de Îngeri...
Am crezut că ești o simplă studentă de la Săcele.

Te-am ocolit, mi se părea că ești prea mică,
un puiuț de atingeri și mângâieri.
Credeam că nu suntem legați nicidecum dintre stele –
o „fată de douăzeci de ani” și-un „bătrânel” trecut de
treizeci...
o combinație de tip... ghiveci!

Dumnezeu te-a scos din umbră,
Dumnezeu mi te-a arătat.
De trei ori în fața mea pe neașteptate,
la momentul exact, ai venit și ai stat,
nefirească, uluitoare, ruptă din întâmplare,
desprinsă din context...
ca o dragoste mare.
Ca al tuturor iubirilor mele trecute pretext.

Când îți va arăta Dumnezeu și ție toate acestea?
Când te vei îmblânzi și ne vom putea începe povestea?
Fotografie a Îngerilor, dragostea mea,
fă bine și nu mă uita.

Stimată domnișoară,

Stimată domnișoară, sigur că aveți dreptate, eu m-am lăsat furat de un val de singurătate și nu am privit în față adevărul crunt: nu aș putea să vă plac vreodată, pentru că... sunt urât. Așa e, dar sunt pe punctul de a îmbătrâni, așa că urâtenia mea va rămâne în spate, mă voi schimba, voi fi tot mai schematic, mai osos, mai aproape de moarte, mai suflat de vânt...

Urâtenia a fost doar boala tinereții mele, acum mă voi întoarce, încet și îngrijorat, spre pământ. Aș fi vrut să fiu prințul care să coboare de pe un cal alb direct din visele adolescenței dumneavoastră. Să nu mai fi fost căsătorit, să vă fi găsit mai devreme și să am tot ce mi-ar fi trebuit ca să vă încânt. Mi-ar fi plăcut să mă iubiți și să mă așteptați pe o stradă lungă, într-un oraș medieval, la o fereastră...

Ar fi fost frumos să știu că e pentru mine surâsul dumneavoastră candid și copilăresc, ca o floare cerească, să știu că ați pictat măcar un tablou gândindu-vă la dragostea mea, și că mi-ați dăruit dintr-odată, bincuvântată de îngeri, de Măicuța Domnului și de Dumnezeu, într-un duh care pe toate să le așeze și să le întinerească, între cei de pe pământ numai mie, în exclusivitate și definitiv, întreg sufletul și viața dumneavoastră toată.

Trezește-mă la timp

Cât aș vrea să merg alături de tine
până la capătul acestui pelerinaj pământesc!...
Altfel singurătatea va mușca adânc din mine
și poate că nu voi mai învăța niciodată să iubesc.

Cât aș vrea ca totul să se hotărască mai repede!...
Viața mea să intre în ceva cu început și sfârșit,
să capete formă. Sufletul meu să se oglindească limpede
într-un suflet care să-mi șteargă tristețea enormă,
creierul obosit.

Cât aș vrea să fiu și omenește iubit!...

Să simt o bucătică din binele ceresc,
aici, în acest regat pământesc.

Să simt înăuntrul mângâierilor tale mângâierile Sale,
chiar și-n această poveste de jale.

Să fiu viu. Să simt și să știu.

Cât aş vrea...

Cât aş vrea ca această „hărţuială” să se întoarcă
dintr-o hărţuire într-o hârjoneală...

Cât aş vrea ca tot acest necaz să se prefacă într-o
joacă!

Cât aş vrea ca tatăl tău să îţi spună: „Ia-l, e pentru
dumneata, domnişoară!”

Cât aş vrea să mă ajuţi să trec prin a vieţii apă!...

**Ionuca, viaţa mea e de o tristeţe sfâşietoare. Tu o poţi
schimba.**

**Domnişoară, nu ştiu încotro s-o apuc...
Spune-mi dumneata.**

**Măgură a Codlei, stau singur şi trist ca un cuc hăbăuc
şi aştept să mi se-ntâmples ceva.**

Cât aş vrea ca această respingere furibundă să se
schimbe într-un surîs...

Cât aş vrea ca tatăl tău să îmi ridice interdicţia de a te
mai căuta...

Cât aş vrea să vii la mine şi să-mi vorbeşti ca atunci,
atât de demult, parcă în vis...

în biserica aproape goală, când ziua spre-amiază încet
se urnea...

Cât aş vrea să aud iar vocea ta!

Poveste neîncepută

Eu te iubesc, Ionucă, poemele acestea,
țesute cu dantele și flori de catifea,
cu care-ncerc zadarnic să pun la drum povestea
mărturisesc așa.

Am încercat zadarnic să mă desprind de tine.
Mă rog și azi la Domnul ca să-mi dea Pacea Sa...
De n-aș mai ști de tine!... De n-aș ține la mine!...
De n-aș mai ști visa!...

Cum aș putea atuncea, în liniște și pace,
în vârful unui munte să stau și să mă mir
cum a făcut Cuvântul minunile acestea
din nici măcar un fir!...

Să nu-mi doresc să sufăr, să mă atingi în taină,
cu zâmbetu-ți cel suav ușor să mă mângâi
și să te strâng în brațe, să simt prin a ta haină
cum sângele tău tânăr îmi strigă: „Mai rămâi”!...

Sonet pentru tine

În ochii tăi cu oglindiri căprui
m-aș pierde printre crestele înalte,
și aș porni să bântuiesc hai-hui
a tale gânduri și a tale șoapte.

În zâmbetu-ți copilăresc și clar,
în mintea ta senină și curată,
aș vrea să fiu eu singur și să stau
în viața ta ca scrisul pe o piatră.

Să mă iubești, să mă ajuți să sper
că totul se va îndrepta îndată,
iar viața mea se va urni spre Cer.

Să mă aștepți în a iubirii poartă
cu totul dezgolită de mister
și să-mi dai mie ființa-ți minunată.

Epilog:
Ușoară rugămintे

Ioana Ianuș - apă în căuș,
Ioana Ianuș - vesel derdeluș,
Ioana Ianuș - inocent puiuț,
Ioana Ianuș - haide în pătuț...

Ioana Ianuș rimează cu „dragoste”.
Ioana Ianuș rimează cu „mulți copii”.
Ioana Ianuș rimează cu „mângâiere”.
Ioana Ianuș rimează cu „ai să vii”...

Ioana Bohălțeanu nu prea rimează cu nimic.

Ai milă de un biet poet și schimbă-ți numele un pic.

SOLDAT ÎN RĂZBOIUL NEVĂZUT ȘI ALTE POEME (INEDIT)

Nebun, dar pe drumul cel bun

Sunt nebun, complet nebun,
în loc să-mi petrec viața în rugăciune
încă mai caut un bine lumesc,
deși am văzut cât de înșelătoare e lumea
pentru că eu am avut tot binele ei stricăcios,
iar Dumnezeu mi-a ridicat povara
și mi-a dat liniște, pace, bucurie...

Sunt nebun, cumplit nebun,
în loc să mă rog scriu aceste versuri...
Dar, după câte mi-a arătat Dumnezeu,
ar trebui să trec fiecare clipă a vieții în genunchi.

Sunt nebun, dar știu că Dumnezeu mă ascultă.
Sunt zănatec, dar Domnul îmi va da vindecare.
Sunt dement: le răspund celor prin care vorbește
Tatăl Minciunii.

Sunt o scâlâmbăială groaznică a minții,
înaintând zvâcnit pe o creastă colțuroasă.
Dar Îngerii Domnului îmi feresc picioarele de pietre.
Dar Duhul Sfânt e în mine.

SOLDAT ÎN RĂZBOIUL NEVĂZUT

1. Așadar

A crezut cineva că am dat ortu' popii?!

N-or să mă distrugă

douăzeci de securități

dacă nu măucid!

ICR-iștii satanei pot să-i facă mutrei mele

milioane de copii

și să le pună

cu capu-n jos

pe fiecare zid!

Numai mort!

Numai lichidat!

Ați auzit?!

Mi-ați luat totul,

dar...

am scăpat de toate!

Dumnezeu mi-a dat

această

uluitoare libertate!

Aduceți glucoză,

tărgi

și siringi

pentru că or să leșine

mai mulți securiști!

„S-A ÎNTORS IANUȘ ȘI FACE

CE VREA EL

ÎN POEZIE!

SCRIE DESPRE LEGIUNE

ȘI DESPRE ORTODOXIE!!!”

Dar spaima lor
e o mare prostie!

Pentru că Dumnezeu
mi-a dat
această bucurie!

Mi-a dat să știu,
să înțeleg,
să simt
adevărul
de dincolo de mormânt!

Uitați-vă la mâinile mele!
Nu sunt un om chiar așa de boem!

Am cărat lăzi cu pâine!
Am călătorit cât în al Odiseei poem!

Pe mine nu mă mai interesează
„să îmi trăiesc viața”!
Știu exact ce ar trebui să-mi doresc!

Dumnezeu mă va prinde,
îmi va curăța fața
și mă va învăța să iubesc!

Nu sunt un dement,
cum zic mulți că aș fi!

Nu îmi fac între versuri
portrete pustii!

Caut să mă rup
dintre aceste gânduri fără putere!

Caut salvarea sufletului,
drumul la Mântuire, știi,

eu aş vrea,
de fapt, să dau
în mințile unor copii!
Scritori,
scriitoare, prefăcuți
sau zurlii...,
vă rog,
nu vă duceți
pe cele pustii,
ci veniți
după mine!

2. Veniți după mine!

Mă voi ruga,
voi crede, voi ști
să mă las
în bătaia
inimii!

Să fac următorul pas
de pripas
către Acela
Care te lasă fără glas!

Dar să vă spun pe unde merge cărarea:

În această viață
trebuie să învățăm
ascultarea!

Păcatul e marea
care vrea să ne-nghită!

Biserica-i corabia!

Poftele-s dinamită!

Tot ce-i slab se sfărâmă

în a lumii ispită!

Tineri

ai patriei

mele,

veniți după mine!

Nu mai mergem

la rele!

Vă conduc

spre tărâm de Lumină!

Spre Pacea Eternă!

Să învingem

a vieții

capcană!

Să înfrângem

Răul

în bernă!

Vă învăț ceva bun!

Vă dau

din a inimii mele

putere!

Lin suspin!

Mângâiere!

Să pornim la drum!

Chiar acum!

Cu durere!

Către Înviere!

3. Un nou început

Povestea începe ca de obicei
într-o tristețe prăpăstioasă,
într-o zi în care nu prea știi încotro s-o apuc...

Doamne, aruncă peste viața mea o haină frumoasă
și-arată-mi de unde, ce și cum să aduc!

Iarna aceasta e lungă și surprinzătoare
cu atâta zăpadă încât să se bucure
și cel mai necăjit copil!

Atunci de ce tristețea,
ca o ascuțitoare,
din sufletul meu mușcă,
puțin câte puțin?!

În mine e păcatul...,
în mine e izvorul
acestei nefericiri!...

Aprinde-mi, Doamne, inima cu focul
Adevăratei iubiri!

4. Privire înuntru

Din trupul meu,
bătut cu gheață
nu iese nicio
dimineață.

Din trupul meu
frecat cu spumă
nu iese nicio
voie bună.

Dar vino, Doamne,
și-mi dă Pace,
când duhul lumii
mă desface!

Lucrează-mi, Doamne,
mult în fire
că tot ce știu eu
nu-i iubire!

*5. Anemona, dragostea...
poate învinge pe pământ?*

Să merg spre fata din inima mea?

Sau să stau în Brașov, suspinând după ea?...

În Brașov,
pe niște străzi
pe care-a mers
Anemona...

Cobor
aceste
trepte
ale
parcului
Schlaffer
ca un nou
îndrăgostit
din Verona...

Dar de cine sunt eu îndrăgostit?

De o umbră subțiată,
de o arătare

care nici nu vorbește cu mine?!

Pe cine port eu

în a inimii mele

barcă legănătoare?...

...în acest

taxiu

paradit?!

Măicuța Domnului, fii tu alături de mine,

coboară-te tu în inima mea,

altfel mă voi împiedica

în această nedumerire

ca Anemona în a vorbelor za !

Voi aluneca...,

voi aluneca...,

voi aluneca...

precum Anemona

pe a minții șosea!

Ai milă de ea!

Ai milă de mine!

Ai milă de-orașul

ce-mpreună ne ține!

Pe unde scot mâinile

din dragostea mea?!

Fătucă din Codlea,

Anemone Latzina

îți spune ceva?

Sărmana de ea...

Sărmana de tine...

Sărmanul,

sărmanul de mine...

6. Orașele satanei ard satanic

Femei înfolite ca tigresele
ies din cluburi de noapte
cu fumuri de tantra...

Ați vrea să ne-mperechem
pentru câteva avantaje
ca animalele din Insula Sumatra?

Această lume e tristă
pentru că nimeni
nu iubește cu adevărat!
În măcelării și pe stradă
cărni rotunjite
sunt scoase la mezat...

Cine e mai tare
să înfigă colții!
Cine are mai multe banane?!
Cine se dă cu o mașină mai mare?!
Acel domn e chemat,
cu ocheade virale,
să fie...
împlântat în organe!...

Eu vreau să stau pe un postament
și să urlu versuri sălbatice!
În această junglă, în acest iad dement,
prefer să fiu „Clovnule!”,
prefer să fiu „Saltimbance!”

Duminică dimineața bisericile larg deschise
îi cheamă pe oameni acasă.
„Ieșiți din carnea voastră
puturoasă, de pe străzi,
că în Cer s-a pus masă!”

le strigă ele oamenilor care
ies mahumuri de sub pat...
„Dar unde-am fost azi-noapte?!...”
se întreabă unul stând în cap în dulap.

Sufletul acestuia e ca mănușa întoarsă
care i-a căzut din buzunar într-o baltă
de lângă trotuar, dezlânată, spartă,
stropită cu noroi de fiecare roată.

Când vine zăpada ne mai bucurăm,
pentru că Domnul ne înălbește trotuarele.
Dar duhul morții nu se duce din oraș.
În gânduri plutesc diavolii, banii și poftele...

7. Intermezzo 1

Eram pe-o stradă tristă
pe care viața curge
ca berea într-o crâșmă.

Mergeam încotro se îndreaptă acest poem,
adică unde vrea Domnul.

Ascultam în zgomotul străzii un întreg Recviem,
în minte-mi plutea somnul...

În drumul meu un fel de proclitar
cu talpa goală,
dar cu mutră de cizmar,
stătea trântit în fund
lângă un birt amar.

La crâșma de pe strada
surpată în maidan,
acest om îți spunea,
pentru un ban,
un... poem de amor contemporan.

8. Poem de amor contemporan

Cu tine - niciodată,
cu mine - niciodată.
În Fabrica de Ceață
s-a mai deschis o poartă.

În Fabrica de Ură
s-a mai primit un spor.
Iubirea noastră are
valențe de omor.

*Mi s-a dat femeia Cecilia.
Am iubit-o-ntr-un hotel la Mangalia.
Eram triști, făr' să știm de Mister,
și priveam aiuristic pe cer.*

Iubirea e bolnavă
de jale și de dor...
Dă-mi, Doamne, două aripi
din Ceruri, ca să zbor!

*Femeia mea cutează
să își ascundă fața.
Ea vede dimineța,
eu nu văd dimineța...*

În beciul necredinței,
în tristul poligon,
am stat... - un vierme-al morții
înfipt într-un cocon!...

*Da, am lovit cu palma
și am lovit cu bâta,
pân-a plătit factura
de cablu, seniorita!...*

**Eu nu-i mai fac plăcerea
acestui crunt satrap!
Durere, îți ordon
să te dai peste cap!**

*N-a vrut căsătorie,
deci... naiba o s-o ție!
Așa e cu femeia...
Da' ce-ți explic eu ție?!*

9. Prins în trecut

**Mă zbat
    în trecut
            ca un fluture-anemic
fluturând
    peste plânsul
            lui Breivik!**

**Cum să repar,
    Doamne,
            ce am făcut?!**
**Mai poate fi totul
    ca la-nceput?!**

**Când o voi mai vedea
    pe gingașa,
            minunata,
                    fetița mea?!**

**Și Breivik
    a fost crescut
            fără tată,
                    ca ea!**

**Doamne,
    ai milă
            de inima mea!**

10. Zveruca mă mai știe?

Zveruca mă mai știe?
Știe că am ținut-o pe palme
ca pe o mică bijuterie?

„Orașe pentru mama...
orașe pentru tata...”
În tot ce scoți din unde
iubirea e ca piatra...

Primiți această mărturisire isterică!
Eu am lovit-o cu pumnii pe această femeie,
deși am știut de la bun început
că nu e ușă de biserică!...

Eu am cerșit iubire
și mi s-a dat amar...
Necaz, lacrimi, amărăciune,
cine ar putea spune
câte s-au întâmplat?...

Doar Domnul,
la El toate s-au măsurat.

Doamne, nu am știut...
Ar fi trebuit să renunț
de la început!
Sau să îndrept
tot ce trebuia îndreptat
de la primul păcat!...

Salvează-mă Tu, Cel Preaînalt,
Cel Infinit,
pe mine, acest urs
batjocorit,
scuiat
și rănit!

Doamne,
fetița mea e departe de mine!
Nu mai pot să o văd!
Ridică-mă din această nenorocire!
Sfârșește-acest prăpăd!

11. Ursul acestui circ

Sunt ursul acestui circ românesc!
Așa e mai bine?!
Scriu ce doriți să scriu?!

Mi-ați luat
tot ce aveam:
și mă vreți
de viu
în sicriu?!

Vreți să mă dresați
ca să vă fie bine?

Să nu se mai audă
glasul ăsta
mocnit?

Să stau
în bârlog
încolțit
de jivine
ca și cum
aș fi murit?!

Eu sunt
manifestarea
acestui circ
dement!

**Eu
NU O SĂ TAC
NICIODATĂ!**

**Nu sunt un poet!
Sunt o fabrică de armament!
Și v-am scris deja
nota de plată!**

12. *Neiubirea*

**Lovesc un trotuar sacadat!
Doamne!
Îți mulțumesc!
Pe acel
porcușor agresiv
care vinde pornografii la Humor
nu m-ai lăsat să-l bat!
Nu m-ai lăsat să răspund
la ură cu ură!**

**Cu Legea Iubirii
nu se dă peste gură!**

**Dar eu cad și iar cad
în al neiubirii
păcat.**

**Neiubirea e a nesperanței soră!
Necredința fată o ură multicoloră!**

**Scapă-mă din acest păcat,
Tu...
Cel Necuprins,
Cel Luminos,
Cel Minunat!**

13. *Trist*

Sunt atât de trist,
imposibil de trist!...

Ce va urma
în această viață?!

Doamne, am pierdut tot
și nu mai văd înaintea
nicio dimineață!

Domnica
și-a schimbat numărul de mobil
ca să nu ne mai lege
nici a vorbelor ață...

Măgura Codlei
nici nu
se uită
la mine!...

Altcineva
care ar putea să mă iubească
e prea departe,
nu ține...

Ce să mă fac? Cu ce final fericit
să închid această carte?
Tristețea mă obosește!
Aș vrea să dorm
toată viața!

Sunt trist
la modul enorm!

Mi se întunecă
inima, fața...

Să mai ies
din bârlogul
de la Humor?

Dă-ne o iubire atât de mare
încât să ne ridice cu ea către soare.

O iubire curată, nelumească, tare,
care să zboare!

15. *Cineva care să zboare!*

Să ne umplem de Duh
și să urcăm pe nori!
Poetii
ar fi putut să fie
cei mai buni aviatori!...
dar s-au stricat
înșirând cuvinte
fără minte!
Iar călugării
sunt puși
la munci grele
ca să producă
cât mai multe
lovele!
Cine să mai zboare,
în această lume
cu metehne de struță,
la Domnul Hristos
și la a Sa Măicuță?!
Nu a zis Domnul
să nu ne mai necăjim atât
cu căratul,
ci doar să-L ascultăm,
ca pe nimeni altul?!
Nu ne-a zis că fără El
nu putem face nimic?!

Ascultați-mă un pic!

Nu ne-a zis

să căutăm mai întâi

Împărăția

și abia apoi să ne obosim

împroșcând hârtia?

Ce e așa de greu

să facem odată

ce ne-a zis Dumnezeu?!

Avem nevoie de mai mulți aviatori!

Avem nevoie de mai multe fecioare!

Avem nevoie de rugăciuni

care să ajungă până la nori!

Avem nevoie de sute

de bucurii

neanimale!

Ca să plecăm în Infinitul Voiaj!

Către Adevăratul Soare!

16. *Intermezzo 2*

Despre cântărețul

de lângă birt

am mai vorbit.

Stătea lângă o bere răsufletă

ca lângă o floare

cu acordeonu' spânzurat de gât

vâslind prin uitare.

Era atât de bleg,

de fără rost și

de lipsit de vlagă

încât m-am gândit să-l fac om-sendviș

și i-am scris o pancardă:

17. Pancarda omului-sendviș:

ȘTIINȚA E MOARTE!
ÎMPREUNAREA E MOARTE!
BANII SUNT MOARTE!
TELEVIZORUL E MOARTE!
ÎNCREDEREA ÎN SINE E MOARTE!
PSIHOLOGIA E MOARTE!
TUTUNUL E MOARTE!
ALCOOLISMUL E MOARTE!
MÂNCAREA ÎMPACHETATĂ E MOARTE!
CARDURILE SUNT MOARTE!
CODURILE NUMERICE SUNT MOARTE!
BĂNCILE SUNT MOARTE!
PORNOGRAFIA E MOARTE!
TĂCEREA E MOARTE!
DUMINICILE FĂRĂ MERS LA BISERICĂ SUNT MOARTE!
MIERCURILE ȘI VINERILE ÎN CARE NU AM POSTIT SUNT
MOARTE!
BÂRFA E MOARTE! JUDECAREA APROAPELUI E MOARTE!
SĂ NU VREM SĂ VEDEM CUM REGELE MORȚII
LE VA LUA ÎN IAD PE ALE SALE!!!

RUGĂCIUNEA E VIAȚĂ!
SPOVEDANIA E VIAȚĂ!
LITURGHIA E VIAȚĂ!
IUBIREA DE APROAPELE E VIAȚĂ!
MILOSTENIA E VIAȚĂ!
CELE ZECE PORUNCI SUNT VIAȚĂ!
LUPTA CU STĂPÂNUL CEL NEGRU

AL ACESTEI LUMI
E VIAȚĂ!

ADEVĂRUL E VIAȚĂ!
TU DE PARTEA CUI EȘTI?!

(De atunci pancarda a făcut parte

din ființa lui.

Fiecare rând

în a vieții lui cruce

a mai fost un cui.)

18. *Ridică-mă, Doamne!*

Nu o să tac!
Tristețea
    nu-mi poate
            pune capac!
Pustiul
    lumescului
        îl știi!
O să strig
    Adevărul
        cât mai sunt viu!

Până ce Domnul
        se va milostivi
                    de mine
și mă va ridica
        în ale Sale
            Lumine.

19. *Rugăciune*

Doamne, ridică-mă din viața mea necăjită!

Șterge din mintea, din sufletul și din trupul meu
                                    orice ispită!

Dă-mi mie să ajung, pe un drum ușor, la mântuire,
chiar acum, fără să mai trec
        prin al vieții mele foc, în neștire.

Alungă pofta!
        Alungă tristețea!
                    Alungă sărăcia!

Ia-mă acolo unde toate au primit veșnicia!

Lasă-mă la marginea marginii Raiului,
pe un covor de verdeață,
ca pe-un cățel bezmetic,
să mă bucur
din când în când
de a Ta Față...

20. *Cu mintea la Cer*

La Cer să mă uit!
Celor ce îmi tot strigă
felurite tâmpenii
să nu le mai răspund!

Mintea mea să se ducă în sus!
Viața mea să capete substanță!
Toate aceste lanțuri ale lumii îs
a necuratului împleticită stanță.

Cu mintea la Cer!
Cu gândul în sus!
Încărcat de Mister!
Să merg spre Iisus!

21. *Deschideți fereastra acestei lumi!*

Deschideți această lume
care îmi ascunde Soarele!
Sunt ca un bețivan rătăcind
pe o cale ferată!
Ca un boxer pe care
nu îl mai țin picioarele!

Deschideți-mi!

Recunosc, mintea mea cea nemernică
e vinovată!

Deschideți-mi! Vreau să mă-ntorc
cât mai degrabă
acasă!

Am văzut tot ce-mi poate da
a lumii împopoțonată mireasă!

În vaca asta răzvrătită și grasă,
în această zdreanță,
e moartea!..., e viața mea falsă!

Deschideți-mi! Eu știu
că nu aici îmi voi găsi jumătate!

Aș vrea pe un covor de verdeață
în Cerul prelung
să fiu lăsat
să plâng din belșug!

Până uit că am fost viu,
că am trecut prin toate acestea,
că necuratul îmi ascundea mereu
care este cu adevărat povestea...

22. *Celor care nu cred*

Eu pe tavanul
minții mele
L-am văzut
cu adevărat
pe Hristos!
Ca pe cupola
unei biserici
pictat frumos!

Se auzea o muzică neauzită...

De pe cupola minții mele
varul căzuse
într-o clipită!

O, Doamne!
Marele meu Dumnezeu!
Parcă eram o Biserică eu!

Sau când m-am trezit,
în Lunca Prigoanei,
și-am auzit glasul conștiinței
și-apoi glasul satanei!...

Clar,
răspicat,
fără dubii,
fără să fiu beat!...

Glasul despre care îmi vorbise Părintele Stareț exact!
Glasul conștiinței mele!... Apoi glasul lumii!...
Sau când la Roma, într-o mașină,
Îngerul mi-a vorbit despre iubire și milă!

Ce vreți mai mult?!

Ce mărturii să vă mai aduc
ca soldat în Războiul Nevăzut?!

Fără Dumnezeu
nu puteți face
nimic!

Ascultați,
ascultați ce vă zic!

(„SOLDAT ÎN RĂZBOIUL NEVĂZUT” SE SFÂRȘEȘTE AICI.)

Să ne întoarcem

Păcatul ne sfredelește sufletele,
păcatul ne sfărâmă viața...
Domnica, haide să ne întoarcem
până acolo unde mije dimineața.

Să ne întoarcem, să renunțăm la păcat,
să ne primim cu inimile pe care le aveam atunci,
să închidem al necuratului sac,
să mă răsfâng iar în privirile-ți lungi...

Înapoi, unde eram împreună!
Înapoi, când orice puteam să-ți spun!
Înapoi, când nu era minciună!
Înapoi, unde totul era bun...

Cu cine?...

Cu cine să vorbesc despre tine?
Cine mi-ar putea spune pe unde ai fost?
Gândurile mele îți dau formă, ca un roi de albine.
Zilele mele au devenit întinderi fără rost....

De ce să-i lăsăm pe clovniii răului să ne batjocorească?
De ce a trebuit să cădem în această nenorocire?
Domnica, în ce pustiire s-a transformat viața noastră?
Și de ce nu ne putem veni odată în fire?!

*Au trecut zilele,
săptămânile, anii...*

Au trecut zilele, săptămânile, anii...
Ce ne rămâne din tot ce a fost?
Nu plăcerile mincinoase, nu banii,
nu să ajungem niște oameni fără rost!...

Ai văzut, ai înțeles, ți-am arătat
cum s-a întins capcana pierzării.
Dar nu te-ai întors în al meu gând curat
și-au trecut zilele, săptămânile, anii...

Domnicuța...

Ce caută distanța asta între noi?
Cum a intrat Răul în viețile noastre?
De ce să lăsăm tot acest gunoi
să ne cotropească?!

Ai nevoie de mine, am nevoie de tine,
Zvera are nevoie de amândoi.
Să ne întoarcem cununia-n sine,
ca să nu trăim vieți de strigoi.

Ești o parte din mine, sunt o parte din tine,
Zvera e o parte din amândoi...
Să ne întoarcem în ale zilei lumine!
Să ne întoarcem în noi!

Așa nu vei fi fericită...

**Vei face poze în care râzi fericită,
dar eu voi ști că nu ești fericită.
Toți vor simți că nu ești fericită.**

**Mi se întâmplă și mie.
Deși știu Adevărul
și că Domnul ne iubește...**

**Uneori nu mai văd
nimic înainte,
niciun rost...**

**Dumnezeu
să-mi ierte
gândul prost!**

**Domnica,
hai să întoarcem totul
cum a fost.**

Ziua în care ninge

Ziua în care ninge nu e întâmplătoare.

Azi ninge de Paștele catolic sau de Florii?

Duminică, 8 aprilie 2012, Gura Humorului,
fulgi mari sunt cenuși din țării.

Așa a nins de Sfântul Nicolae la Brașov, așa ninge
de câte ori Dumnezeu binecuvântează pământul.
Zăpada se așterne ușor, învăluie casele, se scurge
în mormintele ierbii, morfoleşte semințele, înalță
porumbul...

Ziua în care ninge nu e întâmplătoare.

Azi ninge de Paștele catolic sau de Florii?

Dincolo de zăpadă o să fie primăvară și soare
și poate și tu ai să vii.

Cântec desfăcut

**Când vine trenul, vine cu de toate,
descarci din el buchete colorate
și candelabre pline de lumini
cu aur ferecat în heruvimi.**

**Din recuzită nu lipsește mortul.
Vezi chipul spart și galben-canceros,
dai jos coșciugul, lămpile și tortul
și spui Chemarea Domnului Hristos.**

**Le potrivești, încet-încet, pe toate
și până la urmă uiți de tot, suspini...
Când vine trenul, vine cu de toate
și parcă ia al vieții tale chin.**

Cântec pe mări

Bancuri albastre
de pești ireali
trec în tăcere
prin al minții ocean.

Trec și visează
între pături lucizi,
printre îngeri de pază
te împing să ucizi.

Pe sub pături de sticlă
ei alunecă lin
și-ți aduc numai pâclă
și-ți aduc numai chin...

Bancuri albastre
de pești ireali
trec în tăcere
prin oceanul mental.

Și ridică din umbre
a nopții durere
și plutesc către sumbre
întinderi de stele.

Uneltite de demoni,
petrecute de ei,
ale morții convoaie
adumbresc ochii tăi.

Bancuri albastre
de pești infernali
trec în tăcere

prin al minții ocean.

Lasă-i să treacă,
lasă-i să piară,
iar tu cheamă în taină
pe a Vieții Fecioară.

Cheam-o în taină
pe Măicuța cea bună
să îți curețe mintea
și să i te supună.

Versuri pentru rugăciunea minții

I. Când Blândul Iisus
ne cheamă în sus
în al Cerului puls!

Când Domnul Hristos
ne cheamă în jos
în al inimii coș!

Dar vino acum,
Stăpâne Preabun,
în al morții ceaun!

Coboară în noi,
în acest mușuroi
de scursuri și gunoi!

Și fă-ne cerești
și fă să trezești
Lumina din noi!

II. Doamne Iisuse Hristoase, iartă-mă...

pentru toate nopțile
în care am adormit fără rugăciune,

pentru toate gândurile
care m-au dus departe de Tine,

pentru toate lucrurile
făcute fără iubire și fără candoare,

pentru toată supărarea
făcută Măicuții Tale, a Cerului Floare,

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, iartă-mă!

Cristina Dicusar`

Cristina Dicusarî,
lasă-mă să-ți compun o poezioară.

Dacă ai fi fost cu zece ani mai bătrână (!)
și dacă eu n-aș fi intrat în a Domnului stână,
aș fi căutat acum să te sucesc de cap
ca să mă iei de bărbat
și să-mi schimb numele cu al tău!...
Să mă ierte Dumnezeu!

Am fi fugit împreună în satul Cuied,
unde am fi strâns flori de tei ca să facem șerbet,
pe care l-am fi vândut la suprapreț
ca să ne luăm îngrășământ și nutreț.

Totul ar fi fost minunat!...
Și ne-am fi jucat,
ne-am fi jucat,
ne-am fi jucat...

Dar așa...
Batista ta nu o să fluture niciodată
în urma mea.

Dacă ai fi fost mai bătrână,
dacă aș fi fost mai tâmpit...

Să mă ierte Domnul,
că poate m-am urnit
de pe calea cea bună.

Și să nu-mi fie cu păcat
c-am răsfățat
numele tău minunat!

Dieu te cherche

Dieu te cherche et tu vas dans les rues,
sans espoir et sans grâce, les cerveaux presque nus,
exposés a tous les vents de l'Oubli,
„Ne veut tu pas que J'enlève ton chagrin?”

te dit Dieu; Mais tu vas dans la pénombre sombre
enlevant toutes les tâches harcelées dans les ombres...
„Cet ici Mon Eglise qui t'attend, mon enfant...”,
mais tu passes comme un rêve interdit, soupirant.

Partir plus loin

Je veux partir,
je veux mourir...
qu'importe?

... la vie veut pas
ouvrir à moi
ses portes...

je veux partir
et en finir
de sorte

que Dieu veuille
me donner
la mort.

Mic cântec de seară

În debaraua minții
ne vom juca de-a sfinții.

Sub pianina ploii
ne-om încălzi eroii.

În strălucirea soarelui
ne vom uni Mai Marelui.

Doamne, Unu-n Ceruri, Fără de prihană,
prelungeste clipa asta diafană!

Doamne, Unu-n Ceruri, oglindit în toate,
fă să nu mai cad în alte păcate!

Ziua ca o boare se umbrește lin,
Doamne, Unu-n Ceruri, la Tine să vin!

Așa eram...

lui George Zograf

Așa eram cu zece ani mai tânăr...
Așa eram când inima bătea...
Domnica răbufnea în somnu-mi vânăt
și pentru toate celelalte mă snopea...

Așa eram pe când eram mai tânăr,
mai zgrumțuros și mai împleticit.
Scriam pe-atuncea „Ursul din Containăr”
și căutam pretexte de trăit.

Așa eram pe când eram un june
hulit și adulat și bătăios.
Treceam pierdut prin lumea fără nume
și nu știam că merg către Hristos...

Aşa-s acum

**Aşa-s acum, când noaptea se prelinge
lucioasă de lumini în Bucureşti.
Din ceruri, o ninsoare parcă plânge,
simţind că lângă mine nu mai eşti...**

**...şi parcă râde strălucind a soare,
întinsă şi spectrală ca un vis,
că Domnul a trezit în mine mare
iubire pentru Blândul Paradis.**

**Aşa-s acum, când timpul mă împinge,
încet, dar sigur, către Dumnezeu.
Privesc cu o privire care plânge
şi-oftează, căutând spre cer mereu...**

**Aşa-s acum, aşa eram atuncea...
Mă pierd în umbra umbrei din fereşti.
Aşa-s acum când noaptea se prelinge
lucioasă de lumini în Bucureşti...**

Cetatea

**Când umbra s-a topit de pe ecranul minții
și am văzut cetatea cea galbenă pe cer
întinsă precum bordul unui vapor puternic
și plină de mister,**

**acea înlănțuire frumoasă de palate
cu cruci pe câteva și-n mijloc cu o cruce
lăsată într-un braț – era chiar Crucea Ta? –
eu m-am umplut de pace și n-am știut ce zice.**

**Primește-mă-năuntru, o, Doamne, și pe mine!
Nu mă lăsa să tremur sub porți ca un bolnav,
ci iartă-mi mie vremea când nu veneam la Tine
și ia-mi povara vieții cu semnul Tău cel drag.**

ANII NEBUNIEI
(1993-2009)

PRIMELE POEZII (1993-1994)¹¹

La o duduță

Păpușile de cârpă vor năvăli-n odaie
și nu va mai fi vreme, și nu va mai fi ploaie...

Nu va mai fi cuțit, nici linguriță,
nu va mai fi nici doamna doctoriță...

Nu vor mai fi mașinile de stradă
strigând către un ochi care să vadă.

Abia atunci iubirea mea de tine
nu va mai fi un cântec din vechime.

Secvență

Trecea un tren cu mine prin centrul lumii
și eu m-am văzut pe mine dintre copaci
și treceau clipele alea cum treceau copacii,
nerămânând decât seara de scrum
și versuri de neînțelese
care vorbeau de prezent cu gura timpului dus.

Treceam cu un tren prin centrul lumii
de parcă treceau clipele copacilor și nu ale mele,
de parcă îmbătrâneau copacii.

---

11) Apărute în volum în anul 2004, în volumul „Hârtie Igienică precedată de Primele Poezii”.

Cu Mazilescu

De la Rilke până la anticoncepționale,
trecerea printr-o dugheană – viața noastră.

De dragoste

Și Singurătatea care s-a cuibărit
între coastele tale
și nu te-a mai părăsit niciodată...

Singurătatea mică și copilăroasă
ca mama ta,
ca fetele de care ai fost îndrăgostit,
devenind pe zi ce trece
ființa ta cea mai adâncă,
„intimo intimo teo”...

Ca să ai și tu cui spune într-un târziu:
„Te iubesc!”

Altul

Tu ești deprimantă
cum numai oamenii gării pot fi,
iar eu te iubesc cum doar o gară călie mai știe.

De fapt, noi trecem prin gări
și ne rămâne înfiptă în memorie
numai compătimirea unui zâmbet.

tu

Parcă pluteai lângă mine îndurerată,
parcă ispășeai o pedeapsă din cer...

Și unele dintre stele
ar fi vrut să se-ngroape între genele tale.
Și unii dintre brazi
ar fi vrut să te strângă la coajă,
pentru că nodurile lor se înmulțeau.

Numai eu treceam tăcut prin mine
și te auzeam ca dintr-un subteran.

Și acolo pluteai...
parcă legănată de un pian.

După fete

Tu m-ai crezut fată mică, fată tristă...
Tu ai crezut poemul meu, nesperios astăzi.
Și oricât de frumoasă mi-ai fi rămas,
și chiar dacă numai pentru tine trăiesc,
tu ai crezut poemul în care îți spuneam
că ai murit, că nu te mai iubesc...
Acesta.

Rezistență

Vreau să pot să sper să cred
că pot să fug.

Prima vedere a nebuniei

Parcă erai tu plutind plânsă
undevea în subteranele poemului.

Venea dintr-o dorință refulată în copilărie?

Se ducea în castelele neguroase visate.

Făcea toate gesturile mele de haiduc sau erou.

Dansa pe banii câștigați la rulete străine.

Și dispărea din poem,
lăsându-mă singur.

Gând

Uneori gândești ca și cum
tu le-ai fi întins pumnii plini de flori,
iar ei ți-ar fi deschis venele.

Văzând

Ce simplu e totul: în multe guri bucuria -
cu o cămașă încălzim un mort.

În multe cuvinte tăcerea -
cu o cămașă de forță împielițăm un mort.

Dar

O să vezi și tu – gările sunt fără întoarcere.
Mai jos decât neagra tăcere se cântă toate cântecele.
Bucuria de a fi domnește în oasele unui mort.

O să vezi – nu trenurile sunt fără întoarcere.

Iată

Iată pumnii copiilor în zăpadă ca pâinile calde!
Iată cât de tare ți-am scris în troieni „TE IUBESC”!
Iată cum am întemnițat moartea
într-un om de zăpadă!

Așa

„Eu am plecat cu o fată
definitiv pierdută pentru tine”,
spuse steaua mea căzătoare,
spuse conștiința mea ruginită de vreme
în gropile viselor înmormântând realitatea.

În realitate o aștepți degeaba.
Autobuzele nu s-au gândit la ea,
șoferii nu i-au mușcat buzele pe care păseau
cuvintele atotștiutoare jucându-se
de-a v-ați ascunselea
cu mințile tale.

Pe unde calc

Mi s-a aprins și mie,
în scăfârlie,
marea lumânare a călugărașului,
cel îndurerat de tălpile orașului,
cel care-și vede mai departe
de moarte.

Păpușă murdară

Murea realitatea iar eu îi spuneam:
„Nespălată păpușă, de ce îți bate inima
în ritmul ăsta înfiorător?”

De ce sună atât de trist inima ta
ca orice melodie banală
atunci când ai pierdut ca îndrăgostit?

De ce nu încetezi să ne visezi?
Doar și noi te-am făcut pe tine...”

Dar...

Ceva se întâmplă când timpul trece
și ne-am bucurat
și ne-am întristat de moarte...

Când timpul miroase a zid găunindu-se
și nu se întâmplă nimic.

Așadar

Eu mi-am scris poezia și ea a plecat în lume,
înnămolită în singurătate ca mine.

Eram cândva un adolescent sentimental
înofolit în sârmă ghimpată,
cu un suflet dat morții de mic copil.

Am fost cândva un molatec adolescent îndrăgostit,
mioritic trecând printre macarale înfiorate de vânt.
Am scris poezie în niște clipe
îngropate cu nesaț în memorie.
Am scris mâncându-mi zilele de copil.

Eu nu m-am spălat cu săptămânile,
iar voi ați zis că mănânc ceapă.
M-am înglodat în datorii și imagini.
Am văzut moartea și, potolit,
mi-am numărat zilele.

Doi

Ce mai lehamite îmi venea în clipele fericite...

O lehamite care mă gândea,
o lehamite
că mi-am ucis clipele,
cele mai fantastice clipe,
cele mai negre,
pe o foaie.

Cum e aceasta...

Înfrîngere

M-am visat nu demult în vârful unei gheene cântând.
Mă visez în noaptea metroului fluierând...

Și chiar atunci, ca un făcut,
se opresc toate trenurile,
se ard toate scrisorile...

Și nimeni nu-ți întinde o floare din cer
sau o frunză în care să fluiera vântul
toate trenurile care au pornit
în somnul celor adormiți pe peroane,
îmbrățișați de noapte.

Poem naiv

După noi nimic din nimic?

M-aș ascunde în cântecul trist al bețivului singur
care va rămâne pe străzi.

Aș trăi în tăcerea fără de vise a unui copac.
M-aș îngropa unde ai stat tu douăzeci de ani
fără să știi de mine.

După noi cântecul singur al bețivului trist
care ascultă copacii.

Aș muri în inima celor ce te-au iubit.

Vis

Oricum, tot în nord vom sfârși,
purtați de cuvinte ca de elefanții ce trag să moară.

În nord, petrecuți de clopotnițe,
ca să ne-asculte lumea-ntreagă,
ca să ne vadă și să se vadă din noi.

Tot în nord printre cei mai bătrâni
(deși acolo viața-i foarte scurtă)
ne-om compromite,
vom trăi.

Ritm

Când cuvintele au înnebunit și s-au întors împotriva ta,
tu să vrei să te întorci acasă.
Uitând că și acestea sunt cuvinte, simple cuvinte...

Iubita care numai ea mai secreta un sens
te-a părăsit și tu vrei să te întorci acasă...

Unde nebunia este singurul cuvânt nerostit
(și astfel singura problemă reală)
amintind cumva de ospiciile în care ai fi spus-o
până la capăt, până ce înnebunind
se va fi întors împotriva ta...
Acasă.

Cititorului

Și atunci când vei vrea să-i pui capăt,
pentru că oamenii nu te mai știu,
gândește-te la mine!

Eu am mereu timp pentru tine.
Eu stau aici, înrădăcinat în cuvinte,
și mă minunez... Uite!
Ți s-au făcut ochii frumoși ca două stele
deasupra unei mări mohorâte.

*Tot mai multe vieți
la dispoziția dumneavoastră*

Noi suntem veșnic alții.
Ar fi trist să fim numai noi înșine...

Când ai îngenuncheat o dată, ești altul o dată.
când ai îngenuncheat de două ori,
ești altul de două ori.

Și așa mai departe.

Cântec

Ce ființe ciudate
își plimbă carnea prin oraș!

Oricât ar ploua...

Oricât ar îmbătrâni...

**Oricât totul
se va sfârși...**

Alt cântec

Prima dată a fost foarte bine – nu am simțit nimic.

**(Și știi exact cum își cheltuiesc oamenii viețile,
atunci când dorințele lor mărunte, de găze, asudă ca
niște cățele în călduri...)**

**Prima dată a fost foarte bine...
Existența alerga în urma mea
ca o frunză galbenă în urma unui tren.**

**Prima dată am învățat niște cuvinte metalice,
care se băteau cap în cap pe o muzică.**

**Bineînțeles că am întins mâna.
Mi s-a părut cald, foarte cald.**

**Bineînțeles că în spatele meu
și-a arătat colții o întreagă istorie.**

**Bineînțeles că în fața mea
necheza râsul ei dureros,
ca un tânăr cal alb.**

Stănesciană

Cum să te cheme acum,
când s-au terminat toate poveștile?

Mă cheamă „Mă cheamă”,
ca să nu mă mai cheme nimeni, auzi?

Mă cheamă „mă cheamă” și „cum te cheamă”,
mai ales „cum te cheamă”.

Eu sunt „cine ești” și „eu sunt”. Eu fac „ce faci”.
Mă îmbrac „cu ce te îmbraci”.
Mă îmbrac, acum, că s-au sfârșit toate poveștile...

Eu beau „ce bei”.
Eu beau, acum,
că s-au sfârșit toate poveștile.

Ca Stalin

Să te învîrți cu pași egali, în neștire, între patru pereți și, după ce pe tine te-au devorat visele, cineva să se așeze la masă neștiind și să scrie.

Nu am fost singur

Am răs și am plâns de mine însumi. Am înnebunit și m-am lămurit. M-am iubit și m-am urât. M-am mințit și m-am mințit... Nu am fost singur!

Tu

Într-o zi se făcuse noapte,
într-o vară ninsese pe străzi,
într-o seară am trecut noi doi printre copaci.

Eu nu mai eram, nu-i nimic,
se făcuse toamnă și primăvară.

Nu mai eram ca să poți tu să trăiești.
Sau poate că-mi erai mai frumoasă
decât înțelegerea mea.

Fals poem de dragoste

Cine să fii tu când timpu-i atât de mare?

Cine să mai fii tu, iubita mea pierdută, cu cine să fii?

Timpul stă ca o piatră
din care ne vor face o cruce.
Timpul stă cu fulgii netopiți în barbă,
care ne sunt nouă zăpezile.

Ne mulțumim mai departe
cu existența noastră mică,
precum o lumânare,
precum focul ei care mușcă din ceară,
cum noi ne mușcăm de buze,
uitându-ne...

Răsărit pe mare

Stăteam în fața mării ca în fața morții,
singurătăți răzbătute de sânge,
iubindu-ne cu disperare mâinile,
ca eroii tragici înaintea hecatombelor,
bucurându-ne că trăim din nimic...

Și atunci am vrut să vorbesc
celei care nu mai erai.

Stănesciană

Atât de mult să te fi iubit încât
să nu-mi mai amintesc de tine?

Aveam nevoie de dragoste ca un pui de pisică
ori o fotografie a unei învechite promoții
de pe peretele liceului militar.

Atât de tare să te fi uitat tot timpul
încât să ai chipul oamenilor lângă care ai stat?

Plângându-se că nu te-am cunoscut.
Nestiind că îndrăgostiții nu știu.

A doua vedere a nebuniei

Înainte de a veni nebunia mă întrebam ce e dincolo
de acest perete.

Într-un târziu mă ridicam și deschideam ușa și pă-

răseam camera asta în care nu se poate trăi și intram tot aici și rămâneam în fața unui perete, unde nu mai puteam trăi, știind că dincolo de el e camera asta unde scriu despre cum aștept nebunia care a fost întotdeauna aici, până ce a venit nebunia care nu se poate trăi.

(Iertați-mă, pe atunci nu mă rugam, iar Dumnezeu mi se părea plecat undeva foarte departe...)

Gara de Nord

În Gara de Nord s-a strâns toată singurătatea țării.
Și ochii ei s-au înfrigurat pe tablourile electronice
și ochii ei s-au înspăimântat de ceasurile hămesite
și a început să clămpăne ca o cioară afurisită
și am fost și eu cu iubita mea.

În Gara de Nord iubirea era praful de pe bocanci,
sfârșitul piesei cu o singură fată
vrând să mărturisească femeia din ea
și nereușind decât să înțeleagă că moare
și un singur spectator văzând cum se moare...

În Gara de Nord începuseră toți să cerșească arginți
și am fost și eu cu iubita mea.
Și ochii ei s-au mărit pe tablourile electrice,
neștiind cum s-ar putea ajunge undeva.
Și mâinile ei au iubit lucruri mărunte, chiar de argint,
nebănuind pe cine va vinde, când între visele ei
se strânsese nisipul cel sărat de pe țărături
cerșit mereu în Gara de Nord de clepsidre.
Și mâinile ei au iubit clepsidrele și femeile străzii
și ochii ei n-au mai vândut nimic
acestor triști, tragici, băutori, pehlivani,

cabotini călători,
acestor bagaje, acestor cadouri cu care
ne-mpodobim viața,
acestor tristeți care-mi tot ardeau tăcerea buzelor,
pe care ar fi trebuit să pună maci,
când ar fi trebuit să se fi întors,
când ar fi trebuit să fie...

A trecut o zi prin Gara de Nord
doldora de sacoșe
și duhnind a mahoarcă
și mustind de zâmbete și de femei
și de înțelesuri adânci și de cărți rare
și zumzâind de trilurile cerșetorilor, de vocile lor
sparte în sughițuri adânci,
de parc-ar fi citit un bețiv al Gării de Nord
ziarele de dimineată.

Și a fost o zi cum vreți voi în Gara de Nord
și am fost și eu cu iubita mea.

Privire înapoi

Stăteamându-mi viața cu maică-mea și ea era mai
tristă decât garsoniera noastră sărăcăcioasă...

Aștepta bănuiesc un cuvânt, o vorbă liniștitoare a
unui minut, dar eu eram absent cu tot cu ghilimele.

Stăteam și îngurgitam bere și ness, cel mai bun ness!,
și ea sporovăia ca o muribundă înfricoșată, agățându-se
de frânghiile subțiri care-o mai legau de ceva,
agățându-se de nodurile sângelui meu, care nu pricepea
de ce nu puteam fi noi fericiți...

(Doar aveam un color și casetofonul și uneori bani
pentru cărțile iubite, dezlănțuindu-se în nopțile minții
mele... Doar aveam ness, perfect concentrat... Doar

aveam o mașină care „luase foc lângă biserică” îmi spusese ea...)

Eu mă uitam absent bându-mi viața după maică-mea și uneori uitându-i vorbele jupuite la sânge tare departe, ca bătăile unui clopot de peste munți.

Eu mă uitam absent la televizor bându-mi viața.
Și maică-mea turna disperarea în ceștile mele.
Și îmi făcea avere din lipsa arginților.
Și îmi făcea coșciug din lemnul ușii.

Singur

Noaptea în care peregrinai beat prin București și ningea de parcă ți-ar fi vorbit cineva,
iar tu îi răspundeai, îl certai, nu mai tăceai din gură...

Noaptea în care ningea bogat,
ca-n „Marșul funebru” bacovian,
iar tu îți aminteai că noaptea trecută ninsese la fel până să cazi tu amețit pe o masă
și să fi mai departe amintirile altora...

Noaptea în care vroiai să trăiești,
cu toate iubirile date la dispăruți,
cu toate visările peticite, adu-ți aminte,
noaptea aceea a murit cu capul pe masă
precum cel mai amnezic bețiv...

Menuet

Când am ajuns acasă, mamă,
am băut încețoșata apă din pumni,
mi-am șters gura cu dosul palmei cu neobrăzare,
ți-am spus că eu voi pleca într-o altfel de viață,
timp în care aerul se clătina
ca pânza unei corăbii tare înlănțuită.

Mama

Era atât de adevărată mama mea amenințându-ne
cu moartea...

Plîngea cu lacrimi mari, era atât de tristă și de
însângerată...

Era atât de crudă și de însingurată fără leac,
încât noi trăiam după vorbele ei,
eram vorbele ei înveninându-ne,
eram chipul ei abătut dintr-odată,
ca un trup de o boală,
în noptile în care, beată, se dezlănțuia...

Eram copilul ei iubind-o cu o ură boită, cu aere,
cu o groază îndrăgostită de mine însumi,
cu o fugă într-o lume de spaime,
în care pe străzi fierbea sângele tuturor...,
cu o fugă departe ca să-mi amintesc iară că...

Era atât de adevărată mama mea amenințându-ne
cu moartea.

HÂRTIE IGIENICĂ (1993-1994)¹²

Haiku

Cei care plâng în pumni
sunt niște flori.

Dicteu

Să zicem Singurătatea, chiar ea
sau un miros violent de latrină...

Să zicem un gând stingher, neliniștit,
să presupunem asta...

Ai putea să ieși în stradă
și să omori pe cineva.

Calos

Ce vreme frumoasă!
Ferestrele-s deschise
și afară e atât de frumos!...

Pămîntu-i albastru,
pe cer trec mașini,
salcâmii se zbânțuie,
copiii miros...

---

12) Apărute în volum în anul 2004. A se vedea nota de la pag. 221.

Aforism

Să-i spui lună becului din tavan
și altfel lucrurilor.

Și lucrurile să spună:

Ne vom arăta
dar dacă ne vei vedea
vei vrea iar să dispari.

Poezie

Aș vrea să scriu parafraza de final
pe ailaltă pagină...

Dar acum când singurul drum,
ca într-o poveste africană, s-a făcut sul
înapoia călătorului...

Dar acum când propoziția de mai sus
se lasă durerii și se spune pe șleau:
Acum când nici eu nu mai sun pe nimeni...

Când nu e iubire... se scrie.

Diogene

Am aprins lampa și nu am văzut nici un om.
Doar fetele sclifosite pe care le-am iubit.
Doar prietenii „devotați” care m-au părăsit.
Nici măcar tu - eu.

Amar

De ce m-ai făcut, Doamne, atât de prost?
Am înotat, dar nu am înțeles înotul.
Am iubit, dar nu am înțeles dragostea.

24 XII 1995

Nu, asta nu se va întâmpla niciodată.
Nimic nu se va întâmpla niciodată.
Ai douăzeci de ani și plângi.

Revin

În oglindă îmi văd ochii inexpressivi.
„De plâns”, îmi spun, „da, de plâns...”
O, frumoșii noștri mereu zâmbitori!...
Chiar ei, chiar voi...
Frumusețea noastră cântată și goală.

Cerc

Unde te crezi tu?

Aici trebuie să taci și să asculți.
Aici trebuie să dormi noaptea și să înveți ziua.
Aici trebuie să seduci fata care te iubește ca în Breban.

Aici nu e nevoie de tine decât o dată – în primul an.

Ningea

Eu mă purtam pe mine însumi în spate
și visam să ajung departe.

Bineînțeles că-i întrebam pe toți
care prost s-a cocoțat la mine în spate.

Încă mai cred că ceva se poate.

O să dispar într-o zi
pe motiv că sunt prost.

Clipă

Și nu există niciun geam
de care să-ți lipești mâinile.

Niciun geam
de care să-ți lipești fața.

Niciun geam
pe suprafața căruia
să urlî.

Haiku

Creierii
să mi se odihnească
pe un trotuar.

Imagine culturală

Tot mai mulți oameni
cu propria sămânță în pumni
dând-o în gropi.

Pe stradă

În spatele tău
un râs neconținut
de fată proastă
îți torturează creierul.

Facere

Să spui cuvinte
care să se înțeleagă
pe sine.

Cu Vasko Popa

Să spui cuvinte
până ce acestea
nu-ncep să se înțeleagă
pe sine.

Un cântec mincinos

Mă și văd evreu
în cel de-al doilea război mondial
strigând „Heil Hitler!”
înaintea gazării.

De fapt și de drept

Mai ții minte când ai pus tu,
la capătul atâtor „vreau să mor”,
un semn de întrebare?

Și ai răspuns - tot tu - în altă parte:
„nici să trăiesc nu vreau”?

Rememorare

Când controlorul acela analfabet
ți-a făcut o gaură cu unghia în bilet
pentru a-și ascunde nedreptatea
în fața celorlalți,
tu l-ai bătut și schingiuit
două zile
în vis.

Vers minor

„Nu vei face nimic în viață”,
mi-au spus.

De parc-ar fi
ceva de făcut.

Oana

Apoi ai vorbit cu ea,
singura care nu vedea că te iubește,
convingându-se într-o disperare
că este altfel în numele ei –
un fel de majoretă slăvindu-se
pe sine.

În lumea mare

Când eu voi fi un mare poet
și tu mă vei iubi cu-adevărat
și vei fi iubita mea oficială –
chiar dacă uneori mă enervezi –,
când voi avea un saxofon aspru
și vom studia la Paris,
atunci, numai atunci,
mă voi dezice de tot ce am scris.

Ce

Ce poate să însemne
fața mea de babuin turmentat
în fața mării?

Ca atunci când m-am plimbat noaptea
între Saturn și Venus prin apă
și am văzut stelele...

Și nu am văzut niciodată
stelele oglindindu-se în mare,
dar m-a emoționat asta
spusă de alții,
croită de imaginația lor,
pentru că eu înțeleg doar cuvinte,
iar unele dintre ele
vorbesc.

Unor seducători

Dacă aș fi un scârbos, unul
cum sunteți voi, cei care vă jucați
cu viețile altora,
nu aș mai plănui să termin o carte
într-un lacrimogen
„pe mine
nimeni
niciodată
nu m-a iubit”

Sfârșit.

Știre

La douăzeci de ani
sunt deja un poet în declin.
Talentul și-a luat zborul
cu aripi de hârtie.

Va fi vânat, desigur, de salubritate
și purtat către crematoriul orașului...
Nu cred că voi muri.
Nu cred că mă va iubi cineva vreodată.
Nu cred în cuvintele voastre,
în bucuriile și tristețile voastre...

Totuși zâmbesc. În chioșcul
meu de pâine toată ziua,
tuturor,
le zâmbesc.

Și da și nu

Aceasta este o frunză singură
pe care câinele
nu o va putea mânca.

Acesta este un cuvânt ne-nconjurat
pe care pădurea
nu îl va putea rosti.

Aceasta este o fată neapărată
pe care tu
nu o vei putea
iubi.

Acum

La douăzeci de ani
să nu-ți mai dorești decât
o oarecare politețe.

Lege

Să nu ieși noaptea.
Pe stradă
sunt animale
care vor tot.

Cu artă

Cum să te bucuri?
Noaptea, în troleul cu geamurile murdare,
când totul se pregătește să fie zi.
Chiar și aceste cuvinte. Inventate.

În căutarea somnului pierdut

Iubirea, știi... Iubirea...
Iubirea mea... Viața mea
care nu e, existența mea
care nu există...

Nu pot pentru ca să spun
„mă-nțelegi”.

Nimic

Un semn aici că exist.
Cu toate că
asta nu înseamnă nimic pentru alții.
Cu toate că
asta nu înseamnă nimic pentru mine.

Răscoală

Spui „jos” și spui „sus”.
Spui „întunericul” și „lumina”,
„noaptea” și „ziua”,
„iarna” și „toamna”,
spui „Te iubesc,
în pisicii tăi!”
sau
„Numai în pisicii tăi
te iubesc...”
Spui „noaptea” și „ziua”,
„întunericul” și „lumina”,
„verdele” și „roșul”,
„soarele” și „pământul”
spui... și mori.

Sfârșit

Poate să mai pot
mămuțări
niște idei.

Curat ultima

Zilele nu mai cred nimic.
Noptile plâng.

Evidențe

Înainte de a pleca la ce să mă gândesc?
La copilul care rupe șotronul urlând:
„Băga-mi-aș și scoate-mi-aș!”?

La cel care urlă nebun din containăr:
„Nu arunca în capu' meu, bă!”?
Bunica mănâncă la cantina săracilor,
abia mai poate merge,
și ne trimite nouă pensia ei...
Nea Pribeagu mârâie dârdâit un cântec
de fiecare dată când se aciuiește la noi în scară.
Aurolacii se simt fericiți.
Adrian Moruzzi publică un volum de „poezie”
după patru ani de slujbă ca primar.
Petre Roman ascultă lambada
sau se gândește la admiratoarele de la Apaca.
Emil Constantinescu își pomădează barbișonul.
Generația optzeci face teorii textuale.
Eu plec la mare
unde ai mei vor lucra, iar eu voi învăța
pentru un examen pe care nu...
Îl voi lua anul acesta! Nici...
Anul acesta!

Undeva, în ultimele straturi ale atmosferei,
undeva în Groapa Marianelor,
o dispeceră cascade în microfon.

„Eu sunt eu și o lipsă”

O, deosebit vers gândit
pe veceu, plângând...
Apoi dulci-amărui fantasme ale Viitorului,
care parcă țin loc de viață,
care parcă ține loc de viață...
Frica de a scrie aceste versuri
dedat versurilor, învechit
în ele și părăsindu-le...
Frica de a nu toci,
frica de a nu mai toci,
mă toci...

Mic tratat despre moarte

Când vorbim la telefon trebuie să știi
că există întotdeauna un securist pe fir
care stenografiază un tratat despre nebunie.
Desigur și el visează celebritatea.

Îmi imaginez ziua când vom arunca banii
în mijlocul odăii, claie peste grămadă,
ca să le punem foc.

Astfel

C-un fir de păr răsucit între degete
ori ca atunci când farurile mașinilor
se plimbă pe pereții camerei tale
ca în creierul tău
scrutând bezna.

Ultima încercare?

Și visele mele strigau în cor: Dispari!
Nu vezi că nici versuri nu mai poți scrie?!
Și chiar dacă le scrii, ele nu mai știu
nimic despre tine.

Ceas rău

Să te simți cineva de pe stradă privind-o pe ea,
iubita de tine, de mână cu altul...

Cineva ca oamenii pe care i-ai cunoscut.

Un lucru pe care ceilalți l-au și judecat.

Poezie

Mereu un metrou care te poartă în necunoscut
căutând o mansarda, un demisol cu chirie, ceva
unde va, cândva, cumva...

Când nu mai există univers, ci lexicologie.

Când frumusețea feminină îmbracă rânjete rotunde
sau nervi importanți.

Când tu le spui:

„O să ies de aici deraiat sexual!”

Care nu face parte din poezie.

Dacă asta se poate numi o poezie.

Previziuni

Viitorul e negru.
Împrumuturi și căutări
într-o minte în care
păcatul e în floare
datul cu banul
poate
moartea de foame.

Ego

Nu aș vrea să mi se atingă haina.
Dobitoc ce sunt!
Frumoasa mea haină...
Singura mea haină frumoasă!
Pe care nu aș da-o nimănui,
dar pe care aș cere-o
de la alții...

Nici dincolo, nici aici

Dincolo mama face bani
pentru chiria mea.

O pereche de papuci de casă
costă două mii,
deci ea face opt perechi.
Simplu.

Dincoace eu rămân, eu scriu,
eu stau lungit, eu...

Filtru

Ce cald ești, aragazule!
Iar prin fereastră se vede.

Perdelele sunt spânzurate
Iar prin fereastră se vede.

Chiuveta e plină, mizeria
e aici, oalele pe masă...
IAR PRIN FEREAȘTRĂ SE VEDE!...

Să nu vă pese nici măcar de numele meu!

Să vă pupați ca proștii pe stradă!

Pledând în oglindă

Eu vorbesc aici și
există oameni care visează să strângă
pe cineva în brațe.

Și există oameni care visează
să mănânce și ei icre negre
într-un restaurant pe care-l cred de lux.

Și există oameni care visează
că au murit și râd
și vorbesc
aici.

Liber

Sunt cineva care încă nu a murit.
În pofida singurătății și mașinilor,
coridoarelor bune și coridoarelor rele,
fetelor care nu m-au iubit și
nu m-au iubit...

Am câțiva metri de demisol doar ai mei.
Știu câteva cuvinte, înțeleg unele idei...

Am un pașaport expirat și
foarte puține speranțe și
vreau să am și mai puține speranțe.

Nu pot fi cumpărat sau vândut.
Atât de sărac încât
în liceu vindeam casetele mamei
pe care o iubesc.

Știu

Voi avea femeie dacă o mint
și bani sau reușită la examen
dacă mă mint
și glorie dacă vă mint...
Știu.

Iartă-mă

**Iartă-mă, Doamne, pentru toată această nebunie.
A fost vina mea? Nu a fost vina mea? Iartă-mă.
Mă voi duce la Biserica Ta și voi spera.
Și-mi vei lumina mintea bălăcită în prostie.
Șterge, Doamne, tot ce a fost rău
în aceste foi de poezie!**

Și fă să fiu al Tău!

MANIFESTUL FRACTURIST (2000)

România – un manifest fracturist

1. Pe stradă

Am început poemul ăsta pe stradă, în 27 aprilie 1998, noaptea, în Piața Kogălniceanu, tocmai coborât din 85, după ce am condus-o pe Mihaela, care m-a părăsit.

Ajunsese să-mi pună întrebările mele cu „de ce?”-ul tot mai mare care nu te duc la nimic, „La motor”, după ce am adus-o de la un concurs de înot unde se fluiera, se zbiera de parcă erai înăuntrul sirenei unui tren.

Am scris pentru că n-a vrut să se culce la mine, ca mai demult, urând camera mea de cămin, vorbindu-mi despre apartamentul ei cu cinci camere și părinți diplomați.

Tot farmecul meu s-a terminat după ce i-am dat unui cățel biscuiți pe stradă.

Am cerșit dragostea pe stradă.

Divaghez dar sunt încă liniștit
și nu vreau să mor niciodată!

M-am pișat pe stradă.

Cei care plâng sunt niște flori,
pe stradă.

Am plâns pe stradă.

Am văzut vrăjitoarele nopții călărind motociclete

negre, strălucitoare, pe stradă.
Am văzut soldați defilând pe nori de tampoane
folosite pe stradă.

Am înnebunit pe stradă.

După ce am stat închis câteva săptămâni
în garsoniera cu blănuri, am înnebunit.

Am vrut să fiu o stradă pe stradă.
Am vrut să am capul de piatră pe stradă.

După ce am văzut „Zidul” de o mie de ori,
toată cultura mea generală, pe stradă.

Nu m-a interesat ființa ta, pe stradă.

Am mințit și am înjurat pe stradă
și am dormit pe stradă
și am înțeles tot...

Ei vor să te mutileze pe stradă!
Chiar fac asta! Chiar noi!

Ei pot să te oprească pe stradă!

Ei vor să te teleghideze pe stradă!

Vor să te faca Ei
și să discuți politicacorect la televizor!

Ei se pișă în gura ta cască
pe stradă.
Ei vor să pună ciment pe stradă!

Eu vreau să fiu ca Iisus Hristos și ei vor
să mă aresteze pe stradă!

Ei au bani pe stradă și așteaptă
să le mai dai și tu, pe stradă.

Ei intră în creierul tău în apartament
și creierul tău e împrôșcat pe stradă.

Ei te fac să cumperi coca-cola pe stradă!
Mă piș în cocacola pe stradă!

Ei aleargă pe stradă și vor
să alergi ca ei!
Sunt beat pe stradă!

Am fugit de la spitalul de nebuni,
în pijama și cu șlapi în picioare, pe stradă!
Și omul Lui Dumnezeu m-a găsit,
pe stradă, și m-a îmbrăcat!

Mi-am pierdut mințile, dar sunt liber,
pe stradă!
Mi-am pierdut mințile, dar sunt beat!

Ei nu și-au pus problema curcubeului, pe stradă!
L-au folosit!

Ei n-au văzut strada, pe stradă!

Capitalismul e o pornografie pe stradă!

Tu ești mai bun decât ceilalți,
așa că fă bani!

Când o să terminați odată toată porcăria asta
cu dragostea?

Când o să vă iubiți?

Când o să se termine teatrul?

Când o să vorbim unul cu altul cu adevărat?!

Pe stradă!

De ce nu-i dați Părintelui Savatie
Premiul Nobel pentru Dragoste?!
Când o să-mi dați un premiu
pentru că vreau să vă distrug?!
Când o să le dați tot ce aveți cerșetorilor?!
Când o să înnebuniți?!
Când o să vă ajutați unul pe altul?!
Când o să plângeți, de ce nu plângeți toți...
pe stradă?!

Mintile mele nu sunt întregi, stradă, pe stradă!
„Nu te-am iubit niciodată”, pe stradă!
„Între noi n-a fost nimic”, pe stradă!
Moartea jucând șotron pe stradă!
Jandarmii lor apărând dreptatea lor, pe stradă!
Pornografia lor stricându-i pe toți, pe stradă!
Nebunia lor ucigându-i pe toți!...

Stradă... pe stradă...

2. *România*

Tu cine ești?! Tu ești o fată?!
Există oameni?! Știi că mă aștepți!
Nici nu știi cine sunt!

Pentru patru sute de mii pe lună
fac întrebările la ProTv
și tu le îndrugi când te uzi.

Tu ești o fată ca o țară
și eu vomit în creierul tău.
Pentru patru sute de mii, România.
Dragostea costă, România!

Ții tu minte ce spunea Petru Ilieșu, România?

Nu știa cine-mi ești...

Simt că înnebunesc, România.

Încep să pierd controlul
între lumea interiorității și exterior.

Dacă aș fi avut ce mânca,
aș fi fost un poet al interiorului,
România.

Mi-e foame, România.

De ce mi-e foame, România?

Vreau să dorm pentru totdeauna, România!

Vreau să mor!

Eu te cultiv, România!

Eu bag informație în creierul tău prost
și brutal!

Eu știu totul, România!

Și totul e violul unei bande de sodomiști.

Ți se vedeau chiloții, România,
pentru că tu te-ai pus în spate în troleibuz
unde se văd chiloții.

Numai că nu-i aveai, România!...

Degeaba îți pusesei ochelari și erai
„superaranjată”.

Nu vezi nimic, România!

M-am făcut că mă uit la cerul albastru
de la Eroilor, din geamuri.

M-am prefăcut că nu mă interesezi, România.
Că nu mă interesează vânătaia ta de pe gleznă.

**Tu nici nu știi în ce raporturi o să fim, România!
O să-ți spun să vomți și o să vomți!**

**Eu sunt creierul tău beat, România,
numai că tu gândești cu picioarele.**

**Crezi că e bine să trăiești, Proasto?!
Crezi ca sunt fericit că lucrez la Megavision
și acolo se produc Marile Mele Viziuni –
linguri care izbesc până sparg farfurii?!**

**Sunt atent cu tine, România.
Îți introduc degetul meu lung și murdar
în gură, România.**

La sfârșit o să știi-și-câștigi!

**Ai învățat să faci bani?
Mai poți să răspunzi, România?!
Președinții sunt niște cretini, România!
Guvernul e o adunătură de cretini!
Ei n-au dat niciodată bani unor cerșetori, România!
Putem să trăim cu apă și rădăcini, România!
Putem să fugim în munți, România!
Numai că tu nu vrei...**

**România!
Există oameni care înnebunesc
pentru banii tăi de jucărie.
Ce-ai făcut cu mama
o să-mi faci și mie –
nici nu pot să mă uit în ochii tăi.**

**O să scriu un poem care
o să te distrugă, România.
Și el o să fie tradus, România.
O să fiu singur și o să fiu nebun și
o să mă prăbușesc ca un zid!**

Dacă vine cineva să mă scoți din mormânt, România.
Când am scris asta nu prea eram credincios, România.
Iar în sticlele de coca-cola m-am pișat
ca să rămân în burta ta, România,
copilul tău etern și cretin!

Am greșit, recunosc, România –
sunt un om fără bani
pe care să-i ard.

Hristos a fost un om fără bani!...
În mine e Hristos, România, iar tu mă ucizi!

Sper că ești satisfăcută, România.
Sper că vrei să faci nani, România.
Sper că ți-ai băgat banii la cec, România.
Ți-ai întemeiat deja
viitoarea familie, România?

Nu cred că plângi pentru mine.
Nu cred că știi să plângi, România.
Nu cred că sunt băiatul tău mic, România.
Nu știi să plângi...

3. *A treia plângere a lui Ianuș*¹³

Am stat aiurea pe străzile tale, privind apusul soarelui și prostituția.

Ce ai făcut cu copiii tăi care au plecat la Madrid? Ce ai făcut cu copiii tăi care descompun moarte în cluburile de noapte din București? Toată lumea s-a lepădat de tine, România! Nici măcar tu nu știi cine ești!

Mintea mea e ruptă, sufletul meu e sfărmat, pentru că văd ce a ajuns România...

De ce dansați pe străzi în hainele prostituției?! De ce vindeți orice, la orice preț?! De ce purtați măștile astea îngrozitoare în metrou, la sfârșitul timpilor morți, de muncă?!

13) Apărută în ianuarie 2002, în revista „Fracturi”.

Toți dușmanii tăi dansează, România, pentru că te-au batjocorit la un preț de nimic!

Părinții Fiicei Carpaților își scot fetele la produs! Străzile tale îs pavate cu carne! Iar dumnezeul tău e Stafia Comerțului, un măcelar însângerat în fața căruia salivezi! Dumnezeu te vede, România! Ziarele tale de uteciști produc și ele, încontinuu, minciuni!

De ce nu-l mai respecti pe Brâncuși, România?! De ce scrii în „Cronica Română”, România?! De ce ești sila tuturor, România, și nimănu-i nu îi ești simfonia?!

Îți aud fiara politică grohăindu-și vorbele ei scaldate în toate apele murdare ale corupției! Nimeni nu spune ce vrea, România! Cât o să-i mai lași să-ți butucănească limba, România?!

Nu vezi că suntem circul lor ieftin din care – cât de mult! – s-au îmbogățit?!

Nu vezi că stăm pe trotuare, fără case, fără speranțe, ca un cortegiu nemișcat, trist?!

Unde vrei să ajungem, România?!

O să tâmpim de tot! În fiecare seară, la televizor, ne tot integrăm – ÎN CE?! – de zece secole! Noi – adică tu o să-mi spui cine...

Nu-ți dai seama că ai ajuns ca o babă care cere moartea Afganistanului pe străzi?! Ce treabă ai tu cu Afganistanul?!

Mintea mea se sparge, capul meu crapă, inima mea sânzorează când te aud povestind la televizor.

Cine a ridicat aceste blocuri triste, ca niște arături din urmă ale mormintelor?!

Ca niște umbre ale ororii, în cel mai întunecat coșmar...?!

Cutiile morții, igrasie fără sfârșit, monument al tuberculozei, peșteră umedă a prostituției...

Nu cumva le-ai ridicat tu?

Ești atât de urâtă, România, Frumoasa Carpaților, ai ajuns o zdreanță, o fufă de pe stradă, un lucru dezgustător, infinit de urât!

Ești atât de urâtă încât îmi voi pune o pătură-n cap când ies pe stradă. Pentru că toți vor spune: „Iată,

acesta e băiatul ei mic". Îmi voi pune ceva în cap de fiecare dată când voi citi acest poem. Pentru că toți vor spune „Iată, acesta e băiatul ei mic”.

Ești urâtă ca moartea, tu nu mai reprezintă decât o sută de mii de securiști!

Ești urâtă ca noaptea, ți-ai strâns agenții secreți din tot Occidentul și ni i-ai băgat nouă în ziare, să ne vorbească în cap!

Ai adus toată Europa Liberă Securistă acasă!

Ești atât de revoluționară, România, încât portretele lui Ceaușescu tremură de emoție pe zid!

Spuneți-mi că aceasta e fiica acestor oameni și spuneți-mi că ei suntem noi și nu o să vreau să vă cred.

Mai bine ne omorai pe toți la Revoluție decât să ajungem să te vedem azi! Ce e acest capitalism securist și această fiică a lui cu pornografia în sânge?!

Spuneți-mi că nu asta a ajuns România, o paiată tristă într-un mare film pornografic străin!...

România, copiii tăi vor să se ajungă oricum! Ai mai lepădat în istorie un milion de securiști!

Tu ești fiica acestui popor care a înnebunit?!

Ești tu fiica acestor oameni care par niște lepădături ale mormanelor de rugină furate nopții?! A acestor oameni imposibil de triști?! Și care nu fac nimic pentru tine?! Și pentru care nu vei face niciodată, nimic?!...

Ale tale-s aceste mâini care cântă înnebunitor, direct pe corzile sângelui meu?! E a ta această chitară?! Toți acești prunci aruncați la canal sunt copiii tăi?!...

Mai bine ne-am ruga Lui Dumnezeu să ne șteargă de pe fața pământului. Oricum existăm pe jumătate. Mai bine am face ceva dement de tragic, uluitor de trist... Mai bine să ne incendiem pădurile și să ne punem cenușa lor în cap, piatră curată, moarte adevărată... Mai bine să ne îngropăm de vii, România. Ne-am îngropa în stomacul tău cald, în pușcării, și am trăi într-un vis uriaș. Într-o altă istorie...

Explicându-i unui vagabond ce-i poezia

Bila soarelui s-a lovit de drumul spre Poiană și s-a umplut de sânge. Vino aici, pe ghizdul fântânii artezie-ne, să vezi cum o străpung sulițele apei.

Crede-mă, bila soarelui s-a umplut de sânge.

Trebuie doar să-nțelegi.

Când o grămadă de scribi și-au șters sudoarea frunții, exaltările idioate pe foile cărților, crede-mă, poezie e doar ceea ce tu înțelegi.

Poezie e atunci când tu vrei să-mi spui ceva care să-mi rămână în minte.

În inima mea care e un pește trist visând să adoarmă într-o inimă iubitoare. Un pește trist visând să-și dea suflarea într-o inimă iubitoare, încă de negăsit...

În creierul meu ticăie ceasuri care nu există, curg robinete aruncate de mult la gunoi.

Eu iubesc soarele, dar nu pot să știu dacă el mă iubește, cu fruntea lui însângerată de spinii dealului, acum, chiar acum...

Eu nu iubesc singurătatea, dar nimeni nu m-a scos din pustiul ei, nimeni nu m-a iubit...

Am nevoie de cineva... ascultă...

Și un buldozer care te calcă pe nervi are nevoie de cineva!

Și un câine cu ochi plângăcioși care amușină o ladă de gunoi.

Și o cerșetoare nebună care se bâțâie la o gură de metrou.

Și toți oamenii din spitalele în care am zăcut cu lunile.

Și toate macaralele care și-au ridicat gâturile melancolice în spații virane, de parc-ar ar fi trebuit să-și înfișă căngile lucitoare în lună, când toată respirația lumii se va fi oprit, și s-o tragă jos, pentru iubita mea..., care nu există.

Ce spune

Uite ce ssss...

Uite ce ssss...

Uissss...

Uite ce spun:

DA		DA	DA	DA
DA DA		DA	DA	DA
DA	DA	DA	DA	DA
DA	DA	DA	DA	DA
DA	DA	DA	DA	DA
DA		DA	DA DA	DA

În hol cu Alexandru Matei

- Fii atent, i-am spus, vine un șoarece, se desface și din el iese o flacăra care sparge câteva sticle goale!
- Pline cu sânge, mi-a răspuns. Și m-am învîrtit năuc până n-am mai știut unde.

Eram în holul facultății și-l așteptam pe Dumnezeu.

Până ne-am întins brațele ca să semnalizăm.

Spre cine? Unde?

Orice tragedie

Sunt copilul în sânge, ce să-mi spună soarele?

Vin la voi să vă deschid mințile, să le desfac!

În pat rod sâmburii mărului și ascult „Lanțul”/Fleetwood, peste urletele de pe hol.

Vine toamna și poți să-ți educi bietul zâmbet pentru frunzele seci.

Vine o fată frumoasă și rujul buzelor i se crapă ca petalele unei flori carnivore și dinții sticlesc când își ridică geanta pe ecranul minții mele cu încetinitorul, vrând cu încetinitorul.

Și pentru figura ei de sfântă de Hollywood acest poem.

Pentru mâinile ei nervoase învârtind fumurile cenușii ale nervilor unuia dintre noi.

Vine degetul și se scobește în nas cu nerușinare, strecurându-se într-un canal flămând.

Vine o pasăre și îți izbește ochii. Sunt două.

Vin doi ochi însângerați cu bețivul care s-a-nvârtit pe celălalt obraz trist al pământului.

Vine copilul de sânge și spune:

„Iată, sunt nefericit. Lama roșie care va răsări în ultima noapte este inima mea necăjită.

Iată, sunt singur...

Iată găurile din buzunare. Pe care le am.

Iată pozele de nuntă ale fetelor de care-am fost îndrăgostit.

Iată poeziile pe care le-am declamat. Singur.

Iată ziarele galbene de anul trecut.

Vreau și nu vreau să se stingă lumina, să le-nțeleg.

Iată rugina, iată tristețea, iată scena s-a terminat, iată durerea, iată cortina, iată...”

Odă „Hîrtie igienică”

Cu mîinile înghețate, cu picioarele încă reci... Să mă duc până la urmă la „Dracula”¹⁴? Mihai¹⁵ a lucrat acolo... Oamenii trebuiau să pună mîna pe o anumită imagine și să spună cîteva formule, inventate de el... A primit patru scrisori în care i se spunea că a mers!

Se leagănă castanii vechi alb-negru nebuni. Cum le miroseau florile?

O să-i duc lui Paul¹⁶ cartea lui Miski¹⁷. N-o să vorbesc cu niște fete care mă ignoră. Le-am spus „Luați-mă cu voi” și nu m-au luat.

Poemul încă nu a început. Puțintică răbdare. Închipuie-ți cel mai bun prieten, plin de sânge, lipindu-și palmele năclăite de fața ta. Așa!...

Nu s-a întors Angelo¹⁸ să dea drumul la timp, la vezi-că, la sensul interzis. Maria vorbea despre o oglindă în care cineva nu vroia să-și vadă spatele. Miski o să-mi dea și mie mașina lui Mircea¹⁹ și cărți. Paul s-a plîns că i-au asaltat calculatorul de la bun început. Cenaclul ni s-a umplut de prestănescieni. Noi suntem niște adolescenți palizi flămînzi... Cum să te opui?

Poemul încă nu a început.

Ninge dincolo de plovărul prins cu clame verzi la fe-reastră, plovăr cafea cu lapte, se învîrt fulgi zăpăciți și, brusc, m-am simțit ridicat de pe scaun dansînd cu toate vînturile printre crengile pe care să scriem proaspăt vopsit.

Oasele mele moi se lipeau de oasele altora alune-cam până în pumnul unui copil sărac, morfolit, și mă trezeam în capul unei nebune parlamentînd, după o moarte clinică amețitoare, cu inimile altora între dinți, cu semnul exclamării între pupile, cu tine...

14) *Săptămînal para-satanist dedicat „paranormalului”.*

15) *Mihai Grecea, fost student filolog, una dintre victimele incendiului din Clubul Colectiv. A scăpat cu viață, dar pîrlit serios.*

16) *Paul Cernat, cunoscutul critic literar, pe atunci student.*

17) *Mihail Vakulovski, poet și jurnalist.*

18) *Angelo Mitchievici, prozator.*

19) *Mircea Cărtărescu, scriitor postmodernist/new-ageist.*

Poemul încă nu a început.

S-a întors Cristina²⁰ să mergem la film.

Am stat pe scări cu Anamaria²¹, cu Daria²² în cap, să nu se șifoneze. Am stat cu nasul lipit de fereastră, să văd cine ajunge primul jos, în zăpadă. Am scris mesaje desperate pe afişierele facultății, cu adrisantul necunoscut. Le-am semnat anonime.

M-au interesat frunzele care încă au rămas în castani și poemul care n-a început.

Dacă există disperare ochi spărți, pe care zăpada nu-i acoperă, totuși ninge. Dacă există *hârtie igienică*, scrisă de mine...

Când am scris *hârtie igienică* îmi dădeam bacul, apoi făceam pâine. Cucu²³ dansa pe Doors și îmi striga că discipolul și-a depășit maestrul, e deja în Nirvana. Târâiala²⁴ trăgea fire de telefon din stâlpi și vorbeam în tufe. George²⁵ începuse să mă imite, s-ar fi urcat pe bancă lângă mine când recitam. Popică²⁶ îmi adusese bani la balamuc. Se povestea că mă găsisse pe soclu, încercând să-l rad pe Davila...

Când m-am întors eram ca o legumă, vedeam doar în față. Mache²⁷ modificase notele în calculator, ca să ne scoată pe toți. Eu ieșisem dintr-o criză de adolescență, nu mai aveam nicio speranță, și scriam o carte crudă, cu pielea jupuită unde să-mi șterg toată mizeria, umflată, închipuită...

Am scris și alte poeme de atunci dar nici unul ca *hârtie igienică*. Era un poem ca un cuțit. (*În spirit de haiku: Cei care plâng în pumni / sunt niște flori...*) Și niciodată n-aș fi putut decât să rescriu *hârtie igienică* dacă n-aș fi obosit.

20) Cristina Ionică, fostă studentă a Facultății de Litere.

21) Ana Maria Sandu, fostă studentă a Facultății de Litere.

22) La un moment dat, am înlocuit numele Ceciliei cu acest nume. Recent am aflat că o soră a bunicii mele, pe nume Domnica, s-a călugărit la mănăstirea Agapia și a primit numele de Maica Daria...

23) Marian Cuceanu, avocat, fost elev al Liceului Militar din Breaza.

24) Marian Târâș, ofițer, fost elev al Liceului Militar din Breaza.

25) George Gorcea, poet, om de afaceri, fost LM-ist.

26) Arthur Popa, director de marketing la un Mall, fost LM-ist.

27) Nicolae Mihalache, programator „belgian”, fost LM-ist.

Altfel ce e cu saxofonul ăsta care sună ruginit în poem? De ce ascult doar Hooker? Și vreau să mă întorc acasă...

Însă nu acasă - noi nici n-avem casă!... Undeva unde să nu mai fie nevoie de casă.

Dincolo de masca văruiță a lunii. Dincoace de chipul ăsta trișor de aurolac care vrea să spargă vitrinele.

Unde nu mai e nimeni.

Sau dacă e o fată, ea te pune în leagăn și-ți cântă o viață...

Dacă e un profesor, tu taci și el își ia furibund notițe...

Dacă ești un copil, le dai celorlalți toată prăjitura...

Dacă o iubești, fuge la mânăstire...

Dacă înțelegi, ți se desface craniul și în creier izbucnește zîmbetul ei ca un diamant!

Și Ea e tot mai puțin cineva...

Om de zăpadă împrôșcat cu cerneală fumegând, poemul n-a început.

Există fete pentru care merită să-ți ieși din piele, ca un iepure jupuit. Dar nici una nu-i Ea.

Există monumente de carne vie ale singurătății, noaptea pe holul căminului.

Pentru ele am scris un blues.

Dar poemul încă n-a început.

Prologul ăsta e lung pentru că ninsoarea e lungă și există în el prietenii care fac ochii mei mai isterici, mai lungi, aproape de lacrimi...

Poate l-ai citit degeaba. Nici n-o să fie un poem.

Dar poți să citești *hârtie igienică*. Găsești ultima lui variantă, cea corectă, și în această carte. I-a plăcut și lui Paul.

În *hârtie igienică* am pus inima mea de câine cu aripi,
învelită atent în buzunar,

cu mâinile înghețate,

cu picioarele încă reci,

în plină perorație,

în zăpadă...

Vreau să spun și eu ceva

„Cecilia e o fată sensibilă și inteligentă și tot ce face ea ne place...”, a spus cândva Mircea. Să nu credeți că sunt de altă părere. Cecilia e foarte inteligentă și foarte frumoasă și o iubim toți sau am vrea s-o iubim, o visăm noaptea când... în fine... și tot restul.

Însă Cecilia e și ceva mai subtil. De asta o necăjesc tot timpul, îi răsucesc nasturii... Chiar spunea Paul: „Așa îi faci tu declarații de dragoste?! Așa?!”

Numai Angelo se preface înțelegător...

S-o necăjesc pe Cecilia e tot ce mi-a rămas din adolescența mea zăpăcită.

Uneori, când e foarte aproape, dragostea mea răbufnește ca o oală uitată. Atunci o iau fără să știu în brațe și mă trezesc când ea spune „Ce-a fost asta?!”, nervoasă. Îi spun și eu o prostie și plec.

Într-o zi am văzut-o în fața secretariatului, foarte aranjată.

Vouă vă place Cecilia, așa cum o vedeți aici, dar nici nu vă puteți imagina cum arată foarte aranjată...

Când a apărut Angelo am înțeles că părul acaju, luminos, ochii uleioși, de metisă, zîmbete și timp erau pentru el.

Mi-am pus tot felul de întrebări cu privire la Cecilia. Există? Ați auzit voi de Cecilia? Care Cecilia? De fapt vorbesc de o Cecilie a minții.

Cecilia este și cea pe care o vedeți voi însă ea nu mă interesează. Ea îl interesează pe Angelo.

Nici n-o să mai vorbesc despre ea.

După ea cel mai mult îmi plac covrigii polonezi.

Mi-am amintit cum ascundea Mircea ceva la spate pe scara întunecată: „Nu-ți arăt, că mă pui într-o poezie cum mănînc eugenii...”

Și pe el îl interesează Cecilia. În „Orbitor” există un personaj Cecilia, însă nici un personaj Angelo sau Ianuș...

Fiiți atenți la personajul ăsta!

Numai Cecilia mea nu e Cecilia. E un fel de soră mistică, o mamă cu care te-ntâlnești într-un timp pe care nu l-ai trăit și atunci te superi pe ea pentru că nu înțelegi, n-ai înțeles niciodată nimic... ceva de genul ăsta.

Însă asta nu te-mpiedică s-o iubești.

Cici

Vă dau orice dacă mi-o dați pe Cecilia.

Am văzut poza ei pe antologie, cică nu i-a plăcut.

Cecilia, bine Cecilia dar acolo ai ieșit ca în somn, ca în vis!

Eu am ieșit ca un strigoi care te urmărește în noapte.

Acuma trec cică pe sub ferestrele tale cu 32.

Care sunt? Care sunt?

Acuma am niște fluturi de gheață-n cap, pentru tine...

Pînze albe

Te-am iubit atît, sufletul meu, ce să-ți trimit?
Te-am auzit atît scârțâind paturi cu alții și cu mine
nu, cu mine nu...

Mi-am lipit atîta timp nasul în ploaie
de geamurile palide în care te despuiai...
Te-am visat de-atâtea ori desfăcându-ți genunchii
la care nu ajungeam, rimelându-ți ochii paranoici
trist...

Ce să-ți trimit?
Ce să-ți trimit?

Două batiste ca să nu-ți mai ștergi nasul și ochii pe
degete

și să știi de ce suferi.

O lamă de ras ruginită, ca să suferi mai departe,
iluminată.

O fotografie cu zimți pe care s-o colecționezi
și o molie încărcată de gânduri negre,
care să-ți roadă perna...

Zâmbetului tău trist, de oglindă, ce să-i trimit?

Ascultând „Blues from an airplane”

N-o să mai fiu niciodată fără tine, Silvia, fată de par-fum și catifea, umblând pe străzile primăverii, noap-tea, după ce te furasem de la sora ta de care fusesem îndrăgostit...

Silvia – lumina felinarelor din Cișmigiu, viața și dra-gostea, versurile lui Esenin, ale lui Eminescu... Dansul buzelor – tu ești o prăjitură care se cere mâncată...

Ne luptam frunte-n frunte ca doi mici berbeci sub o tufă de liliac în explozie.

Silvia

Cine ești tu, Silvia? Ce suflet cu halogen ai tu? Ce floa-re de carne a gurii, ea singură un sărut?

Cine ești? Zîmbetul tău, un Paris de lumină, gropițele tale...?

Dar tu crezi? Poate că există și altă lume... Dar tu? Ce crezi tu?

Ars politica

Sunt oameni care nu câștigă pe lună bani pentru o haină.

Dacă aș fi unul dintre acei poeți izvorâți din biblioteci și școli superioare, făcuți poeți de școlile superioare, aș vorbi despre nu știu ce complexe închipuite, aș elabora felurite discursuri, sondându-le capacitățile proteice, aș vorbi despre poemul-univers ori lumea-biblioteca...

Dar în lungile așteptări de la șomaj, în valurile de stres ale vânzării de pâine, am văzut:

Sunt oameni care nu câștigă pe lună bani pentru o haină.

0763.932.520

Dacă sunteți singuri, sunați-mă.

Dacă vreți dragoste, înțelegere, compasiune, milă...

Atât cât e posibil. Până nu mă apucă scârba, până nu mă apucă poliția, până nu mă apucă și mă iau și mă duc într-o depărtare sumbră...

Unde nu mai au cui face reclamă, unde nu mai am cum face gafe, cu fete tinere, cu prieteni vechi, cu culturnici titrați, cu toți cei ce nu mă mai bagă în seamă, toate cele care nu-mi răspund la salut...

Căci nimeni nu mă iubește, nimeni nu m-a iubit pe pământ, în afară de mama, căreia-i las acest număr aici, ca să nu-l uite, ca să mă sune mereu, până-n mormânt.

Complet

lui Vasko Popa

De ce nu explodează becul?
De ce să nu se clatine ușa?
De ce să nu zbârnâie telefonul?

Cum de scaunul pe care mint că stau
nu-ncepe să fugă,
până ce nu-și împrăștie brusc
cele patru picioare
și nu-ncepe să mârâie
ca un câine turbat?

Voiaj

Literatura este cel mai mare păcat, poate de asta o devor laolaltă cu nesurile lui Gabi, noaptea, când nu dorm la el, când plec aiurea pe calea unui poem, care poate duce undeva (în nici un caz acasă) și mă poate readuce (în nici un caz de acasă)...

Pentru acasă mă-mprumut cu bani și mă urc în tren și nu mă gândesc la nimic și controlorul vine și mă întreabă și privesc pe geam și trec gările cum trec iubirile neîmpărtășite și vin alte gări, neîmpărtășite, descind în Brașov, munții sunt înalți, iau tramvaiul, câmpiile sunt joase, intru acasă și strig:

- Maman! Embrasse-moi, maman! Nu mă lăsa, să nu mă lași niciodată!...

Cu privire la Magda

Și dacă televizorul nu merge sunt acasă, în ciuda celor care vorbesc pe coridor. Și singurătatea nu e nimic.

Așteptând să înțeleg, să trăiesc, ca altădată...

Și acest spațiu ferit nu e nimic.

Afară ninge pentru prima dată.

Magda are ceva foarte simplu, la care mă gândesc.

Ea, colega de care-aș fi putut să mă îndrăgostesc...

Îl citesc pe Verhaeren și cred că voi regăsi poezia: pe mine urlând cuvinte aiurite în cenaclul liceului militar.

Magda are ceva foarte frumos și omenesc la care mă gândesc. Oprindu-mă să mă îndrăgostesc. Fiind mizeria a ceea ce am fost, fiind mort pentru moment idiotiseam idiotisesc... toate clipele în care nu am putut să gândesc. Clipele în care am sărit învârtindu-mă-n aer pe holurile facultății noastre, declarându-mă holist și maimuțărindu-mă în lucrările de control, neînțelegându-mi moartea și pregătindu-mi moartea, „umanizând-o”...

Zice...

Liniștea, dragostea de ea, draga de ea, care, în prostia noastră călduță, în sentimentele noastre călâi, în erudiția noastră vagă... ne acoperă ca și un mormânt, ne ascunde ca și un mormânt, ne încălzește...

Litere

Omul a murit și literatura și chiar acum, când scriu aceste cuvinte, continuă să moară.

Amintire: erau bălți de lumină pe pereți. Așteptam să intru în examen, la Hristea. Așteptam cu orele...

Apoi în sală mai eram câțiva. O chemam pe Magda la cofetărie, era deja seară, ea dădea din cap dar nu m-a așteptat, poate că nu înțelesese..., poate că leșinul unei colege care nu putuse să învețe și venise totuși, spera să treacă, era bolnavă, vroia bursă...

Mai înainte goana după note, când eu am citit în cinaclu, joi seara, și nicio colegă de-a mea n-a venit – aveam examen vineri dimineață la slava veche...

Și mai înainte: fata din anul doi pe care am întrebat-o cu cine are curs, nu eram sigur de sală, și ea s-a dus în clasă să întrebe, a venit și mi-a spus că au cu Cristian Popescu. Eu am spus: „Știam eu...”

Prezentul continuu

Așteptând pe cineva cu chiria (o voce nervoasă din telefon, care „așteaptă să discute”), căci prostiile tată-lui s-au spart în capul tău...

Așteptând să te întâlnești cu o fată problematică, în discordie cu maică-sa și cu sine...

Așteptând să te întorci la București, la facultate, la demisol...

Tot așteptând să înveți, așteptând examenele, așteptând dragostea, așteptând să-ți dispară conjunctivita, în pofida căreia aștepti să te întâlnești cu o fată care așteaptă să-ți povestească de cât timp așteaptă ea să se transfere la București și cum trăiește așteptând...

Așteptând...

Abia așteptând...

Abia mai așteptând...

Fals poem de dragoste

Unde este mama, afurisitelor, ca să vă spună că sunt frumos și deștept și demn de a fi iubit?

Unde este mama, Magda, cvasiblondino nepăsătoare ca să te tragă de mânecă, să mi te cucerească, să mi te livreze la Biserică, după ce te-a pus să citești toate broșurile despre căsătorie, după ce te-a documentat strașnic, te-a pus la curent, în priză, și tu ai început să dansezi ca o păpușă mecanică și ai îmbătrânit subit și ai trecut la măturat, la spălat vasele, la pensie, la oftat, la pomană și pomenire?...

Unde e mama?

Zis și făcut

Limba latină este mama limbii noastre născute rapid. Perseval l-a căutat pe Graal. Zăpezile de altădată nu mai sunt. Femeia iubește varietatea. Varietatea încântă...

Barocii au întrebat: „Ubi sunt qui ante nos?”

Romanticii nu le-au răspuns.

Mă gândesc la Eminescu...

Eu stau la o masă. A lui Gabi, în București. Eu studiez litere.

Încerc să gândesc: Perseval l-a căutat pe Graal. Limba latină este mama limbii noastre născute rapid. Atât.

Există

Să mergem departe, să călătorim, dulce melodramă...

Însă dulcea melodramă nu mai are nimic de spus.

Există o anumită frumusețe cinematografică ce poate să-ți strecoare în suflet o anumită gingășie.

Există anumite zâmbete la care poți să visezi îndelung, anumite dorințe, anumite mici fericiri domestice, blânde...

Există cerșetorii și carnea lor supurantă, expusă.

Zăpezi de altădată

Și voi două vă veți aduce aminte că am povestit la căpătâiele voastre, de fete pudice, iar voi v-ați prefăcut că dormiți, până ce o luasem razna de tot?

Și am spus de o sută de ori „mă deprimă”... căminul cu un interior de Pintilie, cum spusese Alex, peisajul postindustrial din spate, pentru că acolo poate se făcuse cândva industrie, toată Dămăroaia, de unde prietenul lui Alex spusese, peiorativ, că se trage Enescu neștiind satul din „fundul Moldovei”, cum avea să spună Alex, acest necunoscut invitat ca în Dassin..., poetul, ca și soldatul, care nu are viață personală, de pe pereți, când eu am vrut să tai „poetul”, poate să-i fac lui Nichita mustăți, pentru că îl iubesc...

Și m-ați lăsat singur, ca să mă zvârcolesc...

Și nu mi-ați crezut insomnia și neputința singurătății, care de fapt nu există, eu fiind fericit, cum sunt toate lucrurile care de fapt nu există, care supraviețuiesc, își supraviețuiesc numai ca să vă întrebe pe voi într-o zi:

- Vă mai aduceți aminte?...

Fără titlu

Nu înțeleg, sunt foarte fericit, mă deprimă faptul că tre' să-mi iau abonament.

Uneori vreau doar să mănânc.

Alteori vreau doar să dorm.

Alteori vreau doar să scriu poezie și să găsesc o fată simplă ca aceea în blugi și plovăr care stătea la fântâna arteziană din Piața Sfatului și părea că pierduse totul în vreo dragoste... și o doare în cot.

Bucarest soir

Acum când mănânc ultimul colț de pâine pe care-l mai am...

Când mă gândesc cum l-am așteptat pe Gabi două ore în stație, pentru că n-aveam bani, și n-a venit și n-am bani, și că am dat cu banul să văd dacă-mi va ieși textul ăsta, când n-aveam de ce, eu fiind un antipoet, cel mai antimare antipoet...

Când mă gândesc la răceala Magdei, cu care viața mă arăta cândva pe căi bune și mă gândesc c-o să-și găsească și ea un fluturaș cum i-a găsit Ancăi în preajma căreia am dormit, m-am gândit...

Când mă gândesc... îmi vine să mă dau și acum cu capul de pereți de bucurie.

Un vers inspirat de undeva

Mi-am distrus poezia și abia apoi m-am apucat s-o scriu.

Era vorba în ea despre faptul că sunt un om singur, că literatura a murit, că tot felul de megalomani își închiuie că au pus monopol pe inteligență și, în plin cenaclu, te declară nesimțit, că nu avem bani, maică-mea se strică de cap muncind, eu privesc depărtările, nu mai dau meditații, îmi strâng viitorul (ce-o mai fi și ăla!) în corsetul imaginației de doi bani, îmi umplu cutia cu ceapă degerată și când vine cineva i-o arăt și zîmbesc, tâmpit.

Tu

Un băiat și o fată stând în fața a două cești de ceai și discutând despre maniere și plictis.

Apoi ridicându-se alene, ea povestindu-i cum gândește la lumânare, el plictisindu-se, nemaifiind nici măcar o amintire a morții..., el spunând că nu vor rămîne nici măcar ceștile goale, nici măcar lumânarea arsă...

Dans macabru

Cine cu cine? Eu cu mătura, tu cu aspiratorul și Oana cu buldogul ei.

Și mai cine cu mai cine?

Petre Roman între Miron Cosma și Emil Constantinescu și Anca singură pe „The Clash”.

Cal de bătaie

„Atât sunt de singur...”, îi spun poemului, bucurându-mă când îmi scot șosetele ude și-mi pun altele mai murdare, dar seci.

„Asta-mi aduce aminte de țării”, spune el și se linge pe bot.

Asta îmi aduce aminte de râsetele izbucnite în urma mea când plec, violul ăsta feminino-intelectual...

Cititorul atent s-a prins: stau în demisolul meu în niște pantaloni de trening cârpiți între picioare și cu o largă bluză mov.

După acest model îi cârlesc și eu câte una-alta poemului.

La sfârșit o să-l arunc la coș și o să-i spun: „Cine e, mă, poezia? Iapa asta mulsă în gurița cenaclului...? Cine e, mă?!”

Arma secretă

Într-o noapte bună voi scrie textul care distruge psihic, pe care îl visam inconștient încă din copilărie când plângeam pe marginea patului cu un cuțit uriaș în mână.

Pentru că mie nu mi-a fost dat nici un buton roșu, pentru că eu mi-am dorit mereu ceva foarte ascuțit pe care să ți-l înfig în tâmplă și să-l răsucesc...

Apoi m-am gândit că după publicarea textului care distruge psihic aș rămâne singurul locuitor din oraș (atunci Brașov, acum București). L-aș scrie pe tăbliile de afișaj ale metroului sau l-aș trimite drept anunț unui ziar, care nu ar mai apărea niciodată...

Ceva despre mine

Râsete agățate de ferestre și de pereții ăștia prin care se aude totul, prin care ai putea să auzi totul dacă nu ai fugi în gesturile acelea stângace pe care le-ai facut pe holuri sau în câteva versuri ale poezilor maudits, în câteva săruturi pe care ți le-ai șters de pe gât, de pe mutră, câteva mângâieri ale părului care au deșteptat în tine impulsuri sadice, pe care ți le-ai omorât, aici.

Cântec de dragoste

Își prinde capul cu mâinile și
începe să urle.

Își prinde capul cu mâinile și
picioarele și începe să urle.

Își prinde mâinile și capetele
cu picioarele și începe să urle.

Iar eu spun:

„A nu se spune aberații
pe marginea acestor texte!
Să nu spui aberații, tovărășelule,
că te mănânc!”

Iar eu spun: „Până aici
s-a ajuns!”

Își prinde mâinile și picioarele
cu capetele și începe să urle.

„Să-ți tacă fleanca, uscăciune!
Magda nu e pe același coridor cu tine,
ca să te simți protejat...”

Ca un prost pe o mare, ca un prost pe două mări

Citeam Judith Meszaros și Daniel Bănulescu și nu mă hotăram să plec să prind trenul, eu nu mă schimb în tren cum se schimbă Angelo probabil în apă, cum mă schimb și eu într-un mediu lichid, chiar dacă e vorba de o simplă poluție sau de o noapte feminină de Înviere în care s-ar putea ca Oana să fie cu mine...

„Ia te uită!...”, spun, „apariția lor, a personajelor imaginare”. „Chiar Magda, nebuna cea bună, ar trebui să apară acum...”

„Ia te uită!...”, spun, și ele izbucnesc în plâns ca un prost...

Unde poezia este cineva care scapă

Și iată un fel de prieten de-al tău sărutându-se cu fata de care te îndrăgosteai pe treptele blocului...

Tu te plimbasei mult timp pe Alexandru Obregia, cu tristețe, înaintea zorilor, și apoi te-ai plimbat iar ai căutat numere libere pe telefoanele din fața oficiului poștal și o voce ți-a răspuns ca mai demult „Le numéro n'est pas attribué. Numărul nu este. . .”

Măcar ea nu știa cum ai sărutat-o, ținând-o în brațe. Ea nici măcar nu putea să bănuiască scrierea acestor versuri în gară, în duduțul unei drezine îmbâcsit de horincă, după ce ai urcat pe scările rulante înțepenite pe care dormeau aurolaci noroioși...

Să-mi dau drumul!

„Să-mi schimb drumul!”, le strigă Ianuș peretelui bubos, tavanului mansardat, țevilor ruginite de la chiuveță, hainelor răspândite, televizorului stins și fierului de călcat.

„Semăn prea mult cu un ghiveci fără floare!”

„Să-mi pieptăn părul blond! Să-mi șterg ochii albaștri și plini de singurătate!”, cântă pornind către veceu, în urletele și bașii care răbufnesc din discotecă și nu o lasă pe maică-sa să doarmă.

Ianuș nu mai avea gânduri, somn, poftă trupești, sentimente, vise, amintiri. Ianuș citea mereu, ieșea rar să mănânce sau să înoate și aștepta să-nceapă lucrul în Venus, la Pajura.

Pe colacul veceului își aduce totuși aminte un gând de demult: o mână se înalță din apa de jos cu ghearele însângerate și îi smulge testiculele. Ceea ce îl umple de bucurie.

Și mai zice că...

La început a fost omul. Apoi un casetofon uitat din care zdrăngăneau niște ritmuri de hală industrială, zgomotul unui veceu la care apa se trăgea singură, un telefon care suna mereu, o sală goală de cinema unde începea „Deșertul roșu” al lui Antonioni și niște scări rulante mergând în gol la metrou, în Piața Victoriei, când apare Ianuș și le străbate în jos și în sus, apoi în sus, când ele merg în jos și viceversa, pentru că numai așa se mai simte el fericit.

E seară și creierul lui Ianuș cântă: „Să mi se fi spus: O să te învățăm să ții cuțitul și furculița, o să vezi «Zidul» și o să-l citești pe Popescu. O să vezi numai fier ruginit.”

„Ființa umană a făcut o chestie care o distruge”, ar spune acum Ianuș ca un bătrânel semianalfabet.

Undeva

Morți și muște învârtindu-se în aer deasupra unui autobuz care străbate un fum albăstriu de film comercial american, în mintea crăpată a unui bătrân care strigă după metrou alergând, aruncându-se pe scara rulantă care i se opune, care urcă în visul unei fete bolnave de leucemie cântând la pian în amintirile prietenilor din liceu, Târâială și Cucu, strânși și ei alături de imaginea unui pretins poet de pe capacul mașinii de spălat și dimprejurul ei, într-o minte bolnavă care își întinde mâinile subțiri mângâietoare pe obrajii Luminiței, apoi pe hainele ei de intelectuală, minte care nu mai este decât o încăpere a unui demisol bucureștean cu pereții strițați îmbătrâniți de urmele insectelor ucise, acoperiți de poze din niște filme văzute sau nu și care se varsă într-un coș de gunoi, acum.

Cineva

Iată Singurătatea, chiar ea, se răsucesce deasupra capului meu ca o viitoare plăcintă!

„Dezbin-o și cucerește-o!”, poate să strige Ianuș din colțul lui igrasios, dar Singurătatea este anima inimii mele, navigând pe apele sângerii ale creierului meu.

Singurătatea sunt eu, în negru, în frac, recitând poeme pe un maldăr de fier ruginit, cu „Oeuvres complètes” ale lui Roland Barthes sub braț, pentru că „nimic nu are sens, ci totul are semnificație” și spun asta chiar dacă buzunarele mele sunt ticsite cu liste de idei și arhetipuri.

Singurătatea este un om de viitor, legat în lanțuri pe tronul unui veceu, pentru totdeauna.

Despre iad

După ce două zile am crezut că o să mor, după ce am înghițit o cutie de Piafen și după ce am vomitat-o, după ce am visat o grămadă de personaje care eram eu și care mă îngrijeau, îmi înveleau încetișor durerea, după aceea am sunat-o:

„Vino la mine”, i-am spus, „acuma arăt ca un cartof care a încolțit. Vino să te distrezi! O să ne jucăm de-a frumoasa și bestia. La Predeal nu am reușit să adorm, aici pot. Mama nu poate să stea singură la Predeal, însă eu simțeam că înnebunesc, am părăsit-o... Vino la mine, Oana, eu iubesc Singurătatea!”

Apoi am închis și mi-am spus că iadul e o cameră albă în care zaci legat și te dor toți dinții și după ce ți se macină toți îți cresc peste noapte alții, gata cariați.

Împreună, spre moarte...

Și Ianuș să strige după ea în intersecție: „Unde pleci?! Unde pleci?! Nu vreau să rămâi singură! Oprește-te! Vino-napoi, Oana Ungureanu, auzi?! Vino-napoi!” când ea ieșise pe stradă, scăpase din apartamentul în care fusese închisă, cinic și sentimental, cu cheia, scăpase de mâinile lui Ianuș care o mângâiau, o atingeau, o alungau stană, în colțuri, lipindu-se de pereți și trepi-da acum, supărată, zâmbind, înroșindu-se, când Ianuș spunea că vroise numai s-o apere, s-o adăpostească, să-i ofere protecție, când Ianuș spunea că o iubește și o să-i facă o scenă în intersecție și mergea cu spatele înaintea vorbind neconținut, spunându-i apoi că o s-o închidă și la ea acasă, cu maică-sa cu tot, ea întorcându-se pe scări ca să-l împingă afară, deși pe drum indiferența ei se spărsese în zâmbete anevoie șterse, întorcându-se iar să-l împingă afară, să-i spună „Pleacă!”, el să o mîngâie iar pe obraji, în care să năvălească sângele, brusc, să se întoarcă amândoi și să plece.

Melodramă

În aceste versuri o să-mi bat joc de Ianuș care își apasă capul în pledul cu motive tradiționale de pe peretele demisolului și îl spală cu lacrimi.

După ce i s-a răspuns la telefon „Cecilia vine după nouă” și nu a mai vrut nici să se joace pe scările rulante, nici să o mai sune vreodată... După ce îl atacase pe Cărtărescu care ghicea în staruri și făcuse o glumă nevinovată cu ea, lângă ea, care stătea și lângă Angelo în „Indigo”, unde saxofoanele de pe pereți nu cântau, berea făcea spume uriașe, Lefter achita note de plată la fel, filmul moștenea povestea, romanul dispărea, iar poezia, Ianuș plângând acasă, va rămâne mereu.

Clipă de metal

Calea București pierzându-se în focul proaspăt al amurgului și o fată care nu este în seara asta acasă cum n-a fost nici ieri seară...

Blocurile muncitorești, amintirile în care cerșetorii se băteau la gura metroului cu sânge, muncitorește, revistele deocheate care ți-au stricat mintea în adolescență... Uitând să spui „și ce dacă” de fiecare dată când n-a fost să fie așa, uitând să spui „altădată”... Bețiile despre care am povestit fără să știm de ce, faptele reprobabile despre care am povestit...

Nimeni care să astupe gura hârâindă a poemului, nimeni care să-i dea una peste bot și să-i spună că, trecând peste clasicismul începutului însiruirea care urmează e lipsită de orice urmă de fantezie... Un desfrânat ratat, un copil ratat își strâng mâinile deasupra lui și se înjură în gând: „O să fie bine. Ianuș o să ne pună pe toți în cea mai frumoasă poezie de pe pământ, lângă o cerșetoare care s-a arătat privirii lui într-o iarnă, în intersecția Calea Dorobanți / Ștefan cel Mare cu sânii dezgoliți printre mașinile oprite la stop, bolborosind ceva ce aducea cu o poezie neterminată...

Numai iubirea unui ursuleț maro

Mintea fierbe, mațele te seacă, pleoapele te dor, iată concluzia unei nopți fără somn...

Dar dacă m-ai fi lăsat măcar o dată să trec prin fața blocului tău cu ursulețul pe care-l iubeam în copilărie agățat de degetul mic!... (Pe care maică-mea l-a făcut cadou fetei de la doi, când eram prea mare ca să mai dorm cu el și eu i-am tras lui frate-su două palme pe scară...) Dacă m-ai fi lăsat să-i succesc capul Oanei ca-n Breban, „comme il faut”... Dacă nu ai fi așteptat-o ca un prost în Răcădau, la penultima, la alimentară, până se aprindeau becurile și tu, Ianuș, uitasei ce căutai acolo și mergeai la Luci să bombardați geamurile vecinilor, să vă holbați cu telescopul la stele sau, mai târziu, te duceai într-o crîsmă muncitorească și scriai poeme despre ratați...

Dacă nu ai fi dormit prin gări halucinat în drumul tău către iubite care te părăsiseră în vremuri de mit, ca să le reciți apoi din Virgil Carianopol sau să le dai bomboane, cărți, floricele...

Dacă ai fi strâns-o în brațe pe Mihaela și ți-ar fi plăcut Cristina măcar atât cât să nu i-o duci plocon lui Gabi... Să o fi legat pe Anca de tine cu o curea când nimerise în brațele tale... Dacă nu ai fi uitat mereu să le spui ceva fe fe important Ceciliei, Magdei, dacă nu și nu și nu...

Acum două circumvoluțiuni ale sfeclei tale se ciocnesc și se cântă „Iubire, bibelou de porțelan...”, de câteva ori.

Altă melodramă

Pe Ianuș pe pământ l-a iubit numai mama. Nici eu nu l-am iubit de la început până la sfârșitul poemului...

Pe el, care a cerut bani ca să mănânce și căruia nu i s-au dat, pe Ianuș, care-și citea identitatea pe fișele unei secții de neuro-psihiatrie, de unde el fugise în șlapi, pe tren, fără bani, cu o ploaie murdară la os, fișe pe care uitaseră să scrie „paranoia”, pentru că Ianuș crede că strada își va iubi copilul, crede că peste două sute de ani aceste versuri vor fi scrise cu șpreiuri pe ziduri hărtănite de urmașii lui înarmați până-n dinți, care vor fi furat cele 60.000 de dolari pe care le câștigă Pro Tv-ul în zece minute de publicitate, care vor fi spart hojmelile în care trăim îndobitociți și vor fi inventat arma perfectă, poemul care distruge psihic, despre care el a vorbit...

Pe Ianuș, care a căzut la filozofie pentru că nu citise manuale, care a vândut pâine și a înjurat, a purtat-o pe maică-sa beată prin noroaie când ea cădea, a ascultat-o spunându-i că el va fi nemuritor, la cinci ani, când văzuse „Tinerete fără bătrânețe” în diafilm și se puse pe bocit și nu mânca fără să i se citească o poveste...

Apoi mergea cu blugi tăiați și elefanței în clasă sau la olimpiada de matematică, nu dormea nopți întregi și citea iar mai apoi vroiau ăia să-l dea afară din liceu pentru nesubordonare și prostii, chiar dacă era și la panoul de onoare... Termina liceul ultimul și lua bacul primul, după ce ieșise de la nebuni, îl asculta pe George care era disperat, era iar disperat, se ducea numai el la expoziții unde erau lame de ras înfipite în pînză în urma unei dâre roșii și se bucura pe deplin, nu se trezea să se ducă la examene pentru că era insomniac, se plimba pe străzi mizerabile în București, asculta balada lui Porumbescu acompaniată de duduital scării rulante din stația metroului și cântată de un bătrânel cu o teașcă plină de mărunțiș, în Piața Victoriei, dar care nu l-a văzut, nu l-a iubit...

L-a iubit însă mama.

Pastel

Iar în poemele mele nu va ninge niciodată
așa frumos ca în realitate
în aprilie, la Brașov...

În poemele mele nu vor apărea niciodată
becurile portocalii de pe stâlpi,
așa cum sunt...

Și cerul tulbure, mov-cenușiu...

Camioanele înotând prin zăpadă,
ieșind din oraș...

Porumbeii

Vin și ciugulesc aproape de mine, la arteziană, „debedei” copilăriei...

Negri și cenușii, ochii lor sunt ținte portocalii înfipte în cap. Au gâturile metalizate, verde și mov.

Unul dintre ei, un mascul, este pentru moment respins. A tot gânșurit, s-a dat la ea, dar nu-i mai pasă...

Dacă aș fi el și m-ar vedea altcineva, aș fi fericit...

Haiku

Lalelele roșii
stau în găleți
cu capul spart.

Mințile lor au pornit ?

Cu Hegel

„Am nevoie de o fată care să fremete în mâinile mele”, spune Ianuș tăind privirile buchiniștilor în fața Universității.

Și atunci aveam nevoie de cineva. Amintiți-vă de cli-pa aia și de mine.

Am visat o poezie în care capetele lui Eminescu și Densușianu se certau. Am uitat de o fată care mă aș-tepta în bar să-mi dea niște poezii.

L-am ascultat pe George în parc, înjurându-mă: „Pe unii cărțile i-au tăcut oameni, pe tine te-au făcut porc!” Avea dreptate. I-am spus că numai copaciiăștia goi contează, pe ei îi iubesc, nu sunt un intelectual, nu în-țeleg citate, pe mine nu mă caută nimeni, sunt mai bun când nu sunt...

I-am spus lui Nicole că vreau dragoste pentru ce am tradus, dar știu c-o să mă traducă. A acceptat.

Cecilia mi-a stricat numele la „Cotidianul”. Ar vrea să mă distrugă. Și eu.

Degeaba citești. Numai atunci lui George i-am expli-cat de ce sunt anarhist și de ce dragostea și prietenia nu există.

Există doar speranța: o fată din viitor pentru care scriu și care mă va iubi.

Sirenă

„Existența asta un bolovan, o piatră pe care o porți în geanta spânzurată de gât...”, spune Ianuș stând pe ea, la capătul tramvaiului, lângă un container înzăpez-it, privind munții de dragoste îndepărtată și rară și gândindu-se la ce-i place...

Sigur, îmi place literatura, însă toată literatura nu face cât jumătate din Daria când o privesc fericit.

Nici o vedenie, nicio bombă

Dar dacă o să mor ce se întâmplă cu mama? O înmormântare costă atât... Încerc să rezist în cutia asta de beton mirosit în crăpăturile făcute de mama cu cuțitul, să rezist când plâng pentru că nu mai pot să scriu poezie, cu capul între labe ca un câine, strâns în pat, pentru că nu sunt iubit...

Până și mama se supără când mai găsește câte-o poezie – „Era zăpadă unde am căzut!”... Pentru că șobolanul din capul meu a murit... Am vorbit cu cealaltă Oana despre amor în barul din Litere, ca doi bătrâni fără dinți, cum poate să țină treizeci de minute, să suferi treizeci de minute ca șmirghelul pe o piele proastă... De fapt, nu i-am vorbit, pentru că am un șobolan mort în cap, nicio vedenie, nicio bombă, vroiam s-o chem la mine și să mă legăn în vid.

Un student etern se gândește la moarte

Nici nu mă-nterează ce-o să se-ntâmple cu mine.
Îl îndop zilnic cu două pâini pe Ianuș, pe animal...
Dar și ele ca Dîmbovița. Uneori
nici nu știi în care parte curge.

Amendament

Ianuș vrea să se distrugă. Ianuș scrie poezie despre fetele care nu l-au iubit. Nimeni nu l-a iubit...

Ianuș vrea să fie statuie în holul Facultății de Litere, doarme ziua și nu învață nimic.

Poezie

Două vrăbii își scot ochii una alteia. O femeie de servici stă cu capul într-un veceu dreaptă ca o lumânare, cineva îi prinde gleznele și pompează...

Asta nu e poezie! Dacă vreți asta, duceți-vă la cinematograful.

Într-o poezie Ianuș se duce în parc și hrănește porumbeii.

Lăsare la apă

Vântul clătinând pletele salciei, norii de fum albastru cenușiu ai mașinilor, cățărarea în pom după corcodușe, o salvare care aleargă în noapte cu Ianuș legat în cămașă de forță în burta ei, prietenii care l-au cărat la spital în comă alcoolică, mâinile lui învârtindu-se nebunește când era nervos, când vorbea unei fete care urma să se căsătorească, profele care făceau crize de nervi ascultându-l, prietenii cu care se ruga noaptea la lumina lumânărilor, lângă iazul liceului militar, rabla tatălui lovită de un camion, Oana, Mihaela, Magda, Cecilia, Cucu, Târâială, Luci, Angelo, Paul, Mache, George... totul e hăpăit din urmă, „de o străină gură”, și vărsat pe apa curcubeu a Spurcatei.

O ană

„Să-mi scoți disperarea din sânge cu săruturile tale”, i-am spus. Mi-am înconjurat gâtul cu firul telefonului, mi-am lipit fruntea de geamul murdar și-am plâns.

A râs, s-a enervat, mi-a spus că nu e acasă, că nu mai vine niciodată... Și-a închis.

Și-am plecat.

Tu, tu...

Tu ești inima mea, Oana Ungureanu... Stăteam cu Emi în Lăptărie și ea spunea „Mitomana aia nu-i nici pe departe ce crezi tu...” I-am explicat că poveștile sunt adevărate și tu nu știi decât povești, i-am spus că tu ești poezia, păpușa mitomană iubită de mine, fetița cu gânduri înnebunitor de roz, dragostea mea cu mâinile întinse, aducându-mi în vise infiorătoare ziarele vechi pentru care trăim...

Păpușă de fier, dragoste,

pentru dragoste...

Tristă dragoste și

dragoste neagră,

dragoste însângerată

de care fugi...

Apoi am plecat în Club A, unde ea și Adela s-au pus pe agățat și eu am băut până am început să urlu pe stradă din Apollinaire - „Deschideți această poartă la care bat plângând!...” și „De ce plecați?!”, însă nu era vorba de ele, ci de tine, Oana Ungureanu, și de ușa ta închisă de care mă izbesc hohotind...

Tu ești inima mea...

Numai tu

Degeaba stau aici cu inima înțepată de somnifere, ascultând într-una Zidul, urlând, izbindu-mă de pereți - tu nu mă mai iubești...

Tu, care visai o lume vopsită roz și camioane rupându-se în stâlpi, tu, care aveai pe dedesubt sârmă ghimpată, tu, „când vorbești cu mine să taci”, tu, „vii degeaba pentru că nu mai sunt”, tu punându-mi să urle în telefon U2, „te crezi un Iisus numai că tu cotco-dăcești pentru leproșii pe care-i ai în cap”, numai tu, only the lonely, îndrăgostită de Kafka, ascunzându-i

pozele peste tot, fetiță acuzată de ceva mai rău ca o crimă, studentă la sociologie punându-și ochelari orbi și rostogolindu-se peste lăzile de la tarabe, notându-și apoi fericită reacția, răspunzând anunțurilor matrimoniale ca să știi acum legi obscure ale obișnuinței și sângelui, însă tot portocale rostogolindu-se pe trotuar..., rugând străinii să o lase să-i atingă pe față, să vadă cum sunt, tu, „mi-ai făcut rău oricum sunt bolnavă și o să mor repede”, cheltuindu-ți dragostea cu javra aia, dresând-o, „Cynthia e geloasă pe tine”, tu, stând noaptea desculță pe banca din fața blocului, dată afară, spunându-mi că ai face orice să pleci, visând cum asfaltul e spart de copaci dintr-o dată, văzându-mă pe mine în „Profeții asfaltului”...

Tu, caietele cu „vreau să mor”, tu, „sunt ca o dinamită care a explodat”, Oana, o ană, o mironosiță a Domnului arătându-i speriată o pungă de mere care au explodat...

Tu, „ție îți place numai fundul meu!”, tu, „de fapt eu sunt altcineva, nu ce ai tu în cap!”, „Te lamentai sub un turn și eu eram lângă tine și te iubeam...”, tu, strigând versetele furiosului Ilie în Schei în troița în care ne ascundeam noaptea, tu, „casa noastră este un titirez, noi suntem cei care umblă”, neputând să te uiți la documentarele despre război, izbucnind disperată în plâns, încercând să mă împingi la disperare și la nebunie și, până la urmă, reușind asta...

Numai tu...

Unde ești? Fără tine trăiesc degeaba, degeaba mai scriu...

Ar trebui să dorm continuu în vis și nici acolo să nu am coșmaruri, ca să te uit!

Ar trebui să mi se scoată creierul și să mi se pună în loc un ficat de porc, să te uit!

Ar trebui să uit de mine ca să te uit!

Și să fiu tăiat în bucăți, ca să te uit!

Și să fiu hrănit cu gaz, ca să te uit!

Și să mor fără să ajung în altă lume, ca să te uit!

Și să uit că trebuie să te uit...

B) GÂNDURILE LUI IANUȘ

Club A

Am stat degeaba în discoteci și nici muzica lor de doi bani n-o înțeleg ca lumea. Au niște figuri..., mi-a venit de o sută de ori să dau.

Sânge

Nu-mi place să mă spăl, baia ucide poezia... Fac baie pentru tâmpiții din cameră care jucau ping-pong cu peretele deasupra sacului meu de dormit, care nu le convine.

Baia e pentru idioți epatați de mutra lui Michel Jackson când se scâlămbăie. Nu mai poți să gândești...

Așa nu mai există chelnerița de la mare care spunea că-i place să mănânce ketchup cu pâine și bucătăresele îi dădeau...

Teatru

Am spus „Nu mă iubești”, deși eram mai mult un șobolan care pândește carnea fiartă, deși n-o vedeam, stăteam întins pe un șir de scaune, indiferent, uitându-mă în tavan.

Bună dimineața

Becuri uriașe ți se înfig în ochi să afle ce ? Singurătatea, nebunia, ca într-o cameră întunecată în care te arunci de pereți...

O, ele vor să-ți fecundeze creierul cu goana zilnică, ele vor să-ți bage în cap lumina muncii!...

Iubita de sub macadam

Degeaba mergeam, mă-nvârteam, agitat scotoceam...

Dariei

„Poezia e întotdeauna cineva... Nu vrei să fii poezia mea?”, am vrut să-i spun. Însă Paul plecase.

Edgar Quinet

Și acel păianjen de aur se clătina deasupra Cercului Militar se întindea în genele mele... Ca atunci când mă țineam de un gard, pe valuri mari, în față la „Măgaru` Tăvălit” și farurile unei mașini îmi treceau prin cap.

Numai că atunci eram disperat, iar acum m-am plimbat prin Cișmigiu fericit.

„Au scos soarele”, mi-am spus, „și l-au trimis să mă lumineze la cap...”

Piața Victoriei

Unde se duc aceste fete, întunecate fete, murdare fete, cu guri care miros?

Scara rulantă care le poartă țacăne sau inima mea?

Dorință

Unii muncesc ca nebunii și alții se-ngrașă în limuzine vânzând ce fac ei... Dar care?

De ce nu m-ați lăsat să fiu ca o pasăre care are tot ce-i trebuie în copac?

Poezie

Undeva, cineva încercând să-și înțeleagă dragostea, o fotografie veche, băjbâind după ea...

E o fată nebună care cheamă luna cu inima mea.

Alta

Uneori trăiesc numai pentru mama. Daria nu mă va iubi. La radio se spun prostii. Am o restanță pe care nu știu cum o s-o iau. Nu mai pot să scriu poezii. Poate dacă voi muri voi reuși.

Și apoi...

I-am trimis o lungă scrisoare în care îi explicam că am murit. A râs. Mi-a spus că o sticlă e o femeie pe care încă o mai poți iubi. În telefon uruiam o grămadă de pescăruși, iar eu nu știam ce să fac cu mâinile mele...

„Va fi ora două”, mi-a spus, era... robotul care sporovăia.

D-lui profesor Tabarcea

Mi-e și rușine să scriu când totul ar trebui să dispară...

Amintirea ar trebui să dispară...

Parcă această seară a mașinilor care te atacă în intersecție ar deveni una a dragostei născătoare...

Parcă până aici zgomotul săruturilor s-ar auzi...

Dar cum când la zece ani ai scris pe peretele lutos al Timișului: „Aici au stat Marius și Oana acum o mie de ani”?

(O oală de sânge învârtită în zgură o mie de ani.)

Eu, despre mine

Dar eu... ce pot să fac eu? Eu am grijă de mine să nu înnebunesc, pentru că am un cui ruginit în cap.

Eu scriu versuri care nu folosesc nimănui și dorm mereu, ca nevasta lui Moș Anghel, și tot așa mai vrea să dorm.

Eu nu mă duc în locuri unde pot să fac bani. Numai când mor de foame mă-mprumut.

Eu curtez intelectuale sclivisite care mă-ntreabă „Tu pleci?”, arătându-mi direcția, chiar dacă eu vroiam doar să vorbesc cu Paul, cu cineva... să nu înnebunesc.

Alta

Și acum doborât de cafea, întins pe pat, încercând să fac un cântec, dar mai bine un articol de ziar pe care iei bani, viață în care nu voi face nimic...

Încerc să dorm, însă dorm ziua... Încerc să aburesc niște fete, însă nu mă pricep. Și cu mutra mea, fără bani, venind de acolo, George știe, dintr-un mic lad...

Degeaba încerc să gândesc, totul s-a spus. A vrea: creierul - un șobolan zvârcolindu-se într-un sac de nailon. A aștepta, a te crede inteligent sensibil și frumos, a spera...

Însă trebuie să fi cunoscut Liniștea cândva.

Datorii

„De fapt e groaznic să scrii așa”, i-am spus. Nu-i adusesem banii. „Tu doar pari un tip vesel și ușuratic, dar dacă nu există grăuntele ăla psihologic într-un poem, degeaba...”

Mă îmbătam. „Poate o să vin sigur.” și „Am dat la București din cauza ei care-mi spunea: *Când vorbești cu mine să taci.*”

Însă era vorba de altcineva... I-am spus că n-am bani.

Avocație păguboasă, pro domo

Atâta timp am scris numai tâmpenii... Dar cum poți să scrii când îți bubuie în urechi muzica proastă a colegilor de cameră, când n-ai o cameră a ta unde să ai grijă de tine, să nu înnebunești?

Alta

I-am spus că am avut o iubită, însă a înțeles imediat, a izbucnit în râs. Eu cu mutra mea nu pot să am nici o iubită, pe mine numai pământul mă va iubi.

Nicole

„Asta în mintea ta bolnavă”, mi-a spus. O prinsesem în brațe pe coridor și îi spuneam că mi-e datoare, că am vrut să mă duc după medicamentele ei când era bolnavă, că sunt al treizepelea care o caută azi...

Râdea frumos, ca o văcuță.

Trambulină

Nu poți să te gândești mereu la același lucru prost.

Sunt pe zi ce trece mai iresponsabil.

Trezit seara de George, am fost să bem bere să-i povestesc, când el n-o săruta pe Raluca, însă știind că cea mai bună poveste e când taci.

Tra-la-la!

Nu mai vroiam să cobor din tramvai...

M-am întrebat: „Tramvaiul ăsta nu poate merge altundeva? Aici nu se poate dormi? Și această muzică diafană – *Trenule, mașină mică, care beau și nu mi-e frică...* – nu ne poate înnebuni?”

Critică de artă

Sculptorul Ion este cel mai prost sculptor de pe pământ.

Nu numai că n-are nimic de spus, dar chiar spune asta.

Are un coeficient de inteligență cu minus și e urât ca noaptea, mai urât ca mine.

În atelierul lui a stat ea azi dup-amiază (întrebați-o pe Daria unde, eu nu-l cunosc) până ne-am întâlnit în holul facultății, la capul lui Eminescu, și a plecat undeva cu Anamaria și n-au vrut iar să mă ia.

Lege

Mama se zvârcolește în pat, eu mă zvârcolesc în pat, un cartier de insomniaci *decomdamnați* își rod cearșaful...

Mă întrebi de ce fac pe stângistul... Dar ce vrei să fac? Să mă arunc, Doamne ferește!, în cap?

Sigur, faima mea crește...

Sunt arătat cu degetul în metrou.

Primesc săptămânal bilețele parfumate.

Însă am rămas tot băiatul care n-a înțeles nimic, care nu vrea să meargă până la capăt, să facă dragoste sau bani.

Același om care nu și-a plătit restanțele și poate fi dat afară oricând...

Vreau să dorm cât mai mult, să nu mă mai doară...

Faima mea crește fără mine.

Filosofie grea

Apa bolborosește în baie, dar noi nu suntem ca apa...
Ne uităm ca găinile la Proteve...
Mașinile trec printre plopii încremeniți, dar noi, noi
nu suntem ca mașinile...
Noi ne îngrășăm când alții slăbesc.

Edict

O noapte cu vodcă, o noapte amestecată...
Sub tei e desființată iubirea: se ciopârțesc doi câini...
Am spus: „Devin câino-înțelegător pe zi ce trece! În
demonocrația asta ori muști, ori dispari...”
Și el: „Noi facem viitorul!”...
Pe bara asta de fier ruginit ce putem face noi?
Eu o să cer azil politic în Cuba, o să cer burse, o să
mușc, n-o să mai scriu nimic...

În loc de scăpare

Nu sunt solvabil și mai ales salvabil...
Discut despre cărți, încerc să înțeleg omul, dorm zile
întregi, împățuresc foi cum o să-mi fac o carte...

Nu sunt alesul luminii.
Nu sunt alesul focului.
Sunt alesul vântului care suflă prin pădurea de cruci.

M-am gândit la dragoste și-am înțeles: n-o să fie dra-
goste.

B-dul Kogălniceanu

Cristi are dreptate despre prostiile și înscenările mele...

De fapt, noi suntem într-o carte în care sunt și eu, în care e și ploaia, și ploaia de petale sub felinar...

Petale albe vânturate cu mașinile, pe lângă banca unde seara scriu.

Lift

Încercam să dorm cu capul pe masa din sala de afișaj, însă mintea mea țacănea cu tocurile, zdrăngănea cu liftul...

Încercam să-mi închipui că am murit și totuși sunt singur și n-o să vină nimeni în sala de afișaj.

Doar că până la urmă cineva intra.

Încercam să inghit un calmant și încercam să nu-l înghit, gândindu-mă cum mă voi chinui pe urmă să-l vomit.

Iubire

Când a venit Mihaela²⁸ dormitam pe geanta ei de piele, în sala de afișaj.

M-a psihanalizat (chiar așa a spus: „Te-am psihanalizat”), m-am gândit că numai ea nu apare în versurile mele – din cauza ei (a mea?) am devenit, poate, atât de trist...

După ea a venit Daria și am încercat să mă culc și cu geanta ei.

---

28) Mihaela Fetico, prozatoare de limbă olandeză, atunci studentă.

Singur cu luna

De ce să încerce cineva să mă distrugă?²⁹

Singur cu luna mă văd în fereastra asta de spălător,
când un duș șfichiuite dureros gresia...

Singur cu luna...

Numai eu și cu luna, numai eu și cu ea...
Și foarte departe o macara,
înțepenită între niște blocuri -
crucea mea.

---

29) Variantă a acestui poem: fără primul vers.

c) MĂGURELE SRL

Al cui e?

„Al cui e chipul din halba de bere”, te întreb, „și ale cui sunt aceste mâini nervoase și acești ochi cu ape în-tunecate care ne sfredelesc, ne sfredelesc?...”

Noi și ei

Cel care vine noaptea și n-are mamă. Cel care vine noaptea și n-are picior. Tu bei. Vine și spune „A omorât șapte!” Tu bei. El înțelege cum s-a făcut această casă dărăpănată. El spune. Tu bei.

Înțelepciune

Cine poate să știe ce e sus și ce e jos?
Ce e jos nu spune: „Sunt aici, sunt jos...”
Nimeni nu poate ști.

Măgurele S.R.L.

Aicea-s numa' birturi și case de plăci, căi ferate și ogoare, până la orizont și-napoi...

Aicea-s ziduri de BCA, gunoaie și kilometrice între-prinderi agro-industriale...

Sunt eu, sunt eu, sunt eu reprezentat în afară.

Când nu poți să uiți e mai bine să crăpi

„Te lepăd de la sufletul meu ca pe Satana!”, spune mama. Vine în camera în care încerc să adorm și aprinde lumina.

Îmi povestește a mia oară despre „nebun”, el n-a mai putut sta în casă... Își face cruci „Ăsta mi-e Dumnezeu Sfânt!”

Ăsta nu-i Dumnezeu, mamă, asta e sperietoare a urii, pictată cu sânge, uitată în câmp...

Vedenie

Toată viața mea am visat să adorm lângă șine.
Așa vântul n-ar mai fi legănat în fața mea hârtii...
Aș fi visat flori albe...
Aș fi fost sigur: nu mă voi întoarce niciodată...
Flori metalice s-ar fi lovit de șine, roțile de tren.

Ecou

Și cerșetorii?... Cine are curaj să le vorbească?
Cine îi primește în casă?...
Numai mama – ei... capetele lor se deformează, se fac
ca naiba... le ies coarne...
Nimeni n-are curajul să îi privească.

O-la-la!

De pe perete alt „catindat” zâmbește, retușat ca o pupăză, și dă din miini și dă din sprâncene.

- Bună dimineața, Sistem!

În lumina neonului toate par preistorice, până și scheletele paturilor, metalice, văruițe...

Parcă suntem într-un film de demult.

Parcă am fost cândva și abia acum ne dezgropăm, ne descoperim...

- Salut, scări de cămin!

- Bună dimineața, Sistem!

Acest pat care sunt...

Acest pat care sunt...

Acest pat care leagă moartea.

D) POEMELE DOMNICĂI

Preambul

Nu pot să scap de fata cu păr blond. Sunt niște vrăji pe capul meu ca niște șobolani morți. Degeaba sparg în cap cadavrul memoriei...

Am văzut-o la zece ani și mi-a spus: „Ce mai faci, Marius?!” „Nu te cunosc!!!”... Am văzut-o în zărilor viitorului...

Mă strânge de gât în trolee în care merg singur.

Of și vai

Tu ești cea care se joacă la șiretele pantofilor?

Tu ești cea care râde și se dă peste cap?

Ființă verde, ființă verde, nas pudrat... ieși din carte!

La măturat!

Tu ești cea care te rostogolești?

Rostogolește-te! Te rostogolești...

Te agăți cu dinții de buza paharului, te îneci...

„Așteaptă-mă, aștepta...” Zâmbești.

Tu ești cea care zâmbești.

Mecanic

Te uiți la mine de parcă ai urticarie, faci semne disperate, crezi că această casă trăiește și visează, lași câte-un măr la colț în fiecare zi...

(Eu îl fur noaptea, eu îl fur noaptea...)

De fapt în creierul meu gesticulează Ceaușescu. Creierul meu de fapt minte. Gura mea mincinoasă mai mușcă odată din tine...

Tu intri și ieși din oglindă. Un camion intră și iese din munte. La ușa generației opzeci bate un ciocan: HE-LĂU! Pădurea se dă la o parte.

Pantofii lucesc, capul se leagănă, mâinile tale ca niște papuci sparg lucruri necesare, necesare...

Tu dansezi, tu petreci...

Continuare

Și dacă eu sunt fluturele cel liber? Și dacă trecutul și prezentul se împletesc?

Te știam Domnica, te știam, și acuma n-ai nevoie de mine, ai nevoie de prietenele tale, ai nevoie de ceva care să sune frumos...

„Ești lezat... Numeri versurile, ești distrus de sistem...”

Vodcă proastă. Învață-mă într-o bună zi sintaxa...

„Te grăbești?!... Termină odată! Nu putem să confundăm planurile! Te-ai îmbătat!”...

Vodcă proastă... Ne sărutăm, obrazul tău ca un fluture catifelat...

„Mîine ne despărțim și mîine o să înnebunești!... Fața mea îți furnizează material... Ești nebun! De ce scrii ce spun?!”

Și dacă fluturele acela care se aruncă în flacără sunt eu?

Doi cobai, doi cobai...

Ca într-un dulap cu ușile rupte, ca într-o prăpastie (nu mai există viitor)... Și apoi Chopin și apoi treceam cu ea pe niște străzi de lângă Lipscani și am găsit o învârtelniță cu niște cobai într-o vitrină și ea: „Ei se joacă sau chiar cred că fug?” Și eu: „Suntem noi, suntem noi”...

Așa

Știi, azi la bibliotecă îmi imaginam că ar putea fi noaptea și tu ți-ai putea strânge pe pulpe rochia, o rochie de mireasă ca aia din vis. (Dragostea nu se hrănește cu palme, iartă-mă, dragostea se hrănește cu amintiri...)

Și tu ai putea să mă strângi în brațe și să te prefaci că ascuți:

- Auzi? Auzi orele nopții ca niște păsări mari?

Și... să te prefaci că ascuți.

Amintiri

Am o poză în care stai pe un zid, atât de serenă privind cerul atât de visător...

Tu, cu bluza ta înflorată sângerie...

Tu, cu începutul lui august în brațe...

Tu cu rătăcirii și tu cu stafii...

Și tu cârlionțată, ca un înger, pregătindu-ți viitoarele trădări, viitoarele iubiri, legănate pe funduri de amintiri (Lasă-mă să înțeleg lumea mea!)

Și tu proaspătă în tufele puțin ruginite, cu obrazul tău de jucărie de pluș, tu... cea de acolo, de atunci...

Aveai nevoie de un pisic ca mine, cândva?

Iartă-ne, Doamne!

N-o să uit niciodată seara acelei ierni murdare când tu ai coborât scara clinicii ăleia nenorocite - n-o să uit...

Chiar arătai de parcă se rupsesse ceva în tine, dar ceva mai adânc...

Distrusesei totul cu mine, iar eu mă prefăceam că citesc Marcuse și așteptam să te uiți la mine... Și nu te-ai uitat!...

Și toate obsesiile tale pline de sânge...

Am crezut că n-o să te mai uiți niciodată la mine.

Am crezut că niciodată surâsul tău nu-mi va mai lumina inima, că răul își va face zdreanță din tine...

Să ai grijă de hăbăuc

De ce și când sunt fericit să fac asta?

De ce să cer semne, să ispitesc?

Te am pe tine, tu îl ai pe hăbă`...

Ne mușcăm buzele pe o scară de tren.

Domnica, te iubesc, iubesc frica ta în dușurile unde te ascult, te iubesc...

Iubesc vocea ta copilărită în telefon, iubesc felul tău în care te pisicești...

Și văd cum pe geamuri aburite scrijeleai dragostea.

Și văd cum pe zăpadă desenai inimi, inima ta bolnavă și te iubesc, înțeleg...

Să ai grijă de hăbă`.

În gară

Mai sunt doisprezece minute până vine trenul tău.

Exact timpul pentru o poezie.

Exact timpul în care să dansezi tu (la Mihai) pentru mine.

Exact timpul în care pe vocea prezentatorului de la circ să plutească acest clovn hidos, trădarea mea...

(Nu o vei uita niciodată, nu o voi uita...)

Când nu mai pot să sper să fii mireasa mea.

Ceaikovski

Domnica la pian cu fundă cântând „Păpușa bolnavă”.

Existențe fragile și puternice în cameră, ca ea și, când nu există muzică, existențe înnebunite, ca mine.

Domnica, o păpușă bolnavă la un pian.

Fără prietenele care bagă mutre „Fă asta!”

Fără mine care urlu „De ce?!”

Domnica fragilă, iluminată, ca un suflet alb, ca o fantomă, la pian...

Într-o astfel de noapte acustică
eram beat și ursuz, teleleu,
mă gândeam la tot ce pierduse
în supa socială tâmpitul meu eu...

Domnica era departe, într-o poveste cu căței,
cu sora ei, prea veselă pentru mine.
Băusem tot ce aveam în lei, în cărți
și în miere de albine – băusem tot.

Și atunci am luat-o razna infernal și de tot.
Povestea care urmează e adevărată aproape în
întregime –
faptele s-au petrecut întocmai, de vineri noaptea
până luni la cinci
și au lăsat urme adânci în mine.

2. *Locul meu în spațiu (sau cu cine se poate vorbi la un telefon)*

Periculoasă umbră –
periculoasă atingere...
stau pe o stradă
cu sticlire de dinți!
În haina nopții
i-o dihanie groznică
ce încearcă
să mă scoată
din minți!

Măcar un afiș cu Milică
dac-ar mai fi
ceva tâmpit și isteric

să se-agațe memoria!
O reclamă la proteve,
hârtii fisticzii,
Ceva care să umanizeze
frica și furia...
O cabină de telefon
bălăcită-n istoria
atâtor grămezi de prostii!...

Și urlu pe stradă
și fug ca un prost
printre umbrele scâlâmbăiate
cu gurile lor sfârâind,
parcă roți
pe pavajul din mințile mele spurcate....

Sunt absolut sigur că mă urmărește ceva
cu dinții făcuți din cuțite!
O arătare înfocolită
în dinamite!

Palatul telefoanelor mă va salva!

Șantierul mă prinde cu brațele lui ruginite
în brațe!
În noaptea asta chiar voi vorbi
cu cineva!
În bălți strălucesc vrăjitoare hidoase
de paișpe carate
cocoțate pe case
și toată fauna din toate
televiziunile deochiate
ține de șase!

În cabina de telefon ca-ntr-o barcă!
Vuiesc fericite stafiile!
Am un moment de trac!

Joc un rol inedit!
Nu știi... parcă...
aș fugi și m-aș da izbăvit!

Cineva zbiară
dintr-un canal:

- Vorbește Ianuș! E momentul final!

Și m-am simțit de o mie de ori
mai deștept și mai bun.

Da'...
pe cine...
era...
să sun??...

3. *Îl sun pe Maiakovski în iad. Căruța
lumii se hâțână în groapa unei minți
de nebun. Nu-i vorba de mine.*

Formez numai zero -
ce-mi mai rămâne
între aceste leșinături de compatrihoți?...

Pe spinarea elefantului nopții
o stea tare șubredă
scoate limba la mine de-un cot:
- N-o să-ți răspundă!
- Știi tu, cu meteoriții tăi cu tot!...

Mă știe dumnealui,
n-o să se-ascundă - tu...
să-i spui curat
că l-am căutat!

În jur foșgăiesc pași ca-n port.

Toată umanitatea mă urmărește,
bot lângă bot.

Și el răspunde cu adevărat.

- L-au înviat!, țip.

Și el: - Fugi!

Ceva dur
mă izbește
în cap.

4. *Dumnezeule Mare,
imediat după scena asta de infarct
mi s-a rupt filmul și am luat-o
razna chiar de tot. Kuda?*

Unde merg stelele cele roșii
ca ochii unor noctambuli?
Unde se culcă ele, în ce
negre, stelare căciuli?

Unde sunt ochii mei cei frumoși
cu care cuceream bătrânele în copilărie?
Unde sunt bicepșii mei încărcăți
care înotau mai mult de o mie?

Și unde sunt dinții cu care mâncam
când era de mâncare în România?
Și memoria mea unde e
cea în care omorâsem prostia?

Moșule, nu cerceta unde s-au dus
acestea toate, ce-i clădit prin surpat se năruie
și într-un joc... Mă trezește un huruit
de motor și urlu: - E șapte?!

5. *Mă recunoaște cineva.
Fug ca soldatul necunoscut.*

Unde sunt? Ce-am visat? Sunt în hrubă,
escavat de o mână de fier?
În balon sau într-un frigider?
Scot capul dintr-un verde containăr
ridicat de REBU la cer.

Mă dor toate. Îmi scârțâie oasele.
Gunoierii mă privesc pe de-a-ntoarsele.
Sunt rău oare? Mușc? Sunt șomer?
Când unu' mă-ngheață cu o voce tratată cu ger:

- Țsta-i Ianuș! Înjura România la televizor.
Bă! Tu înjuri România?! Oasele mă-tii în cer!
Ca un urs prins în cușca de fier,
încep pe sub răni să disper.

- Semăn, zic, da' nu-s eu. - Bolintinu'!
Mă caut - nu mai am *bolintin*, nici nimic.
- Stai să vezi, zic, că pot să-ți explic. Și sar
și pe acolo mi-e drumul.

6. *Băiatul cel mic
în care a sperat mama.*

Unde fug? Ce mai aștept de la viață?
Spre ce adresă să mă îndrept
într-o dimineață în care îs ca o zdreanță
însângerată în piept?...

Numai mama mă ține de cinci ani în viață.
O mamă cât un ban găurit.

Mama-i în Făgă', iar eu îs paiată
pe străzi încrustate în zid.

Ce forță imensă, ce inimă mare...

În sângele ei zac lovit
ca într-o baltă de apă de mare.
La lumina palmelor ei stau în soare
ca un pitic, copilul cel mic...

Un urs! ce copil?! Put ca un pește!
Zac pe străzi – sunt o javră bolnavă
înghețată-ntr-o neagră zăpadă...
Mintea mi-e strânsă-ntr-un clește
nemilos, de-o întreagă Jilavă!

7. *Fug la Brașov, pentru că acolo
mă va angaja sigur Marina
Comercială. În plus, am o grămadă
de prieteni scriitori în acel oraș.*

Vântul mă prinde de gât
și mă scutură-n vânt: – N-ai pornit?!
În Brașov te-ai născut, în Brașov te întoarce!
Dumnezeu știe ce face!

– În Brașov?!... La istericii ăia!...
În anchilozata provincie!
Parcă nu mi-ar ajunge isteriile mele
din unica și propria producție!

– Ia mai lasă-mă,
domnule,
-n pace!,

Îi urlu cuiva care citește un ziar.

Ăsta se uită la mine cu ochii
cât două capace
de canal.

Iar un înger zdrențăros
îmi arată sânii-i bolnavi
pe colțul
dintre Palatul Justiției
și Spital...

Nu știu prin ce
mecanism al conștiinței
mă trezesc
într-un vagon
infernald de murdar.

8. *Rugină, rugină, rugină*

Ploaie legată ca un fum de copaci,
o ploaie cu ceața în vine...
Pe vagoane de tablă țopăie niște draci -
ciorditori de fiare-n rugină.

Controlorul nu vine.
Dă-l în basme!
Oricum

n-aș putea să-i arăt mai nimica
Mă ascund în cabina de fum
și-mi pieptăn frica.

Plouă cu rugină peste copaci,
o ploaie cu sfârșitul în vine.
Între morți îngropați în oameni săraci
stau - și zic că mi-e bine.

9. Sandokan,
tigrul Carpaților

Sunt legat
de țara aceasta
măreață
cu gheare
de sânge,
cu un spasm
de nebun,
ca un tigru siberian
de-o bucată de gheață,
ca un trist
plângăcios
căpcăun!...

Încremenit aici,
fără un ban,
mâzgălesc,
de un an,
un poem format
dintr-o bombă atomică
despre această
îngrozitoare
istorie comică
în care sufletul meu
-i un întreg
film indian.

- Ajunge!, urlu...
și mă opresc subit
cu ochii agățați de o venă
pleznită-n amurg,
risipită-n înalt...
Nu-s niciun Sandokan!
Sunt un cumplit

copil al unor fiare
hrănite cu napalm!...

Sunt ceva care a murit,
din start,
fără nicio discuție...

Sunt ursul din containăr.
Și filmarea de la revoluție.

*10. Ursul din containăr.
Un intermezzo enervant.*

- De unde vin?, mă-ntreabă controlorul
pentru a zecea oară...

Și îl privesc cumplit:

- Îs ursul din containăr,
cum n-a auzit?!

De ieri urlă toată presa că
am murit
și a scăpat din mine o fiară bolnavă...

Inimă spartă,
suferință atroce,
vin direct
din conștiințele roase,
vin direct
din direcția
în care sunt dus!

Voi, cu manualele voastre
scoase la produs,

Voi, cu umanismele voastre
libidinoase

măcar atât ați putea înțelege:
sunt al inimii timpului
strict produs!

Secretarele or să-mi mestece filele între dinți,
directoarele or să-mi trimită petiții și incunabule.

Și-o să sap un coridor în mine,
în care mă voi odihni strâns ca un șobolan...
O să-mi fiu străin și o să mă simt bine
și treaba asta o să dureze mai mult de un an.

*12. Ajung în Brașov. Trebuie să gădesc
blocurile prin care mi-am târât
copilăria. Toamnă cu găuri.*

Toamnă cu găuri, înserare cu zimți,
tramvaiele ca niște fantomatice apartamente
plutind în răbufnirile unor cumiți
brize de munte cât niște surcele...

Toamnă cu găuri în care ascund
tot ce a fost mic în mine.
Înainte prin toamna asta surd –
ca un detector de mine,

Toamnă cu găuri... necazul plutește
se leagănă tâmp printre stâlpi,
ceva trist se adună și crește
în aceste blocuri, în aceste stânci...

Toamnă cu găuri – mort navighez
prin orașul transformat într-o baltă.
Calea Griviței pare Canalul Suez.
Troleul – o tânără barcă...

Vârtejuri de toamnă în care se scurg
toți acești pești, aceste frunze!
Toamnă cu găuri – portocale de raze
explodează în mine ca-n unde...

13. *Da, a fost frumos.
La început totul pare
frumos într-o călătorie.*

Toamnă cu găuri!... Din găuri își scot
capetele, flenduroase dovlece,
o damă de stradă îmbrâncită de-un mort
și-un bețiv ce le strigă povețe.

Se întâmplă ceva blestemat
pe pontonul din fața lui Hidro?
Sau am luat-o aiurea, am
deraiat?
Sunt cumva beat,
stau rău cu banii?
Văd, peste tot, valul mare,
turbat?
În găuri de minte, îmi număr, de fapt,
anii?!...

Nimic din toate astea nu-i adevărat.
Pur și simplu, în centrul Brașovului,
pe una o fură golanii...

14. *Arătări. Poate că sunt numai arătări
– proiecțiile minții furibunde.*

Și mai departe sunt capete-n zid -
ce-i capul?!
Bolovani firoși care urlă urât,
rât lângă rât,
Spectacolul face toți banii!
Nu mă droghez! Vă promit!
Pur și simplu mă sugrumă casapul peisajului
zeul lucios din zid!

Din valurile mari ies scrâșnind
șobolani uriași
zeități submarine și
zeitățile unor tejghetari căzuși!
zeități de făraș!

Aș vrea să mă arunc brusc într-un pasaj
submarin, uriaș
între aceste pietre feroce de mari!
Dar nu pot să sar din vapor! Ajutor!
- Deschide, mă, ușa!

Tu nu vezi că mă cârpăcesc diavoli scârboși?!

Tu nu vezi că-și fac din mine mănușa?!

Căpitanul deschide, în fine!
Simt că vomit!

Aud după mine:
„Dă-l naibii de nebun urât!”

Ca o piatră!
Leșin fericit.

15. Cântec de nebun

Gâștele mari din oraș
scurmă și scurmă întruna.
Cei care mulg nori de caș
nu iau în barcă niciuna.

Eu stau ca un prost
într-o vană de fier
lângă parcare, în mușețel.
Un zeu mă dă în leagăn
fără să-i cer.

Umbre de porci în oraș
scurmă și scurmă cu jale.

Îndeobște fac pași,
din pământuri fac morți,
nu străbat nici o cale.

Eu stau ca un prost
cu furtuna în brațe.
Vâslesc din picioare
pe o mare de țate.

Gâștele mari în făraș!
Oamenii-porc în canale!
Să fiu singurul om din oraș
găsesc cu cale!

Dar stau ca un prost
în câmpul cu maci
cu gura-mpletită în bale
și mă-nfig ca un fier ruginit
în toți și în fiecare.

*16. Așadar: cuiva i se făcuse milă și mă
trântise lângă o tufă, într-un fost
mușetel. Marea sau balta sau ce-o
fi fost se retrăsese. Mi-era o foame
teribilă și se făcuse târziu. Trebuia
să mă-mprumut cu niște bani.*

Am sunat la ușa unui cerdac săpat într-o muncito-rească stâncă. Mi-a deschis o dihanie lungă, în pijama, somnorândă. Am întrebat-o dacă are ceva să-mi dea. O cafea? „Nu, nimic”. E târziu și pe-aici au murit. I-am omorât eu...

„Mersi, moșule.”, am șoptit. Și-am plecat teleleu. Până la urmă am făcut rost de mâncare și băutură. Mă ener-vasem prea rău.

Am spart o vitrină dospindă. Dădea pe dinafară, avea
prea mult, iar eu sunt un mic cetățean amărât. Am
dreptul, vasăzică. Sunt proletarul îmbuibat cu frică!
Și-aveam și cheile de unde-am stat în Brașov la sfârșit.
Poate că nu trebuia să omor pe-acolo nimic, poate nu-i
nimeni - mi-am spus înghițind un cuțit ca o vodcă tare.

Trebuie să caut copilul cel mic.

Dus în brațe de mama.

Să-l contrazic.

17. *Am aruncat cu pietre în
geamuri și nu a ieșit nimeni.
„Următoarea stație: Speranța”.*

Am probat cheile și a mers.

Cam tremuram.

Le cam roteam în sens invers,

da' am intrat.

Aveam norocul înfiorător că

eram deja beat.

Și speram.

Casa - goală ca-n palmă - nimic.

Urme de șobolani în praful din baie.

Turme de fantome, turme de amintiri,

galopând...

Pe masă sunt vechile știri

lăsate, proprietarului, de mama.

Am aprins doar pe hol, ca să nu iasă

nici o văpaie.

Rezemat cu capul de zid

plâng și mănânc.

18. Sunt beat turtă. Prin camere,
luminând cu bricheta șutită.
Toată mobila apartamentului e
alcătuită dintr-un singur dulap.
Pe care n-am curaj să-l deschid.

Aici a fost patul în care dormea.
Mama mea cât un ban găurit.
Același dulap vechi, scorojit,
stă aplecat ca un bețiv
spre dușumea.

Ferestre de praf străjuiesc și acum
viitorul trecut. Curentul se-nvârte la fel
aproape vizibil - parcă-i un fum
căutând un cap viu de distrus.

În pereți îs desene rupestre de mama -
urme adânci ca să nu ne mărească chiria...

Numai mama lipsește - încep să strig:
- Mama! Maria! Mama!
Mă prind de-un cârlig
ruginit, mă izbesc de perete
și strig.

19. Gesturi fluturate-n vânt

Ca un gest
cu cuțitul
într-o sticlă murdară,
o mănușă ce sfarmă
o flacără goală
cu părul vâlvoi
sparge ușa
un vifor cumplit -

Eu sunt! -
Acest urs
într-o gheară
din zid!

Mă zvârcolesc -
ce peisaj cumplit!
E mama!
și eu sunt
cap zidit!

Mama!
Smulge-mă
din această poveste!
Vreau să fiu fericit!
înapoi cât drum este?
... în basmul în care
mereu ești iubit?

... Pune-mi un diafilm,
spune-mi o prostioară,
nu lăsa clipa asta din mine
să piară...

La schimb am o noapte alcoolică!
Întunericul își picură șandramaua
fix la mine în cap!

Mă ascund în dulap!

Gura nopții-și deschide în gură
o gură băloasă de crap!

Vreau să fug, vreau să plec!...

Unde-i George?
În ce pod de tren zăvorât?

Dintr-odată șobolanul memoriei
despică podeaua scâncit!

Unde-i George s-aprindă lumina?...

Fug spre Sud.

Am pornit.

20. *Jigodia disperată* *în care a sperat mama*

Mama nu va uita

niciodată cărarea

spre leagănul în care

mă vântură uitarea,

spre leagănul de piatră

în care zac,

zdrobit,

ca un pitic,

copilul cel mic,

jigodia disperată în care

a sperat mama...

Mama o să-mi aducă ceva de băut.

Mama o să mă ducă în brațe spre Sud.

Mama o să-mi dea mereu

timp de gândire.

Mama o să-mi vorbească mereu, în amintire.

Mama o să fie mereu

jumătatea bună a sufletului meu.

Mama o să mă învețe să cânt frumos

și voi reuși.

Mama o să mă-nvețe gândurile ei,

ca niște jucării...

O să le deschidă în fața mea

și eu o să râd...

Mama o să se întindă nebunește la pământ,
ca să audă pașii terfeliți ai copilului său.

Mama se va ruga pentru mine Lui Dumnezeu...

Mama mea va rămâne mereu
jumătatea bună a sufletului meu.

Și...

Mama mea o să construiască o bombă atomică,
pentru mine!

Mama o să mă legene tandru,
în submarine!

Mama o să arunce în aer Turnurile Gemene
a doua oară

ca să înțeleg cum de s-a putut
să nu mă doară...

Mama o să mineze
marea amintirilor colective
cu imaginea mea!

Mama o să bage versurile mele
în manualele luptătorilor Al Qaeda!

Mama o să mă ascundă în munți!
(Munți din basme, străbătuți de punți...)

Și va pune mașinile morții și femeile
la dispoziția mea!

Mama o să mi se-ascundă în minte,
tânără și plină de căi sfinte...

Și va pune mașinile morții și femeile
la dispoziția mea!

Vom trăi în centrul lumii,
care e Durere,
pe o stea...

Și va pune mașinile morții
și femeile
la dispoziția mea!
Vom trăi îmbrățișați
în stomacul lumii,
în fiere...
Și va pune mașinile morții
și femeile
la dispoziția mea!

21. Un vin cu cântec

Am luat bani de la prieteni,
o grămadă de bani
ca să plec mai departe
în istoria asta
încrustată în geam...

Azi vâr viruși haini
într-un cântec de alungat năpasta:

Ursul din containăr - puterea săracului,
ursul din containăr - ceaun sângeros,
ursul din containăr la porțile dracului,
ursul din containăr - cianură în os
și cântec în gaura sacului...

Ursul din containăr - sunt cel mai puternic
bărbat mort de prin coada alaiului.
Lămpașele morții nu mă-neacă, înot
tot pieziș către Porțile Raiului...

Îs ursul din containăr, îs mort și înot
tot pieziș către Porțile Raiului.

22. *Cuvinte la telefonul imaginației.
(Într-un personal care, de
fapt, venea de la București.)*

Trec printr-un început de iarnă frumoasă
ca printr-o priceasă.

Toate gândurile fără scăpare dorm.

Cerul și-a umflat pieptul cenușiu cu ozon
și mă vorbește pe mine.

Trimit un tren, ca un poem,
spre tine.

Vreau să știi că mi-e bine.
Nu-s nici trist, nici flămând.
Pornesc într-o direcție greșită,
dus de o ispită,
dar ajung tot la mine.

23. *Mai trist, mai nou, mai zguduitoare*

Tristețea-i de vină!
Cretina!
Acum
ridic arătare în mine.

Pe poduri albastre,
în luna de fum,
tristețea-i în brațe cu sine!

(Ridic altă cale în mine.)

O scrumbie într-un borcan cu parfum,
o fată cu părul albastru duium,

sculptură în os,
viitor canceros,
un brânci - într-un os -
și e scrum!

Tristețea-i o fată din mine.

24. *O încercare de a trece strada*

Încerc să trec o stradă
care leagă
o cale ferată
de un ogor
încă multicolor.

Presimt că în această
aventură ciudată
cu o bucată din mine
o să mor.

Amintirile-mi taie o cale
cu boturi râioase
de tiruri de turci!

Nu poți să faci nici un pas
pe această autostradă
în vălătuci!

- Stați puțin!, le urlu mașinilor, - Oprți-vă toate!
Până și Prințul Său Charles o fost zis
că suntem într-un site cu istorii curate!
Pe aici declar sens interzis!...

...Până la urmă... de ce aș trece? - nu înțeleg,
nu-mi găsesc nici un drept...

Într-o după-miază în care îs o puiată
însângerată în piept...
Mortul nu trece strada
dacă e mort deștept.

*25. Maria Tănase văzută printr-o
sticlă de bere pe jumătate goală,
într-un birt muncitoresc din Podiș*

O masă - ca de tablă,
un banc - ca de sudură,
lumina pare scoasă
din cea mai tristă gură...
Pereții strică meciul -
cazarmă defectată,
istoria se rupe
bucată cu bucată,
hârtie de ziar blondă,
hârtie de ziar sură...

Pe bănci de fier,
pe Styxuri,
conștiința-n veci ratată...

O mătrăgună -
țâța istoriei în gură.
Televizorul mere,
Târnava Mare cură...

Acu' te văd! Deodată
se-nvârte-n minte scorul...
Eram cu mult mai faini
când hăcuiam vierul!
Stăteam pe prispa casei -
lumina mult untoasă
ne învelea în falduri eterne,
de mireasă.

Ce sculă-i România?!, întreb,
cu glas de ceară...

E mămăliga asta
de smoală și rugină?...

Ești tu, tu,
Mărioară?...

Rugina asta care,
încet, ne ia de mână?...

... În această dimineață cenușie, când stau pe gânduri
într-un birt muncitoresc din podiș, am chef să te ascult
până la sfârșit, până terminăm povestea - eu și tu.

Eu - un om trist pe care memoria neamului, roasă de
viermii securității, îl apasă.

Tu - un trist înger național cântând sacadat într-o
sticlă goală.

*26. Un han pe marginea drumului. Sau
pe cine poți întâlni într-o curvășărie.*

Călătoresc mai departe,
înspre nimic...

Dau de un han care
scîrție în peisaj.

În marea asfințitului
pare un mic
leagăn pentru păpuși,
la traforaj.

Cobor de pe calul acestei tristeți -
frumoasă-i hangița,
îngeri-s beți și
servesc pița.

Frumoasa se-apropie într-un dans legănat:

- Nu vrei o fetiță

sau,

poate,

două

-n pat?!

„Curvo”, îmi vine să strig,

„eu te credeam

ruptă dintr-un film diafan!”

- Vreau o stalicinaia!

De fapt...

ce aștept de la om?!

Nici nu mai sunt oameni!

(Maimuțe cu cozi ridicate
se scâlămbăie-ntr-un pom
cu merele toate furate!

„Voi,

fructe ale binefacerii

civilizate!”)

Îmi vine să mușc și să urlu,
dar tac -

nu-i nimic!

După vreo cinci guri de vodcă

mă răzgândesc -

aș vrea și o babă sumesă!

Desigur, glumesc...

Mesenii sunt vechii mei companioni
aspiranți la vreun rang curtenesc,
iar această

hangită murdară

e o prințesă!

O să cad c-o curvoaică
ce geme drăcesc!
(Sunt prost!...
Nu gândesc!)
- Prințeso,
-i șoptesc,
și ea râde ca proasta,
pe tine te vreau
într-un caftan turcesc!
- Eu acum muncesc,
zice asta,
așteaptă puțin...
Nori grei se scurg prin ferești.
Aștepți și gândești:

27. *Seară zaumi la castel*
(În cerul vărgat nu-i nimeni ca El)

Un rege stătea pe o bancă,
un sclav hohotea în castel...

În camera mortului miel
pianul cânta la comandă.

Un pumn de rugină într-o zare de fier -
soldatul mâncat la comandă.

Acest giuvaier. Un cal între stele
povestește pe nări. Aceste obiele.

Un sclav hohotea cu o gură de fier,
un rege strângea pietricele...

28. Necuratul mă împinge pe scări

Pe unde se-ajunge?

Trei tururi ocol,
prin apele calde și line,
prin oala de sânge și spaimă,
prin gol...

Pe unde se-ajunge,

frumoaso,
la tine?

Și cărnuri peste cărnuri,
și cu sudoarea-n nas,
și la covorul nopții -
tot noaptea care bate...

Făptura ta de carne se supune,
ce zimți!,

și ceva mai tare -

COADA DE LA SPATE!!!

- SATANO!!!, - urlu

și o arunc de pe mine.

Necuratul mă prinsese,

vezi bine...

Urlam ca un nebun,
aveam mult de plătit,
eram ce sunt și azi -
o ființă făcută din rușine!

(O scenă de infarct,
pe care-o meritam!
Cu toată mintea mea,
cu spartul meu de geam!)
Mi-a fost o frică!...

30. *Cum vor vorbi cu Dumnezeu.
Un cântec împotriva lor.*

Slugoi grași,
                    înfășați în mătase,
fabricați
                    în industrii de stress,
minți stricate,
                    lăfăite în case
  -stadion,
îmbătate-n succes...

Toate-aceste arătări fără eu...
cum vor vorbi cu Dumnezeu?

Ziariști cumpărați
                                    de pomană,
al limbajului
                                    îngălat cimitir,
vieți sumese,
                                    cântări la comandă,
rătăcite-ntr-o strîmbă
                                    figură de stil...

Toate-aceste arătări fără eu...
cum vor vorbi cu Dumnezeu?

Și aceste
                    curat -
                                    sarcofage,
venin pur,
                    împușcat cabaret,
care perie
                    -ntr-una
                                    nuanțe
dintr-o victim-a lor,
                    mort discret...

Toate-aceste arătări fără eu...
cum vor vorbi cu Dumnezeu?

Cum va vorbi Năstase? Răduleasca?
Dar „palmier de stat”, zis Agaton?
Ce o să zică Nelu la Floreasca,
la Bellu sau, pardon, la Pompignon?

Străin ești tu, ce vrei să știi acestea
de tot ce ține-n brațe acel abis...
Acolo speri să-ți poți spune povestea
și să-l primești la masa ta pe Hrist.

31. *Editia de dimineață. Cântec la tarabă.*

JOS L. M.! JOS LOCOTENENT ENACHE!
JOS F.S.N! CU ȘOBOLANII LUI ȘI
CULTURA LUI DE ȘOBOLANI!
ĂSTA NU E NICI CAPITALISM SĂLBATIC, NICI
DEMOCRAȚIE SOCIALĂ! ASTA E PROSTIE!
JOS DINAMO!
JOS STATUL ROMÂN!
JOS SOCIETATEA ROMÂNĂ!
JOS RELAȚIILE SOCIALE ROMÂNEȘTI!
JOS RELAȚIILE NOASTRE CU ALTE STATE!
JOS L. R. C.!
JOS FACULTATEA DE LITERE!
JOS BINELE PE CARE MI-L VOR PĂRINȚII!
JOS TOȚI PRIETENII!
CU TOATĂ PRIETENIA LOR!
JOS!
JOS INTEGRAREA-N U. E.!
JOS TOT CE AVEȚI VOI ÎN CAP!
JOS PĂSĂRELELE ȘI FLORICELELE PE CÎMPII!
JOS CAIETELE DICTANDO!
JOS DESFRĂUL!

JOS A PATRA PUTERE ÎN STAT! JOS!
JOS N. A. T. O!
JOS RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA IRAKULUI!
JOS ROMÂNIA FEDERALIZATĂ!
JOS ADVĂRTAIZING!
JOS ZAPP MOBILE!
JOS CU VOI, CARE MI-AȚI DISTRUS VIAȚA,
CU URMAȘII ȘI URMAȘII URMAȘILOR VOȘTRI
ÎN VECI!

32. Orice epoe e imită marea

Îs în Sighișoara. Aici n-aud chemarea
sălătrucelor verzi în care te pierzi,
în care îți induci moneda falsă, visul.

Speram, dar speranța
s-a pierdut în cirezi
din norii grei care au încolțit apusul.

Cel mai bine m-am simțit în Cernuc.
Cel mai rău la Constanța.
În Cernuc, prin acel Sălătruc.
În Constanța, cu Tanța.

Cel mai bine a fost când visam.
Cel mai rău eram rupt,
privegheam o femeie – jandarm,
moarte pe dedesubt.

Cel mai rău în uitare s-a copt.
Cu această ocazie fistichie,
prins în gheare și rupt,
am scris și-o poezie.
Sunt în Sighișoara și-s tare năuc.
Dar o țin minte și ți-o dedic,
Sălătruc:

33. Poezia (Răsărit pe mare)

Stăteam în fața mării ca în fața morții
singurătăți răzbătute de sânge
iubindu-ne cu disperare mâinile
ca eroii tragici înaintea hecatombelor
bucurându-ne că trăim din nimic...

Și atunci am vrut să vorbesc
cele care nu mai erai.

34. Cântec de drum pentru gnom

Unde să merg, mamă,
unde să-ți meargă
copilul tembel?
Cît mai departe de oameni -
e adevărat
Într-o direcție greșită
ca într-un pat...
Într-un spital
ca într-un dulap!...

Unde să-ți merg, mamă?
Unde să-ți meargă
copilul inert?...
El îți merge la inimă
și îți ține de cald și de mîncat.
El îți merge în minte
cu un vers îndelung mestecat.
El îți merge într-o cruntă durere
și e bun la deznădejde -
o va dovedi...
El se prinde mereu
când alții spun prostii,
numai prostii...

Unde să merg, mamă?!

Un personal

mă va târî

încotro va vrea el...

Eu voi întoarce totul pe dos

în orice memorie

de pe traseu,

- o păpușă slinoasă

și în ea, Dumnezeu! -,

un

pe dinăuntru

grille-ciel...

Un fals Ariel!...

Mulțumesc, Selafiel!

35. Profesioniștii disperării

Cu profesioniștii disperării, înaintez spre culmi

de omenesc avânt și-nnebunit parfum.

Cu profesioniștii disperării meșteresc

la șeptica serii

în burta de tablă,

într-un ritm nebun.

Cu profesioniștii disperării,

cu ochii lor morți,

cu mâinile lor reci ca o apă

de izvor de stâncă

joc acum la sorți

speranța să treacă

viața-n care morți

lopătăm c-o sapă.

E durere tot.

E durere tot.

E durere tot.

Auzim în roți.

36. Sighișoara – București, via Copilărie

N-am rezolvat nimic,
ca de obicei,
n-am întîlnit pe nimeni.
Copilul cel mic nu mai e
printre ei,
ei nu mai sunt oameni...
Sunt oameni de formă,
sunt oamenii ruți,
cotcodăcind,
în văile pripasului,
că poți să omori
când încerci să săruți,
că omul a dat
dimensiune
atlasului...
Suntem oamenii-ruți,
păpușarii tîmpiți,
fără folos,
cu un folos nedemn,
hoit prevăzut,
de mic,
cu un destin
dement,
gesturi de lemn
într-un geam transparent
tot trudind la încropirea nimicului.
Un nimic colorat violent.
Vă semnaleză asta
un oarecare Ianuș,
student sau fost student.

38. *Mic cântec de nebun (bolnav și bolund)*

O deprimare totală –
tot ce putea fi mai rău
deja s-a întâmplat.

Micuța moarte, micuțul
rânjet, micuțul pat.
Plus 24 de carate
de sindrom discordant.

Tot ce putea fi mai rău
deja s-a întâmplat.

39. *Sărăcie e numele tău*

...Și pentru că ai visat frumos
cu fruntea sprijinită de tăblia mesei
când vorbele îți musteau înfiorătoare
ca un mărunțiș al bietelor zile alcoolice,
Sărăcie e numele tău...

...Și pentru că ai spus „voi pleca departe”
și „departe” nu avea mai mult sens
decât tabelele de punctaj de la întreținere
pe care ai ținut întotdeauna scorul acestui meci
fără sfârșit,
Sărăcie e numele tău...

...Și pentru că ai zis că faci bani
și ai făcut trafic
și pentru că ai zis că faci dragoste
și te-ai rostogolit îngrozitor

Totul

*Tuturor postmoderniștilor din România
(y compris Basarabia)*

Zgâlțâia fereastra să prindă ceva,
să-și înfigă,
mâna cu degete încârligate
în făptura tare, nebunească a nopții.

„Asta e tot?”, întreabă criticul
înverzindu-se subit, gâtuindu-se tandru.

„Tot, tot...”, răspunde mecanicul de locomotivă,
„mai trage și tu de ea, tată,
mai bagă tu ceva...”

„Asta e tot?!?!”, urlă o făptură de aer,
scoasă din frigider și apretată în pripă.

„Ce e tot?”, întreabă depanatorul,
scoțând capul fumuriu din motor
ca o bombă târzie.

„Ce e tot, totul?”

„Tot, tot...” – răspunde mecanicul,
băgând cheia, trăgând manivela,
developând tristețea, hârâind întunericul,
ancorând, cu ultimul vagon prăfuit,
noaptea.

Legatul lui Ianuș

Ce-mi pasă mie, nea Gherguț, dacă mor eu ori altul?

1. Prevederi extratestamentare

24 iulie 2001

Într-un lift ruginit moartea vine...

Sunt pe cale de dispariție,
știu...

Viața

e

ca o floare amară,

înflorită

în colți

prea târziu...

Sunt un porc performând la vioară

prea târziu, prea târziu...

Scorojiți sunt pereții, ca fața
unei babe ce-o ține-n blestem,
unei babe căreia ziarele, viața
i-au făcut șirul zilelor ghem...

Sunt bătrân! O să fac douășșase!...

Douășșase

lovituri

de cuțit...

Stau la pândă

amintirile,

roase,

stă și sufletul,

greu,

mătrășit...

Ce tristețe, ce floare murdară
clipocește în cerul din lift?

Ia mai dă-o-n durere de boală!

O să fiu
un cuțit
ascuțit!

2. Bilanț preliminar. Poemul începe ca o crimă organizată.

*Moartea poate să vină ca o pasăre care ți se așează pe per-
vazul bucătăriei și să-ți spună: „Program de nani, bătrânu-
le, de când nu te-ai mai odihnit?” Poetul, ajuns în casa lui, la
masa lui, se simte, brusc, de o dărnicie uriașă. Cineva bate un
covor în spatele blocului, iar aceste bătăi îi ritmează gândi-
rea. Drapelele morții par să fluture la geam, dar se poate să
fie un simplu stol de vrăbii.*

Încrustat
ca o gheară
între zidurile-aceste,
nu-s mai „marfă”,
nici „cool”...

Pur și simplu-s
haios ca un pește
bulbuc
ca o gură de tun.

Cine așteaptă, cine-și dorește
șandramaua
pe care o las?

Poate vântul șfichiuind
ale ploilor crește
peste blocuri lungite
de nas!

Am în cap
amintiri
necurate,

cât un
poligon
de necaz!

Nu le las!
Sunt poprite
cu rate

de plătit
la al nopții lăcaș...

Las,
în schimb,
o fractură la roate,

întâmplare
cusută
cu sîrg,

USR-ului,
să-și facă
BUCATE

nu așa
lamentouri
de murg...

Și-o fimoz-am avut,
de se poate...,

dacă are ceva doritori...

Pân-atuncea
tot lor,
în tratate,

vrând-nevrând
le-o-nfășor.

(Ca să moară
nulitatea G. Chifu
ușor!)

Și sărmanului Nelu', coconu',
pre-cerist,
ușier de tripou,
ca să crească
vârtos
îi las somnul
violent
ce mă-ncearcă
burdușit în metrou!

Și îi las...
banii mei
de mardeală!
Și îi las,
s-o împartă,
pe sticlă,
ca sfinți,
cu sărmanul Milică de Boală,
preș,
la Secu tocmit,
pe arginți,
gura mea...
cu paișpe dinți!

4. STOP!

Ești gata să treci, tinerețe ocrotitoare,
dar n-am fost nici copii, nici cumiști...

O lume
în cap
o furtună
în buzunare...
Nu mă călca pe nervi -
calcă-mă
în picioare!

E vremea!

-s frumos

ca o proteză de dinți!

*5. Nu e nimeni aici,
dar va fi bine.*

Memoria m-agață!

Întinde telefoane

la care nu e nimeni

la fel ca în trecut...

Sunt eu

robotul

care

îmi spune

„Va fi bine!”?!

Sunt eu

cel ce

imită

fundalul gros,

de ploi?

*6. Gândurile prezentatorului
continuă. Iară și iară...*

Dar cui îi pasă? Pe cine doare?

Vă urăsc ca un bivol pe moarte,

spumegând...

Toate sunt liniștite și neprimitoare.

De ce-am mai văzut flăcări în neoane

și lumina din soare?

Lumină de unt!

...Cam scump unt!...

Prostii din care face noaptea acordeoane!
Te pupi,
    în vals,
        pe bot,
            de drăgălaș ce plângi...

Dar clipa când voi geme înfășurat în ziare
sticlește-n răsucirea de-ntunecate crengi.

*7. Ar trebui să se oprească, domnilor,
văicăreala asta intelectuală!
În bocetele spectatorilor, oferim o...
PAUZĂ PUBLICITARĂ:*

Oamenii timpului
    îi înșfacă
            bucatele,
oase
    troznind
        între fălci.
Când vine
    clipa
        să sune
            aproapele
ușa-i
    blocată
        pe veci!

Ce lume faceți?!
    Cine strunește
            acest nebulos bidiviu?
Numai durere și
    disperare
și cranii
    scâncind
        în pustiu...

8. În fluierăturile publicului spectator,
și telespectator, Ianuș e nevoit
să se întoarcă la Legatul lui.

Cariera mea toată,
de visuri funingine,
la Victor s-ajungă,
vreau,
toată.
S-o poarte-n Germania,
să-i smulgă istoria,
s-o treacă
prin vamă
la roată.

Și-i las prietenia
ca un rac care sângeră,
ceasornic
întors
împotriva
tăcerii
în care
crăpăm,
boală sigură
a timpului
care-și pierde
convingerea.

Mai am în cap o schiță -
idee-embrion
a ce se poate face
cu foaia și cu scârța.
I-o las, dospită-n minte,
lui Chiva,
Napoleon,
s-o ducă mai departe.

Concizia voastră
mi-a spart șanțuri
în cap!

Ce poziție am?!
Ce *profile?*... -
telefonul
zvâcnește
din greu -
... de vorbesc
în asemenea hal?!
Cine-s eu?!

Mesaje de mail
se strofoacă
s-arate
că nu-s
chilipir.
Toți bârfesc
toți înjură
și crapă
guri spumoase
cât mai
abitir!

- Domnu' Ianuș,
lasă-i în puii mei,
hai la o bere!,
înserarea
îmi geme
la geam.

Nu mă duc -
entorsia minții
îmi cere
să răspund
dram cu dram!

10. Atașez un c.v. al individului Ianuș.
El nu luptă, cum se spune, pentru
imagine sau glorie, ci pentru ceva,
desigur, cu mult mai subtil...

Nu pot să fac altceva decât să mor.

Toate gândurile mele pe secundă
nu au valorat niciodată nimic.

Am distrus viața părinților mei
și viața iubitei mele.

M-am lovit de mine
în toți oamenii pe care i-am cunoscut.

(Cocoțat „foarte sus”
pe un val foarte jos...
„Un posibil
Coriolan Drăgănescu...”)

Am un poem în care chiar spun:
Vreți să-l terminați?!
Imposibil!

Ianuș
nu-l poate distruge
pe Ianuș!

Mai mult decât nimic
în strada care latră
am fost în slujba nopții
în cap cu-n somnifer.

Am fost și treaz!
Iubirea
m-a prins ușor de toartă

și m-a zvârlit
ca sânge
mirificului cer!

Mai mort decât viu
mai trist ca o vacă
lihnit pe o bancă
am vrut să spun tot...

Mai mort decât viu
mai trist ca o vacă
ținând floarea amară în bot.

11. Și totuși, iubirea...

*În care Ianuș își aduce aminte, în cele din urmă, de ființele
dragi de lângă el.*

Domnicăi
n-o să-i las nimic...
Ea-mi stă-n
culcușul dintre vine.

Pe nori de perne,
în plin somn,
o iau cu mine...

Revistei „Noaptea” – nici atât.
Doar mutra mea,
tembelă foarte,
și o dorință –
visuri sparte –
să-i fie bine!

Iar altor oameni nu le las
mai mult decât au vrut din mine.

12. *Ultima oră: Ianuș strecoară o
știre greșită în prima pagină a
„Evenimentului”.*
(*A se trimite la corectură!*)

Știre greșită,
                    faliment așteptat,
oasele zilei
                    rupte,
                            în sânge...
Și această corectoare
                            frumoasă
  ca umbra unui copac...
Biroul o strânge,
                            o frânge!

Nu mai am nici o șansă!
                            Rateu accelerat!
Cu capul în moarte
                            înfipt
                                    ca-ntr-un sac
în minte-mi dansează
                            trenuri care au deraiat
și această corectoare...
                            ca umbra unui copac.

Iar mâine va începe
                            altă zi tristă, îngrozitoare...
Oamenii te vor privi cu neîncredere
                            ca pe un scelerat...
Gândurile or să zbârnâie ca sârma
                            în neuronul din cap...
Inima se va strânge în piept
                            ca un pumn
ca o floare îngrozitoare...

Lumea se apropie de sfârșit

Ne apropiem de punctul zero,
de embrioanele gheții
azvârlite în spațiu.

Viața s-a schimbat și
e pe sfârșite.

Imaginile colcăie de o
îngrozitoare animalitate subversivă.

Trăim o bucurie
căreia nimeni nu mai are curajul
să-i spună bucurie.

Iar tristețile noastre
sunt niște manechine
cu capul în pumni.

Ne apropiem cu fiecare zi
de nimic și de nimeni.

Și e firesc să fie așa.

Astăzi nimeni vorbește la televizor
despre nimic.

Nici o diplomă nu mai poate certifica
nici un fel de inteligență.

În diplome se înfășoară nimeni
când vorbește despre nimic.

O sută de mii de bombe atomice nedeclarate
pândesc situația ca niște sălbatice
pisici înfometate.

Ziarele colcăie de propunerile indecente
ale unor tinere mame ale unor
bolovani de azot.

În fiecare zi câteva milioane de pături de ozon
se sinucid.

Iar poporul votează.

Cum am mai spus:
în mașina lui Zero
ne apropiem înfiorător de nimic.

Iar subdezvoltații lumii acesteia
se luptă în continuare.

O sută de milioane de teroriști
dirijați de Bush
lucrează în taină
la potolirea noastră definitivă.

În taină și absolut aiurea,
pentru că ăsta nu e cel mai rău lucru
de pe pământ.

Marea Afacere își apasă în toate memoriile
amprente sale slinoase.

Iar pianul inimii mele plusează
cu muzica asta de circ.

**Două miliarde de oameni sporovăiesc
în fiecare zi în mașele internetului.
Ei încearcă să mă convingă
că totul e dirijat de Dumnezeu.**

**Un miliard de mașini împrășcă zilnic
farmecele lor otrăvitoare în atmosferă.**

**Alte zerouri continuă să vândă
și să cumpere Pământul.**

**Mai oarbă decât ultima cârțiță
umanitatea înaintează.**

**Spre Iad, spre fiertura Zgipturoaicei,
spre îngrozitoarea explozie finală.**

Spre nebunie.

ȘTRUMFII AFARĂ DIN FABRICĂ (!) (2007)

Oblio

Îmi place filmul ăsta ciudat –
are cumva legătură cu mine...

Sunt cumva un băiat aiurea, nefiresc,
dar nu o victimă – Doamne ferește! –
nu exagerați!...

Sunt un poet cu faimă!

Dar un băiat împotriva curentului.
„Cu două sute la oră pe contrasens”
înaintează nehotărât prin viață.

Îmi place „Oblio” pentru că personajele lui
au replici superînțelepte – adevărate koanuri.
Iar băiețelul e înțelept fără să vrea să fie înțelept,
tratează lucrurile firesc, cu măsura bună.

În Oblio e cumva viața mea –
o căutare continuă de locuri și oameni,
o căutare de vorbe și povești –
mi-e și rușine să spun ce meserie am.

Curajul lui Oblio
e o formă necunoscută de inadaptare.
Ființa lui e candoare,
iar candoarea –
un fel disperat de a spera.

Iar muzica face toți banii –
un fel de Syd Barret pocăit
vrăjește o chitară cu clape.

Oblio e singur în pădurile minții.
Eu sunt singur acasă.
Mă uit la un meci de tenis
care nu-mi spune nimic.

Sunt Oblio sau sunt
conștiința băiatului de lemn
în cutia ei de chibrituri?

Omul-stâncă doarme de zile bune.
Omul-indicator arată bătrânețe și moarte.

Oblio îmi seamănă.
Ca o picătură de apă.
Rătăcește în pădurile minții.
Vrea să se întoarcă Acasă.

Cântec elementar

**M-am dus cu Zveruța la circ.
Ea s-a bucurat, a râs, a aplaudat...
Mie tot ciroul ăla nu mi-a spus nimic -
eu mă uitam ca la o pânză albă.**

**M-am dus cu Zveruța la teatrul de păpuși -
ea s-a bucurat, a râs, a aplaudat...
Eu n-am înțeles nimic din toată comédia aia,
eu m-am uitat ca la o pânză albă.**

**M-am dus cu Zveruța în parc, printre jucării...
Ea le vroia pe toate, țipa, aplauda...
Eu nu vroiam nimic, eu mă uitam
ca la o pânză albă.**

Cel bun, cel rău, cel urât

Sunt Marius Ianuș, am petrecut 30 de ani în viață, iar acum merg pe bulevardul năclăit de ploaie cu cămașa lipită de piele.

De parcă Țoalele mele ar înainta singure, pe trotuarul desfăcut. Lângă nimeni.

Ce am făcut în 30 de ani?

Cine sunt, după 30 de ani de viață?

M-au iubit câteva fete și am scris versuri despre mine, despre ele și despre mama.

Dar cine sunt? Ce am scris în versurile mele?

N-am scris versuri de dragoste.

Mi le-am adus în minte și m-am îngrozit.

N-am scris mai niciun vers de dragoste...

Am scris versuri în care îmi răzbunam viața, gândurile, anii care treceau, treceau întruna...

Am scris versuri îngrozitoare

într-un moment al istoriei îngrozitor

încolțit de fiare hotărâte și isterice.

Adică în „Societate”. Cu ceașeii.

Și nimic nu e sigur... Fetele m-au iubit

după ce am încetat să le mai iubesc eu,

după ce am început să le tratez altfel –

un exercițiu împotriva depresiei și ideilor goale,

ghemuri de carne pârjolate în pat,
amintiri renegate...
Și cine sunt băgat și scos
prin toată carnea asta?!

Sunt un om care înaintează
spre țoalele mele, în care ceva
înaintează spre mine.

Viitorul? O proiecție a minții?
Sau un urs care are grijă de mine,
un vrăjitor bătrân?

M-am simțit apărat toată viața
de o forță necunoscută, fără limite.
Hainele mele înaintează spre mine.
Și nu mi-e frică deloc.
Mă întreb cine sunt.
Cine sunt hainele mele
care înaintează spre mine.

(Și pe cine am iubit
până la urmă? Mama,
Domnica, Zvera...
Dar trupurile
aruncate din mers
pe autostrada memoriei?
Le-am iubit?
A fost ceva între noi?)

Versurile au fost bune.
Dar n-au fost făcute
ca să le placă cineva, să le repete.

Au fost versuri stricte. De răzbunare.
Versuri ca niște lame de cuțit.

Ce pot să facă oamenii
cu versurile mele?
Să înnebunească citind?

Ăsta e răul absolut, Părinte Savatie?
Versurile mele?

Am 30 de ani și mi-ar fi plăcut
să construiesc o șosea.
Sau o clădire dementă, ca Pop,
Casa Poporului...
Sau să fiu un tehnician, un om simplu,
o rotiță în angrenaj, care nu întreabă
pe nimeni nimic.

Azi sunt un tehnician, dar nu mai pot fi
un om oarecare.

Am scris versurile alea
pe care nu pot să mi le explic.
Și i-am ajutat pe alții să facă literatură.
Și din chestia asta nu înțeleg nimic.

(N-am scris versuri ca să impresionez critica,
nu le-am trimis mai nici o carte.

N-am scris ca să fiu premiat.

Atunci de ce le-am scris?

Cât rău era în mine?)

Cine e Marius Ianuș?

Hainele mele înaintează spre mine.

Eu înaintez către ele...

Am un copil minunat.

O soție uluitoare. O mamă
care plânge, plânge întruna.

Nu știu cine sunt.

Copiii cumiști nu mint niciodată

Dumnezeu mi-a făcut toate nazurile.
Dumnezeu mi-a desfăcut prejudecățile...

Eu sunt copil cuminte, nu vreau totul azi.
El îmi dă totul azi.

Îmi bagă bani pe card.
Portocalul de pe balcon înflorește (E iarnă!!!).
Zveruța îmi spune o vorbă uluitoare („Derdelai”).
Mi se propune o bursă fabuloasă în Cuba...

Dumnezeu mi-a umplut prietenii de bani.
Dumnezeu mi-a mângâiat iubitele.
Și mi-a arătat că mă iubește fără sfârșit
pentru că sunt necăjit și nu îmi plac banii.

Dumnezeu mi-a făcut toate nazurile.
Dumnezeu mi-a făcut toate nazurile.

Războiul oamenilor singuri

În fiecare an de Sărbători
oamenii singuri pornesc un război încrâncenat.

Cine a hărtănit cu cuțitul fila din calendar?
Cine a dormit încontinuu
48 de ore, încolăcind televizorul spart?

Și cine a stat între mii de străini
în piață și a tăcut mâlc
și a procesat întruna
filmul mut imposibil
al vieții lui de până atunci?

Dacă vedeți un om singur
să-i dați să mănânce. Deși
e deja sătul până peste cap.

Dacă vedeți un om singur să-l
duceți la cinematograful.
Deși e deja acolo și,
cum spuneam,
urmărește un film mut dereglat
în care sunt el și viața lui fără noimă.

Și eu am fost un om singur pe stradă
și Mălin a fost singur-singur,
ca un gândac pe o felie de pâine,
și întunericul arunca în jurul lui
limbi de foc și foi polițiste,
ca o imensă floare carnivoră...

Și eu am fost singur și Mălin
a fost singur...

**Și am plecat împreună în taxiul imaginației
la Chișinău și în Cuba,
iar șoferul ne-a dus pe degeaba
pentru că ne văzuse la televizor.**

Am fost singur și de asta vorbesc...

**Salvați sufletele oamenilor singuri.
Dați-le să bea³¹, duceți-i la cinematograful...**

---

31) Dar nu prea mult!

Ștrumfii alunecă pe gresia udă

Când a alunecat Zveruța pe gresia udă,
când i-am auzit capul izbindu-se de ea,
am simțit că mor.

De ce să mi se fi întâmplat una ca asta?
Domnica plângea în baie cu ea,
iar eu îmi mușcam mâinile la locul faptei.
De ce? De ce?

Din cauza gândurilor rele ale amicilor?
Dar ele existau și înainte
- niciodată n-au avut loc de mine...

Pentru că nu eram destul de aproape de ea.
Eram aproape, dar nu știam că pe jos e ud...

Simțeam că mor, că s-a terminat, și fetele
s-au oprit din plâns
și ne-am dus pe țărnișă și Zveruța
a început să râdă.

*Ce-mi doresc de ziua mea
plus un dans împreună*

Viața mea are prea mulți pixeli neretușați –
m-am prins de mai multă vreme de asta...
Iar Fotoșopul nu face față situației –
viața mea ar trebui făcută din curbe!

Iar dragostea mi se întinde ca guma.
Am ajuns să-mi iubesc dușmanii,
pentru că mă consider creștin și chemat,
și asta mi se pare o aiureală –
îi înjur și-i iubesc...

Prea mulți pixeli, prea multă nostalgie...

Poate e mai frumoasă așa – mi se spune –
mai frumoasă, mai sălbatică...

„Ce-mi doresc de ziua mea?” – mă întrebă
o fetișcană pe net.
Ce aș putea să-mi doresc?
Să fie pâine în lume, plus un dans împreună.

Black Celebration

Țin minte și acum – dansam pe o masă
cu o tipă uluitoare, în Blue Angel, în Sinaia.
Dansam destul de încet și destul de sofisticat.
Și foarte absorbiți de „mozoale”.

Nu-mi plăcea Depeche și
nu-mi plăceau depeșarii –
eram fan Pink Floyd și mă consideram
mult superior lor.

Dar toate fetele se topeau după Depeche.
Și acum, uitându-mă înapoi,
trebuie să fac dreptate – a fost
cea mai bună trupă
a generației mele.

Cu ritmul ei lasciv și sofisticat.

Dansam pe o masă cu o tipă superbă.
Aveam 17 ani și o căruță de viitor.

În plus, nu mă culcasem
cu nimeni încă.

Și, tocmai când mă gândeam
la lucruri tot mai adevărate,
m-am simțit...

UNU: Aruncat de pe masă și
am lovit cu pieptul bordura ringului.

DOI: Izbit în cap – dar nu m-a durut pentru că
nu mai aveam respirație și asta durea mult mai tare...

**TREI: Ridicat de cineva, iar Cucu mi-a șoptit în ureche:
„Ieși, Sică. Îi aranjăm noi.”**

**Și m-am tîrît spre ieșire înjurând frumusețea,
Sinaia și pe Depeche Mode...**

De ce pisicii mă-sii nu-mi spusese că e cuplată?!

**Și m-am așezat pe bordură,
cu capul în pumni,
sub luna mare și clară.**

**Și am așteptat să aud
sirena poliției.**

Cântec elementar

**Cum să fac ca Zveruța
să nu se mai lovească niciodată?**

**Să mergi pe un drum
pe care n-ai mai mers niciodată,
printre taifunuri, epave și colțuri de masă...**

**Mă rog pentru asta - și poate rugăciunea...
Aș vrea să o cresc într-un castel de aur
sau într-o cadă cu flori -
toată viața.**

Povești

Când eram mic
îmi plăcea oriunde și orice.
Camera bunicii era un palat
Castanul din față era un om magic.

Ce ați făcut din mine
după asta?

Ce cunoștințe de doi bani
mi-ați băgat în cap?

Și în ce lume
m-ați aruncat?...

Când eram mic camera bunicii
era raiul poveștilor.

Camioanele care treceau prin față
erau niște zmei
cu piepturi de argint.

Programul Falafel

Unde e cerul? Și unde zăpada?
Unde e Castro? Și unde Zappata?
Unde-i Garincha? Și unde Jardel?
Unde-i programul Falafel?

Unde-i zăpada? Și unde e El?
Scobește în creier întruna tunel?
Merge pe apă
sau e Israel?

Unde-i zăpada?
Și unde-i Poplaca?
Unde e cerul,
zgrumțuros, de oțel?
Unde sunt banii?
Și unde e banca?
Unde-i programul (de pe) Falafel?

Cântec elementar (2)

Unde s-au dus toate speranțele?
Amintirile s-au dus în cărți,
dar speranțele nu-s.

Unde s-a dus prietenia debutaților?
Și unde banii? Unde-s banii?

Atâtea mii de dolari din pariuri,
mașina de la Loterie
pe care nu m-am dus la timp s-o ridic
și dolarii pentru care muncesc în fiecare lună...
Unde-s banii?

Unde s-au dus toate speranțele?
Unde s-au dus banii?

Inima ușoară, roasă de ceașei,
s-a-mpovărat...

O să scriu numai versuri triste.

O să fiu doar un tip beat și fără speranță,
care nu vorbește niciodată pe bune.

(Și asta mi se trage de la „prieteni”
care m-au înșelat și mințit...)

O să fiu un alcoolic păraginit
pe un balcon din Bucureștii Noi,
care nu mai vrea să vadă pe nimeni,
care nu mai vrea să știe nimic.

Un alcoolic păraginit, un ghem de tăcere,
un om fără bani și speranțe.

Pentru Rapid

Viața mea e legată de fotbal.

Am avut abonament – de la 4 la 9 ani – la tribuna oficială a Steagului Roșu.

Nu-nțelegeam nimic din ce se întâmpla pe acolo – niște OAMENI NEGRI conduceau cu 2-0 și au fost bătuti cu 3-2...

Taică-miu s-a ofticat că n-a prins finalul – l-am tras bocind spre casă...

Se fuma mahoarcă și mirosul ăla – nervos și sentimental – îmi plăcea. (Mame ale copiilor, nu vă lăsați progeniturile la meciuri – or să ajungă fumători înrăiți și sentimentali incurabili...) și (mai trebuie să spun?) îmi plăcea că toată lumea iubea și înjura la meciuri.

Viața mea e îmbibată de fotbal.

Îl țin minte și acuma pe Joscha Naghy dându-i gol din corner Morarului. (Moraru era un portar „curtat de națională”, cum se zice acum, și să-i dai gol din corner lui Dinamo era un act de mare curaj...)

Să spun și asta: galeria lui Dinamo nu exista. Era o fantomă nevăzută de nimeni. Nimeni nu iubea echipa aia de securiști.

Iar galeria Stelei era galeria lui Mao – două companii de soldați care stăteau în fund și aplaudau.

Nu era fotbal.

Când l-am văzut pe Lăcătuș plimbându-se cu mingea pe linia porții noastre – Brașovul nu trebuia să pice în B, iar Lăcătuș era „de-al nostru” – m-am dezis definitiv de „Echipa asta vândută!” (aveam vreo opt ani) și am așteptat altceva.

Și altceva a venit imediat.

Din divizia B, din subteranul memoriei, a venit la Brașov cea mai frumoasă echipă din țară.

Era o echipă fără vedete, dar încărcată cu iubire ca un detonator.

Galeria Rapidului a cântat întruna.

N-a fost un scor grozav pentru ei, dar galeria lor cânta, cânta întruna... Și era o galerie mare și colorată - un sfert de stadion vișiniu.

Nu țin minte vreun jucător de atunci al Rapidului. Dar Rapidul iradia iubire.

Nimeni n-a înjurat pe stadionul Brașovului când s-a întors Rapid din divizia B.

Nimeni n-a înjurat - ochii tatălui meu străluceau lacrimi.

Și, cu toată lumea de pe stadion, am aplaudat culorile vieții, Rapidul.

Un dreams manager³² al unei companii scufundate

Eram în interiorul muzicii -
un cor de îngeri mi se legăna
foarte încet în cap.

Eram înăuntrul muzicii -
deschisesem fermoarul realității
și pluteam eu însumi la mine în cap
într-o nebunie de culori.

Îmi înghițisem mâinile.
Îmi mușcasem inima.
Pluteam
eu însumi în mine.

---

32) Director de vise (din engleză - textual).

Drumul la Perdition 30

I-am dat taximetristului toți banii mei, toți banii, ca să gonească prin ploaie către un loc fără rost.

Banii nu m-ar fi ajutat cu nimic.

Unde erau garduri de BCA apăruseră vile și hale inundate de lumină. Unde era lumea mea de atunci...

M-am întors în Măgurele pentru că aici am învins pentru prima dată Răul. Și trebuia să mai văd o dată locul ăsta în ploaie. Am găsit greu un birt de pe vremuri cu țărani incerti și studenți paradiți...

Și eu am fost un student paradiț în Măgurele, plantat acolo pentru ce am scris – dar am învins Răul.

N-aveam bani de bere, dar berea nu m-ar fi ajutat cu nimic. Am mers împovărat prin ploaie, ca un om sărac încurcat într-o droaie de pungi, către cămine și către tot ce a fost atunci.

Și am văzut luminile încețoșate în care erau fetele. Și armele lor. Și băieții. Și banii. Și Răul.

Puteam să intru și să succesc mințile vreunei tipe ca să mă cuibăresc toată noaptea în carnea ei caldă. Dar nu m-ar fi ajutat cu nimic.

Am stat la intrare, pe gard, și mi-am amintit cuțitul întins și Poliția și punga în care era ultima mea speranță.

Am stat la intrare, așteptând să îmi înving încă o dată frica și așteptând dimineața și primul ei autobuz.

Am stat și mi-am ros amintirea cu delicatețe, cum își roade un om sărac sendvișul lui uriaș, făcut uitat mult timp.

*Allez Zizou! Allez afros de la patrie!*³³

Aștept campionatul mondial ca pe o boală...

Pentru că mă gândesc la tine și la ce ai fost tu. Încăpățînat ca un pitbull, elegant ca un diavol – în trupa aia care ropotea printr-o junglă imaginară, tu îmbrățișai acele forme strălucitoare din aer, acele fete morgana ale fotbalului....

Te-am văzut de curînd mai lent, mai intelectual și mai leneș – nu mai cari atâtea mingi spre poartă... Numai pasele tale au rămas la fel, geometrice, desenate pe tabla minții mele.

Asta ești tu – pasele tale din vârful bocancului desează lumi necunoscute în aer. Sper să câștigi încă o dată titlul și să joci din toamnă la Rapid București.

Pentru că bătrînul vrăjitor nu a uitat nimic, e doar mai lent, mai sătul de fotbal. Pentru că stadioanele pustii așteaptă șturile tale magice.

Și vei fi din nou înfășurat în emoție.

Aștept campionatul mondial ca pe o boală...

---

33) *Haide Zidane! Haideți africani ai patriei! (Afros/enfants – Joc de cuvinte africani/copii...)*

O zi din viața mea pe pământ

Într-o zi o să intru în *Argentin* și o să găsesc un pub înecat de lampadare.

La o masă înaltă două studente sofisticate or să-și învârtă frapeurile cu niște paie lungi...

O să mă gândesc ce a fost *Argentin* pentru mine – *la boîte ordureuse*³⁴ în care m-am înfipt în prima mea zi de București și am rămas acolo, pentru că intrasem în mine.

Într-o zi o să-mi lipesc nasul de geamurile năucitoare ale lui *Argentin* și o să văd două studente extraterestre expunându-și picioarele deșanțat de lungi...

Într-o zi o să deschid încet ușa lui *Argentin*, ca un bătrân profesor mucegăit, cu mâna clănțănind bezmetică pe clanță, cu lecția înnodată în gât, cu inima goală.

Treizeci

Treizeci de ani. Trei volume de versuri. Un copil. O sută de depresii. O mie de remușcări. Șapte meserii. Vreo douăzeci de locuri de muncă....

Și cine sunt eu în toată tocănița asta? Azi tehnician în sala motoarelor Gândului, ieri reporter înfipt în coasta câtorva ministere, vânzător de pâine pentru bătrânele nervoase din Steagu', brutar, ospătar, piscinier, iubit, soț și tată fidel – cine sunt?

Vreo sută de dușmani (le dau la toți bezele), zece prieteni adevărați, câte doi-trei pentru fiecare vârstă, pisicii mei îndopați cu lacrimi și convingerea că viața mea nu se va sfârși – mama mi-a promis nemurirea.

Plus o mie de amintiri încrîncenate, pentru încă o sută de ani de poezie.

---

34) *Bodega infectă* (fr.)

Tanka: fotografie

Nu e nici o floare
atât de frumoasă
ca brândușa de toamnă
deschisă întrebător
peste covorul
de frunze moarte.

Lacrimile nu s-au uscat

Lacrimile nu s-au uscat
pe obrazul fetei
care urcă acum
în autobuz.

E la modă să speri?

Pajura fumegă.
Scânteia fumegă.
Dimineața fumegă
ca o cârpă aprinsă
azvârlită pe geam.

O fată cu lacrimi calde pe obraz
urcă pe scara pe care sunt eu.

Vin la tine cu barca

O dimineată frumoasă într-o
dimineată îngrozitoare...

Laica și-a ascuțit colții
de verigheta mea pe balcon,
iar apoi a trecut de partea MM-ului
și a umplut toată povestea cu rahați galbeni.

Fetele dormeau în hohote,
iar eu mă simțeam desfăcut
de parcă un străin își trosnea oasele în mine.

Dar nu asta contează – conta doar:

1. Ce probleme și 2. Ce datorii am.
Și să fac un calcul – deși nimeni
n-are chef de calcule dimineța.

Frații Laicăi din „lumea adevărată”
mai trăiesc? Își fac de cap
sub tufele de nebunele?
Sunt grași și frumoși?

Și altceva: Povestea Laicăi
e povestea mea?

Și: Îmi pun întrebările astea
pentru că sunt un tip fabulos
sau pentru că ele sunt adevărate?

Așa că revin: Eu n-am ieșit încă
din această minunată țară.
Toată ziua vâslesc prin Herăstrău
către insulița pe care am sărutat
numărate tinere strălucitoare
și mă visez pe oceane,
cât mai departe...

Dar: Ce le spuneam fetelor alea
acolo, între tufe?
Adică: Ce puteam să le spun?
Mai puțin decât nimic,
pentru că eu o iubesc doar pe Domnica.
Altfel, Schiop și Ruxandra
cred că amantele mele au fost niște proaste.

Revin la calculele mele:
Începe o dimineață frumoasă
într-o dimineață îngrozitoare
iar eu aș putea să fiu un pirat
care să vină la tine cu barca.

Pentru că am vise simple
(care nu cred că se vor împlini)
și nevoi elementare.
Adică: m-am lecuit.
Cum spuneam: Aș putea să vin la tine
cu barca, Ianuș,
și să ne iubim ca doi copii.

Sau la Domnica sau la oricine
mai are chef de mine.

Dar aș crede că vâslesc
tot mai departe.

Ce s-a întâmplat cu mine aici?
De ce am senzația că scriu într-un pat de spital
între un cadavru putrezit și o bătrânică isterică?

Locul meu e în America -
pentru că am nevoie de aer,
de lucruri simple și de oameni care muncesc
(în oameni)...
Ar trebui să fiu deja
în pădurile infinite din Quebec.

Ștrumfii caută lumea adevărată în amintire

Au trecut câțiva ani de când sufeream bot în bot ca două javre dispuse. Lumea, între timp, s-a strâmtat și a început să crape în coate...

Nu mai știi ce faci.

O mai ții minte pe Iulia, tristețea și nedumerirea noastră?

Iulia te iubea mai mult pe tine, ăsta e adevărul adevărat, deși n-ar trebui să ne dăm mari cu asta.

Unde ești? Unde mai rulează poantele tale năucitoare?

Am auzit că a murit taică-tu și toate orele noastre s-au răsucit în ochii mei ca un film mut.

Te-am rănit de multe ori. M-ai rănit și tu. N-am putut să-mi aduc aminte de ce și pentru cine.

Ești cumva departe înfășurat într-un halou de fum și dragoste.

Ionuț, zâmbetul tău e numai amintire și mersul tău de girafă grăbită e numai amintire...

Ștrumfii află mai multe păreri despre ștrumfi

Da, Răzvan, a cam început cercul – foarte multe orgolii și foarte puțină suferință plus fazele alea stătute de gașcă, în care câțiva vor să gândească pentru toți.

Toate fetele mari și toți portăreii și nevoia lor imensă de manipulare – „să vorbim pe mail” – în vremea noastră, îți vine să crezi?

Mie unuia mi-ar tăia mîinile, să fie siguri că nu mai scriu nimic. Și ar arde toate cărțile mele. Cel puțin asta e senzația – copiii au înnebunit și încep să se umfle.

Dar viața se va întinde peste ei, ca o mortăciune moleșitoare, care îți cere uneori socoteală, fără să poți spune nimic.

Cântec elementar (4)

pentru Domnica³⁵

**Omoară-ți patronul
și mergi mai departe.**

**Cum ar fi putut să înțeleagă
pășunistul ăla înfumurat
toată dragostea
din versurile noastre „pornografice”?**

**Suntem copiii unui timp
burdușit cu primejdii...**

**Omoară-ți patronul
și mergi mai departe.**

---

*35) Care lucra pe atunci la Editura Humanitas. Sper că se înțelege
că acest poem e o exagerare voită, o hiperbolă.*

Cei care merg împreună

Noi suntem cei care ne definim prin muzica exterioară și purtăm ochelarii orbi ai modei, fără idei pentru că nu înțelegem nimic.

Noi suntem cei frumoși și liberi. Nu știm exact cine ar trebui să cadă, dar vom face o revoluție mare, și îi vom zdrobi pe piticul-bombastic, pe antrenorul Stelei și pe Patriarh!

Și pe toți cei care sunt împotriva noastră!

Noi suntem cei care vorbesc cu copy-paste, tinerii generației ultramediatizate, fără gânduri personale, dar burdușiți de dorințe și educați la televizor...

Noi avem idei puține și inoculate, pe care nu putem să le argumentăm. Am învățat papagaliceasca școlii și facem comentarii literare despre noi cu trei exprimări îndoite și o lăudătură. Iar discuțiile noastre „literare” sunt niște veritabile ședințe de partid.

Noi suntem cei care „lovesc necruțător”. Noi suntem cei care ignoră la comandă. Noi suntem cei care cenzurează la comandă. Cei care nu sunt cu noi nu suferă. Cei care nu sunt cu noi nu există. Noi suntem cei care nu ne asumăm nimic din ce am făcut. Noi suntem cei care nu ne asumăm nimic din tot ce am scris.

Pentru că tot ce suntem o să fie împins în canal de măturoiul Istoriei.

De o parte și de alta a cerului

Ruxandrei Novac

Tu scrii poeme despre doamne sfinte,
eu scriu poeme doar despre mine...
Toți ochii generației MM
sunt ațintiți asupra noastră.
Să nu-i mai ascuți!

Tu ești născută în vremea iubirii necugetate,
eu sunt născut în timpul prorocit dragostei.
Tu ești dorință, eu sunt dragoste pentru oameni.

Am păcate mortale,
am scris doar despre mine,
dar sunt dragoste pentru oameni.

Nu te mai ascunde sub preș!
Nu mai asculta oameni fără destin,
credință și imaginație!

Ești iubire necugetată și vrajă.
Sunt dragoste fixă, curată.

Ștrumfii discută pe messenger niște chestii anoste

Stai acolo sub papuc?

Seara sub papuc și ziua ca un măcelar cu capul în mațele internetului.

Și dimineața iar sub papuc.

Mă mir că nu-ți interzice și să scrii mailuri nevastă-ta.

Îl mai iubește pe Ionuț? :D

Seara și ziua și dimineața...

Cezar, mai scoate și tu ridichea aia creață în Univers.

„Fii căpitanul nostru...”

Măi Cezar, „Lil” e de o tristețe inenarabilă – altfel nu se explică. Doar n-ai vrut să-ți expui soția publicului larg, plus ce mâzgălești tu pe ea.

Acolo e tristețe, iar tu ești un om trist.

Ești un om trist?...

Mai ții minte hazul nebun pe care l-am făcut între 2 Mai și Vamă în vara aia fără bani și mâncare?

Acuma ești un poet, un om trist... Atunci erai un puștan fermecător.

„Zice da, zice domnu’ Pop, fii căpitanul nostru!”

Erai un puști fermecător, la fel de spectaculos ca și marea.

De ce scriu „Ștrumfii”

**Pentru că am bântuit coridoarele Casei Scânteii
cu o funie cenușie de nesperanță răsucită la gât.**

Pentru că am disperat în fața bancomatelor.

**Pentru că am auzit broaștele orașului în aurolaci
și aurolacii în canale într-un musical-horror adevărat
care crapă țeasta literaturii
și face din tot neoexpresionismul o cârpă.**

**Pentru că am dus la bun sfârșit
un proiect personal
făcut din gunoaiele timpului meu,
cu față umană și pungi sub ochi, care urlă.**

**Pentru că am așteptat inutil Salvarea și ea a venit,
pentru voi toți și pentru mine.
Și ne-a întrebat câți bani avem în bancă.**

Câțiva bătrâni urcă în autobuz
cu sacoșe pline cu amintiri.
Oamenii bătrâni cumpără amintiri
și miros cum miroase trecutul.

Eu stau în fața prăvăliei cu flori
cu un ghiveci cu mușcată în mână.
Să îl ofer unei femei care încă rănește?

Sau să îl așez pe locul de lângă mine
și să-i povestesc ceva complet tâmpit, dezvățat?
Faptele de vitejie din birturi?
Gloria răvășită în pat?

Între bătrâni,
într-o dimineață nepotrivită.
Atârnat.

Despre coțofene și cozile lor lungi

Când mă duc la muncă mă întreb
de ce a făcut Dumnezeu coțofenele.
Adică, Doamne Iisuse Hristoase,
ce cauți în poveste coțofenele
și cozile lor lungi?

Și ce legătură au ele cu mine?

Dar asta știu:
bunicului meu i-au furat pământul,
coțofenelor aerul din jur
și le taie copacii,
pe taică-miu l-au băgat în pușcărie,
iar pe mine m-au cenzurat
și au vrut să mă izoleze
și să se ridice ei pe nimic.

Într-o zi, pe care o voi numi Perestroika,
vor prinde toate coțofenele
și le vor tăia cozile mult prea lungi.

Doamne, adu oglinda schizofreniei
ca să-și vadă fața Israel!

Textul tău

Dianeii Iepure

**Am citit textul tău și am rămas blocat:
Asta e Poezie...**

**Vine într-un fel din „Ștrumfii alunecă”,
dar e mai mult - e ceea ce îmi doresc eu să fac -
o poezie frumoasă și simplă.**

N-am reușit niciodată...

**„Gândurile unui poet trebuie să fie frumoase și
simple”,
spunea un poet oriental citat de Marius Oprea.**

Nu am reușit niciodată...

**Gândurile mele nu au fost niciodată
atât de simple și atât de frumoase
cum sunt cele din micul tău poem.**

**L-am citit și mi s-a tăiat respirația -
m-am dus acasă și m-am îmbătat și
m-am spălat pe cap cu idei tâmpite -
din „Ștrumfi” se naște o nouă generație literară etc,
dar astea-s prostii...**

**Când dai de câte o chestie din asta
nu mai ai ce să spui - ți s-a tăiat respirația
și înțelegi brusc câtă minciună intră în lucrurile
pe care le numim de obicei literatură...**

REFERINȚE CRITICE:

- „Sunt versuri de o frumusețe sfâșietoare. Un suflet îndurerat strigă mereu către Domnul, ca dintr-un abis. Rana sufletului este adâncă. Strigătul poetului străbate fiecare fibră a versului. Va lăsa, oare, Domnul fără ajutor și mângâiere acest suflet zbuciumat care, totuși, plin de nădejde, bate insistent la porțile Lui?”

Pr. Ignatie GRECU

- „*Jos masca, Marius Ianuș!* este o carte a oglindirii de sine. În ea sunt nu doar măști literare, ci și măști ființiale. Dacă în prima parte versurile transmit o angoasă omniprezentă, cu multe înfățișări, care mai de care mai terifiantă, ca un balaur cu o mulțime de capete, în versurile perioadei de mijloc sufletul cititorului întrevede un liman și se bucură anticipativ de pacea și siguranța pe care numai Dumnezeu, Singurul Neschimbat în Sine i-o poate dărui creaturii sale vremelnice, adică poetului, iar acesta cititorului. Versurile din ultima perioadă a destinului literar al lui Marius Ianuș nici măcar nu mai sunt poezie: sunt rugăciune. Iată o bună întrebare: care este diferența dintre poezie și rugăciune? Mai ales când poezia este – în opinia criticilor literari – «poezie religioasă?»”

Ciprian VOICILĂ

- „Am simțit mereu o disperare în poezia lui Ianuș, dar nu o disperare neagră, ci una nădăjduitoare, dacă aș putea spune așa. Nefericirea lui îmi pare profundă, este un urlet de nefericire înăbușit, subînțeleș, în ceea ce scrie, face sau trăiește. Dar – pentru că există un mare dar – nicio nefericire nu merge până la capăt, atâta vreme cât este prezent Hristos. Iar Marius Ianuș este dintre cei care «au auzit cântecul păsării unice» și s-a alipit de «inima cea tainică și sfântă a Domnului» (Sandu Tudor).”

Daniel FOCȘA

- „Liderul unei generații poetice e mereu cu un pas înaintea mulțimii, iar cei care nu sunt capabili să înțeleagă viziunea lui Ianuș, vor citi inutil poemele (aparent simple) publicate în această MARE ANTOLOGIE.”

Raluca BLEZNIUC

- „România – un manifest fracturist este un text care nu își pierde din forța poetică nici după modificare.”

Ana-Maria PUȘCAȘU

- „Marius Ianuș este poate cel mai cunoscut poet român lansat după 1989. A creat modă cu versurile sale anarhiste, șocante, nihiliste, triste. A condus cenacluri literare și a publicat mai multe volume de poezii, a fost imitat și adulat, a devenit lider de generație literară. De curând, s-a schimbat radical. L-a descoperit pe Dumnezeu și este alt om.”

Daniela ȘONTICĂ

- „O revelație a ultimilor ani de poezie.”

Iulian BOLDEA

- „Cel mai bun și mai puternic poet afirmat la noi în ultimii 20 de ani.”

Paul CERNAT

- „Cel mai bun poet al generației tinere.”

Daniel CRISTEA-ENACHE

- „O poezie care sugerează un rău acut de existență și o stare de spirit specifică, îmi dau seama, acestor copii ai revoluției în lumea impură a tranziției noastre.”

Eugen SIMION

- „Poezia lui ne întoarce în vremurile în care literatura nu era un joc cu mărgelile de sticlă, ci o armă de persuasiune și cucerire.”

- „Poezia cuprinsă aici, una dintre cele mai bune care se scriu azi, se naște chiar din acest eșec...”

Mircea CĂRTĂRESCU

- „Marius Ianuș îi cere poeziei să stea abrupt lângă viață, să erupă cumva direct din ea.”

Alexandru CISTELECAN

- „Marius Ianus este liderul scandalagiu și eficient al unei generații de poeți apărute în preajma anului 2000.”

- „Marius Ianuș este, în ordine cronologică, primul poet cu relevanță paradigmatică al perioadei postcomuniste.”

Mihai IOVĂNEL

- „A zdruncinat literatura anilor 2000, a șocat, a uimit, a răsturnat prejudecăți poetice, a creat curente. Supranumit «parintele fracturismului», poetul teribil și teribilist, adulat, iubit de generațiile tinere, contestat de poeții tradiționaliști, Marius Ianuș a devenit lider, model, reper în literatura română. Pâna într-o zi, când s-a petrecut Minunea!”

Florentina TONIȚĂ

- „Chiar dacă preia termeni și referințe din sfera imaginarii creștine, Marius Ianuș nu-și pune nici o clipă în paranteză personalitatea. Scrie pe limba lui. Liber. Aceeași mențiune și în privința atitudinii. Smerenia, aici, e câștigată prin suferință. (O suferință, înțelegem, cumplită.) Nu-i nicidecum consecința unei slăbiciuni. Nu e confortabilă, nu e comodă, nu e mondenă, nu e umilă, nu e lașă. Din contra. E un act vital. Printre rânduri vibrează de fiecare dată ultimatumul. Concesia e exclusă. Pentru Ianuș, alternativa credinței e moartea.”
- „Fundamentală pentru Ianuș rămâne notarea riguroasă a crizei. Pur și simplu, poemele de aici (și din volumele următoare) nu se pretează analizei de text. Par scrise din prima. Fără reveniri. Fără adaosuri și tăieturi. Dovadă și puținătatea versurilor memorabile, între atâtea, totuși, poeme memorabile. Artificiile nu-și au locul. Imaginile lipsesc. Metafore aproape că nu există. Singura metaforă din cărțile lui Marius Ianuș este Marius Ianuș însuși. (Impresia de absolută spontaneitate emoțională e atât de puternică, încât rarele momente de detașare, când Ianuș devine, pe lângă autor, și personaj, funcționează ca niște adevărate concetti). De aici vitalitatea neobișnuită a acestora.”

Cosmin CIOTLOȘ

- „Da, mi-a plăcut. Și vreau neapărat să-l citesc și pe vechiul Ianuș. Evident că am căutat, n-am găsit, n-am reușit să fac eforturi suplimentare și să bat Bucureștiul în lung și-n lat ca să-i găsesc cărțile, dar poate odată și-odată o s-o fac. Fiindcă e mișto.”

ZUMCITATOR

- „Marius Ianuș era, încă din primul volum, un poet de viziune, care nu poate fi explicat eficient prin referirea exclusivă la gesturile sale *inconoclaste*. Că poezia cu miză politică sau socială e tot o poezie de viziune, că „realitatea“ din acest imaginar, departe de a fi reflectare nudă, e o construcție, o dovedește atât *Manifestul anarhist*, cât și *Ursul din containăr*, una dintre cele mai bune cărți de poezie de după '90 (...). Cele două volume îl consacră pe Marius Ianuș nu ca poet mizerabilist, încremenit în puerile gesturi de revoltă socială, ci ca un scriitor foarte nuanțat, ce ridică mizeria la rang de mitologie. (...) Ianuș a mizat dintotdeauna nu pe violența gesturilor și a cuvintelor, ci mai degrabă pe patetismul acestei violențe. Fiecare lovitură sub centură la adresa României era concepută, în imaginarul extrem de personal al lui Ianuș, nu ca un afront, ci mai degrabă ca un act de reacție disperată. (...) Personajul din *Manifestul Anarhist* nu lovește ca un călău, ci ca o victimă încolțită din toate părțile, într-un tablou apocaliptic, în care frica se împletește cu paranoia, realitatea cu coșmarul, instinctul primar cu revelațiile abstracte. Mai degrabă decât un protestatar împotriva societății sau a sistemului politic actual, eul din *Manifestul anarhist* e un dezaxat care intuiește, pe căi iraționale, inconsistența lumii cu «L» mare. *Ursul din containăr* nu e doar rătăcirea unui poet-vagabond care face traseul București - Brașov în căutare de mâncare și bani, așa cum ar vrea să ne facă să credem uneori Ianuș însuși, ci o epopee fabuloasă a mizeriei românești, plasată într-un decor fantastic, de sfârșit de lume, populat de personaje ireale.”

Alex GOLDIȘ

- „În poeziile lui Marius Ianuș există din loc în loc cuvinte care acționează ca niște rotițe mici desemnate să ridice brusc tensiunea discursului. De ce în mecanismul textelor doar aceste piese par să se miște? Dinamismul pe care îl provoacă vine fie din apariția lor surprinzătoare, fie din caracterul lor neobișnuit, ca niște obiecte străine în corpul textului. E vorba (și) aici despre o alegere făcută pe criteriul sonorității. Concluzia e logică: doar ele par să se miște pentru că se rotesc cu mult mai repede decât celelalte.”

Dmitri MITCOV

- „Numele lui e Marius Ianuș și el scrie, probabil, cea mai bună poezie de astăzi.”

Dumitru-Mircea BUDA

- „O poezie care aparține, în egală măsură, fiecăruia – un fenomen natural, care ține să se desfășoare în mintea cititorului cu o imensă forță, necunoscută mie (gravitația? inerția?). O poezie transparentă, care se citește ușor și tocmai din această cauză, dar și din multe altele, în acest volum de poezie se vor regăsi foarte mulți.”

Cristina DICUSAR

- „Este poetul care a fost considerat lider al generației tinere, rând pe rând, de către Mircea Cărtărescu, Dan-Silviu Boerescu și Daniel Cristea Enache.”
- „În poezie, antologia din 1998 îl propune pe Marius Ianuș, cel mai cunoscut tânăr poet român vreme de ani buni de atunci încolo, cel în urma căruia se impune, în sfârșit, un nou realism, atașat unei alte realități, observată, investită afectiv și transfigurată estetic.”
- „Un poet și bun, și citit.”

Alexandru MATEI

- „Marius Ianuș nu e un poet monocord. În poezia sa întâlnim deopotrivă duritate, dar și tandrețe. Marius *cel bun, cel rău, cel urât* e o combinație stranie între un Charlot filozof și un Hamlet vagabond, ale cărui haine colindă pe străzile unui oraș dezolant. În locul craniului, el ține în mână un omuleț cu o țeasta în forma de pară, pe Oblio, care *rătăcește prin pădurile minții vrând să se întoarcă acasă.*”

Nichita DANILOV

- „*Manifestul acesta anarhist* – care a provocat nu știu ce reacții disproporționate, reactivând «poliția contra literaturii» – este o carte pe care nu o poți lăsa ușor din mână.”

Mircea A. DIACONU

- „Marius Ianuș este, înainte de toate, acela care și-a asumat acut, sincer, deschis, scandalos, avangardist poezia ca pe o nebunie personală.”

ȘERBAN AXINTE

- „*Marele clasic al generației 2000, scandalagiul Marius Ianuș, revine după trei ani cu un nou volum despre care spune că a fost foarte influențat de noile moduri de comunicare de pe net, care a căpătat viteza și directetea lor.*”

Robert BĂLAN

- „Am putea semnala, în numele UR, cartea lui Ianuș instituțiilor care veghează la respectarea legii antidiscriminare sau celei care combate afirmarea publică a unor poziții ideologice totalitare, fasciste sau comuniste. Ianuș este, peste toate, și un antisemit virulent. Cum el se prezintă drept călugăr, aparținând de nu știu ce mănăstire, ar trebui sesizate autoritățile religioase. (...) E nevoie, sunt convins, doar de puțin timp până când nu vom mai auzi de un ins certat cu logica și cu bunacuviința ca Ianuș.”

Nicolae MANOLESCU

- „Pentru mine, Marius Ianuș rămâne copilul teribil, candid și anarhic, despre care scriam cu mai mulți ani în urma în *Litere nouă*, revista Facultății de Litere.”

Adina DINIȚOIU

- „Am momente în care sunt ferm convins că nu e nimic mai important în comunicare decât să atingi acest punct zero, când nimic nu mai poate fi spus după ceea ce ai spus tu, pentru că nu ar mai avea sens, pentru că ce ai spus tu e capăt de linie; ai închis cu *nt*, ca la Fazan. (...) E genul de artă care transcede artei ca artefact; e un produs final născut final din prima, egal cu sine din prima, autoreferențial. De-aia și trebuie să fie «elementar», pentru că atunci când e dozată cu măiestrie, talent, har – spuneți-i cum vreți – simplitatea extremă atinge perfecțiunea.”

Vlad BENEĂ

- „Marius arată cu fiecare idee că spiritul ascetic este ca o oază într-o lume fără simțuri, pentru că el însuși este o idee picurând, plângând cu îngerul.”

Mălin STAN

- „Ianuș e cel mai mișto dintre toți.”

Hose PABLO

Cuvânt de încheiere

Aceasta este varianta definitivă a versurilor mele scrise până azi.

Ele nu mai pot fi citate sau preluate decât în forma în care apar în această carte.

De asemenea, singurele volume care mai pot fi publicate aparte sunt „Vino, Măicuță!”, „Flori de foc, de gând și de lumină” și „Acatistul Căii Părintelui Arsenie Boca”. Restul volumelor nu mai pot să apară decât în această antologie.

Inovații nu prea sunt. Doar la nivel grafic, am preferat să fac frazarea poemelor mai vechi, prozaice, din semnele de punctuație, așezându-le în proză.

Ideea mi se pare foarte potrivită. Cum de nu mi-a venit mai devreme?

Au mai fost și alte mici modificări, dintre cele pe care le poate aduce orice autor scrierilor sale.

Am început cu poemele din perioada încreștinării, ca să le aduc în prim-plan pe acestea. Dar nu i-am lăsat deoparte nici pe cei care își doreau reeditarea scrierilor mele vechi. Jumătatea de final a acestei cărți le este dedicată.

Îmi voi aduna, în anii care vin, și celelalte scrieri. Or să apară, deci, nu știu exact cât de curând, dacă mai ține Dumnezeu lumea și dacă binevoiește, „Integrala Ianuș: Proza” și „Integrala Ianuș: Polemicile”.

Iar cu acestea cred că voi pune punct vieții mele vechi.

Toate scrierile care vor urma vor fi strânse în antologii noi, semnate cu noul meu nume.

Le mulțumesc tuturor cititorilor mei, acești oameni minunați fără de care această carte nu ar fi avut rost.

Dragii mei, vă doresc ca Măicuța Domnului și Părintele Arsenie Boca să vă umple sufletele și viețile de Lumină!

Să aveți pace și bucurie mereu, în această viață și dincolo de ea!

FRATELE ÎNCEPĂTOR MARIUS

CUPRINS => PAG. 415

CUPRINS (INTERACTIV)

ANII PRIBEGIEI (2010 - 2015)	5
Rugăciune de noapte	7
REFUZ FULARUL ALB! (2010)	9
Offline pentru totdeauna	9
Nea Pribeagu	10
Zveruța mea	11
Poem pentru Zvera	11
Bătrân și singur	12
Pe o bancă, la marginea vieții mele...	14
Părinte Monah Arsenie,	15
„Arată-mi calea în care voi merge...”	15
Doi agenți secreți ai Lui Dumnezeu	16
Frigul, umilința...	16
Numai Tu	17
Mai bine ras în cap decât nemângâiat	17
Zveruța mea...	18
Răspunde-mi, Nikolai Velimirovici!	19
Patria mea	20
Humorul, cel mai trist pârâu	21
Dă-mi rost, Doamne!	22
În adâncul dorințelor mele Te căutam pe Tine	23
Și semnul a venit	24
Străzile pe care am copilărit	25
Întrebări către Domnul	26
Rugăciune	26
VINO, MĂICUȚĂ! FLORI DUHOVNICEȘTI PENTRU MĂICUȚA DOMNULUI (2013)	27
Flori duhovnicești pentru Măicuța Domnului	27
Vino, Măicuță	28
Măicuța îndurărilor	29
Măicuță bună	30
Chemare	31
Veșmântul tău de duh să îmi atingă mintea	32
Măicuța Domnului, nu mă lăsa!	33
Mistică Roză	34
Regina Îngerilor, roagă-te pentru mine!	35
Măicuța de Sus	36
Mater dolorosa, ora pro nobis...	37
Regină înstelată	38
Cerească, amarnică	39
Crini pentru Măicuța Domnului	40

Celei care plânge	41
Îngerii se minunează...	42
„Lumină Lină...”	43
Mai sfântă decât toți sfinții	44
Cerească, minunată...	45
Iartă-mă...	46
Arată-mi-te	47
Nu mă lăsa să pier!	48
Binecuvântarea	49
Ajută-mă, Măicuță	50
Lumină nelumească	51
Îngerii te adoră	52
Măicuță îndurerată	53
Apără-ne, Măicuță	54
Măicuță, -ndură-te de noi!	55
Floarea Cerului, roagă-te pentru noi	56
Să te văd la capătul vieții mele	57
Pieta	58
Inima Fiului tău	59
Binecuvântarea ta	60
Iubire Dumnezeiască	61
Numai tu	62
Ridică-mă	63
Dă-mi floarea zâmbetului tău	64
Catren	64
Nu mai plânge, Neatinsă Mireasă...	65
Salvarea îndureraților	66
Catren cu trenă	66
Roagă-te pentru noi	67
Pentru că tu	68
FLORI DE FOC, DE GÂND ȘI DE LUMINĂ (2014)	69
Floarea de Foc	69
Floarea de Gând	71
Floarea de Lumină	72
De aceea nu mai vin	73
Cântec la crucea Părintelui	75
Zveră – dveră	76
Cântec despre țara de mâine	77
Sfântă Vineri	78
Când se-ntoarce Făt-Frumos?	79
Cântec despre tinerețea unor martiri	82
Cântec pentru Căpitan	83
Povața Sfântului	84
Colind cu zăpadă	85

Florile de Fier	86
Cărarea ascunsă	87
Cântec pentru România (care se va ridica) din pământ	88
În noapte, departe...	90
Prin moarte vom învinge!	91
Floarea de Zăpadă	93
Părinte Arsenie...	94
Ridică-te Gheorghe! Ridică-te, Ioane! (2)	95
Garda de Fier	97
Clopotul Inimii	98
Sfânt din Aiud	99
Suntem acolo unde trebuie să fim	100
Cântec pentru Sfântul Valeriu	101
Treziți-vă!	102
Cântec (1992)	103
Îndreptare	104
ACATISTUL CĂII PĂRINTELUI ARSENIE (2014)	105
IUBITĂ IOANA (INEDIT)	120
A) SCRISORI CĂTRE PRINȚESA PRINȚESELOR DE HÂRTIE	120
Ionuca...	120
Mesaj pentru Ioana cea frumoasă	121
O mărturisire de ocazie pentru Ioana B.	122
Te iubesc, Ioana, despre asta e vorba!	123
„Nu vom fi niciodată împreună?”	124
Nu trageți, domnișoară!	125
Învață-mă tu...	126
Scrisoare către Prințesa Prințeselor de Hârtie	128
O poezie	129
O domnișoară de la Poștă	130
Cerere de prietenie pentru fata de la Grădiniță	131
Prieten, bine?	132
Alte argumente ticluite	133
Înfiază-mă, Ioana!	134
Ce e în camera în care te ascunzi când fugi de mine?	135
Omuleți de plastilină pentru iubita mea	136
Câte-n lună și în stele	137
Versuri pentru „mascota mea”	138
Versuri care urmau să ajungă la tine	139
Poze cu tine	140
Inima nu vrea să mai bată	141
O mică șansă, un zâmbet	142
Te-am urmărit pe străzi	143
Încă o zi cu gândul la tine	144

A doua cerere de prietenie pentru fata de la Grădiniță	145
Te voi iubi mereu, Ioana Bohălțeanu!	146
Ce să-mi povestești?	147
B) POEME DESPRE MĂGURA CODLEI	148
Poem despre Codlea	148
Poem despre Măgura Codlei	149
Alt poem despre Măgura Codlei	150
Nou poem despre Măgura Codlei	151
Măgura Codlei, Sfântul Nicolae...	152
Măgura Codlei! Măgura Codlei! Măgura Codlei!	153
Măgura Codlei, nu mă uita!	155
Măgura Codlei, dragostea mea	156
Măgura Codlei, dă-mi un pui de speranță	157
Măgura Codlei, mereu...	158
Măgura Codlei, ultimul vals...	159
Măgura Codlei, din nou...	161
C) MOSCOVA DINTR-UN VIS	162
Flori pentru Prințesa Prințeselor de Hârtie	162
Ioana, pe tine te iubește cineva?	163
Rânduri pentru o fată cu zâmbet de floare	164
Să spui DA când te voi întreba	165
Lilia înseamna crin, un suspin în alt suspin	166
„Rusoaică”, te iubesc	167
Lilia (T)rufanda, du-mă la Moscova	168
Scrisoare către floare	169
D) IUBITĂ IOANA...	170
Vino cu mine!	170
Bună dimineața!	171
Pe câmpul iubirii cad obuzele Morții	172
Tu, Ionucă...	173
Amintiri nefardate pentru o fotografie de Îngeri	174
Stimată domnișoară,	175
Trezește-mă la timp	176
Cât aș vrea...	177
Poveste neîncepută	178
Sonet pentru tine	179
Epilog: Ușoară rugămintea	180
SOLDAT ÎN RĂZBOIUL NEVĂZUT ȘI ALTE POEME (INEDIT)	181
Nebun, dar pe drumul cel bun	181
Soldat în războiul nevăzut	182
Să ne întoarcem	205
Cu cine?...	205

Au trecut zilele, săptămânile, anii...	206
Domnicuța...	206
Așa nu vei fi fericită...	207
Ziua în care ninge	208
Cântec desfăcut	209
Cântec pe mări	210
Versuri pentru rugăciunea minții	212
Cristina Dicusar`	213
Dieu te cherche	214
Partir plus loin	214
Mic cântec de seară	215
Așa eram...	216
Așa-s acum	217
Cetatea	218

ANII NEBUNIEI (1993-2009) 219

PRIMELE POEZII (1993-1994) 221

La o ducă	221
Secvență	221
Cu Mazilescu	222
De dragoste	222
Altul	222
tu	223
După fete	223
Rezistență	223
Prima vedere a nebuniei	224
Gând	224
Văzând	224
Dar	225
Iată	225
Așa	225
Pe unde calc	226
Păpușă murdară	226
Dar...	226
Așadar	227
Doi	227
Înfrângere	228
Poem naiv	228
Vis	229
Ritm	229
Cititorului	230
Tot mai multe vieți la dispoziția dumneavoastră	230
Cântec	230
Alt cântec	231
Stănesciană	232

Ca Stalin	232
Nu am fost singur	232
Tu	233
Fals poem de dragoste	233
Răsărit pe mare	234
Stănesciană	234
A doua vedere a nebuniei	234
Gara de Nord	235
Privire înapoi	236
Singur	237
Menuet	238
Mama	238
HÂRTIE IGIENICĂ (1993-1994)	239
Haiku	239
Dicteu	239
Calos	239
Aforism	240
Poezie	240
Diogene	240
Amar	241
24 XII 1995	241
Revin	241
Cerc	241
Ningea	242
Clipă	242
Haiku	242
Imagine culturală	243
Pe stradă	243
Facere	243
Cu Vasko Popa	243
Un cântec mincinos	244
De fapt și de drept	244
Rememorare	244
Vers minor	245
Oana	245
În lumea mare	245
Ce	246
Unor seducători	246
Știre	247
Și da și nu	247
Acum	248
Lege	248
Cu artă	248
În căutarea somnului pierdut	248

Nimic	249
Răscoală	249
Sfârșit	249
Curat ultima	250
Evidențe	250
„Eu sunt eu și o lipsă”	251
Mic tratat despre moarte	251
Astfel	251
Ultima încercare?	252
Ceas rău	252
Poezie	252
Previziuni	253
Ego	253
Nici dincolo, nici aici	253
Filtru	254
Pledând în oglindă	254
Liber	255
Știu	255
Iartă-mă	256
MANIFESTUL FRACTURIST (2000)	257
România – un manifest fracturist	257
1. Pe stradă	257
2. România	260
3. A treia plângere a lui Ianoș	263
Explicându-i unui vagabond ce-i poezia	266
Ce spune	267
În hol cu Alexandru Matei	267
Orice tragedie	268
Odă „Hîrtie igienică”	269
Vreau să spun și eu ceva	272
Cici	273
Pînze albe	274
Ascultând „Blues from an airplane”	275
Silvia	275
Zice Ianoși	276
Djokar Dudaev:Un cântec cecen	276
Ars politica	277
0763.932.520	277
Complet	278
Voiaj	278
Cu privire la Magda	279
Zice...	279
Litere	280
Prezentul continuu	280

Fals poem de dragoste	281
Zis și făcut	281
Există	282
Zăpezi de altădată	282
Fără titlu	283
Bucarest soir	283
Un vers inspirat de undeva	284
Tu	284
Dans macabru	284
Cal de bătaie	285
Arma secretă	285
Ceva despre mine	286
Cântec de dragoste	286
Ca un prost pe o mare, ca un prost pe două mări	287
Unde poezia este cineva care scapă	287
Să-mi dau drumul!	288
Și mai zice că...	288
Undeva	289
Cineva	289
Despre iad	290
Împreună, spre moarte...	290
Melodramă	291
Clipă de metal	291
Numai iubirea unui ursuleț maro	292
Altă melodramă	293
Pastel	294
Porumbeii	294
Haiku	294
Cu Hegel	295
Sirenă	295
Nici o vedenie, nicio bombă	296
Un student etern se gândește la moarte	296
Amendament	296
Poezie	297
Lăsare la apă	297
O ană	297
Tu, tu...	298
Numai tu	298
B) GÂNDURILE LUI IANUȘ	300
Club A	300
Sânge	300
Teatru	300
Bună dimineața	301
Iubita de sub macadam	301

Dariei	301
Edgar Quinet	301
Piața Victoriei	302
Dorință	302
Poezie	302
Alta	302
Și apoi...	303
D-lui profesor Tabarcea	303
Eu, despre mine	303
Alta	304
Datorii	304
Avocație păguboasă, pro domo	304
Alta	305
Nicole	305
Trambulină	305
Tra-la-la!	305
Critică de artă	306
Lege	306
Sigur, faima mea crește...	306
Filosofie grea	307
Edict	307
În loc de scăpare	307
B-dul Kogălniceanu	308
Lift	308
Iubire	308
Singur cu luna	309
C) MĂGURELE SRL	310
Al cui e?	310
Noi și ei	310
Înțelepciune	310
Măgurele S.R.L.	310
Când nu poți să uiți e mai bine să crăpi	311
Vedenie	311
Ecou	311
O-la-la!	312
D) POEMELE DOMNICĂI	313
Preambul	313
Of și vai	313
Mecanic	314
Continuare	314
Doi cobai, doi cobai...	315
Așa	315
Amintiri	315
Iartă-ne, Doamne!	316

Să ai grijă de hăbăuc	316
În gară	317
Ceaikovski	317
URSUL DIN CONTAINĂR – UN FILM CU MINE (2002)	318
Ursul din containăr	318
Totul	356
Legatul lui Ianuș	357
Lumea se apropie de sfârșit	371
ȘTRUMFII AFARĂ DIN FABRICĂ! (2007)	374
Oblio	374
Cântec elementar	376
Cel bun, cel rău, cel urât	377
Copiii cumiși nu mint niciodată	380
Războiul oamenilor singuri	381
Ștrumfii alunecă pe gresia udă	383
Ce-mi doresc de ziua mea plus un dans împreună	384
Black Celebration	385
Cântec elementar	387
Povești	388
Programul Falafel	389
Cântec elementar (2)	390
Pentru Rapid	391
Un dreams manager al unei companii scufundate	392
Drumul la Perdition 30	393
Allez Zizou! Allez afros de la patrie!	394
O zi din viața mea pe pământ	395
Treizeci	395
Tanka: fotografie	396
Lacrimile nu s-au uscat	396
Vin la tine cu barca	397
Ștrumfii caută lumea adevărată în amintire	399
Ștrumfii află mai multe păreri despre ștrumfi	399
Cântec elementar (4)	400
Cei care merg împreună	401
De o parte și de alta a cerului	402
Ștrumfii discută pe messenger niște chestii anoste	403
„Fii căpitanul nostru...”	403
De ce scriu „Ștrumfii”	404
331	405
Despre coșofene și cozile lor lungi	406
Textul tău	407
REFERINȚE CRITICE:	408
CUVÂNT DE ÎNCHEIERE	414

AȘA ERAM...

lui George Zograf

Așa eram cu zece ani mai tânăr...

Așa eram când inima bătea...

Domnica răbufnea în somnu-mi vânăț
și pentru toate celelalte mă snopea...

Așa eram pe când eram mai tânăr,
mai zgrumțuros și mai împleticit...

Scriam pe-atuncea „Ursul din Containăr”
și căutam pretexte de trăit...

Așa eram pe când eram un june
hulit și adulat și bătaios...

Treceam pierdut prin lumea fără nume
și nu știam că merg către Hristos...

de Fratele Începător
Marius (IANUȘ)

AȘA-S ACUM

Așa-s acum, când noaptea se prelinge
lucioasă de lumini în București...

Din ceruri, o ninsoare parcă plânge,
simțind că lângă mine nu mai ești...

...și parcă râde strălucind a soare,
întinsă și spectrală ca un vis,
că Domnul a trezit în mine mare
iubire pentru Blândul Paradis...

Așa-s acum, când timpul mă împinge,
încet, dar sigur, către Dumnezeu...
Privesc cu o privire care plânge
și-oftează, căutând spre cer mereu...

Așa-s acum, așa eram atuncea...
Mă pierd în umbra umbrei din ferești...
Așa-s acum când noaptea se prelinge
lucioasă de lumini în București...

<http://yanush.wordpress.com>

Foto: Ion Cucu

Desen: George Zograf